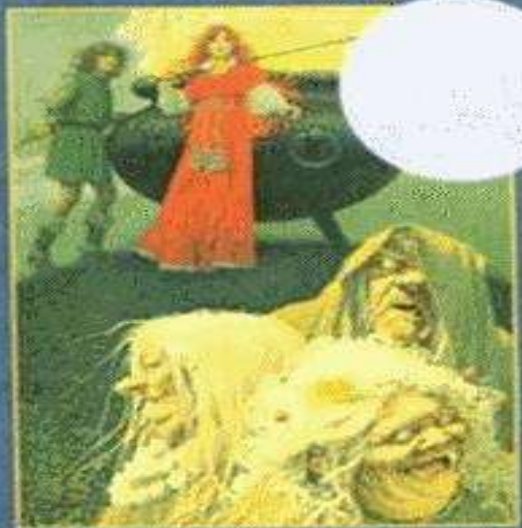

Lloyd Alexander

BIÊN HIỆN SỬ XU
PRYDAIN**

VAC DẦU ĐEN

daotieuvu.blogspot.com

Lloyd Alexander

BIÊN HIỆN SỬ XU
PRYDAIN**

VẠC DẦU ĐEN

Thông tin ebook

Tên truyện : Biên Niên
Sử Xứ Prydain

Tập 2 - Vạc Dầu Đen

Tác giả : Lloyd Alexander

Dịch giả : Lê Minh Đức

Thể loại : Văn học nước
ngoài

Nhà xuất bản : Hội nhà
văn

Ngày xuất bản : Quý
II/2007

Số trang : 292

Kích thước : 12 x 20 cm

Trọng lượng : 290 g

Số quyển / 1 bộ : 5

Hình thức bìa : Bìa mềm

Giá bìa : 42.000 VNĐ

--

Đánh máy (TVE):

baongoc9889

Chuyển sang ebook

(TVE) : santseiya

Ngày hoàn thành :

29/09/2008

Nơi hoàn thành : Hà Nội

<http://www.thuvien->

[ebook.com](http://www.thuvien-ebook.com)

Mục Lục

[Giới thiệu](#)

[Lời tác giả](#)

[Chương I: BUỔI HỘI](#)

[NGHỊ Ở CAER DALLBEN](#)

[Chương II: CHỈ ĐỊNH](#)

[NHIỆM VỤ](#)

[Chương III: ADAON](#)

[Chương IV: DƯỚI BÓNG](#)

[HẮC MÔN](#)

Chương V: NHỮNG TÊN
THỢ SẴN CỦA ANNUVIN

Chương VI: GWYSTYL

Chương VII: QUẠC

Chương VIII: HÒN SỎI
TRONG MÓNG NGỰA

Chương IX: CHIẾC TRÂM
CÀI

Chương X: KHU ĐẦM
LẦY MORVA

Chương XI: CĂN NHÀ
TRANH

Chương XII: DALLBEN

BÉ NHỎ

Chương XII: KẾ HOẠCH

Chương XIV: NGÃ GIÁ

Chương XV: VẠC DẦU

ĐEN

Chương XVI: DÒNG

SÔNG

Chương XVII: LỰA CHỌN

Chương XVIII: MẮT MẮT

Chương XIX: VỊ TƯỚNG

Chương XX: CÁI GIÁ

CUỐI CÙNG

Giới thiệu

Biên niên sử xứ

Prydain là bộ sách nổi tiếng của tác giả Mỹ Lloyd Alexander, một trong những tên tuổi lớn nhất trong dòng văn học phiêu lưu kỳ ảo thế giới. Với tầm vóc và đặc trưng của nó, tác phẩm này được xếp ngang hàng với các bộ sách như "Biên niên sử xứ

<https://thuviensach.vn>

Narnia" của C.S.Lewis hay "The Dark Is Rising" của Susan Cooper. **Biên niên sử xứ Prydain** đã được tiêu thụ trên ba triệu bộ.

Trong bộ sách năm tập này, tập đầu tiên "Sách Về Bộ Ba" đã được coi như một tượng đài của văn học kỳ ảo dành cho thiếu nhi, và "Vạc Dầu Đen" cùng "Đức Thượng Hoàng" đã giành những danh hiệu cao

quý Newbery Honor và Newbery Medal.

Newbery Honor và Newbery Medal là giải thưởng văn học thường niên của Hiệp hội thư viện thiếu nhi Mỹ, được lấy theo tên của John Newbery, nhà xuất bản và phát hành sách thiếu nhi người Anh nổi tiếng trong thế kỷ 18. Bắt đầu từ năm 1921, danh hiệu này được trao hằng

nằm cho những tác phẩm
ưu tú nhất trong nền văn
học thiếu nhi Hoa Kỳ.

Hòa bình ngự trị ở Caer
Dallben, nơi Taran chàng
Phụ-Chấn lợn đang làm
việc, nhưng quỷ dữ đang
đe dọa phần còn lại vương
quốc Prydain. Quân đội của
Chúa tể Tử địa Arawn tàn
bạo phát triển từng ngày,
và những chiến binh ghê
gớm của hắn không bao

giờ chết. Chúng được sinh ra trong Vạc dầu đen từ những xác chết được đánh cắp của những binh lính bị giết. Để những thế lực xấu xa bị đánh bại, vạc dầu phải bị tiêu hủy. Taran tình nguyện đến thành lũy của Chúa tể Tử địa Arawn giúp cho việc phá hủy vạc dầu kinh hoàng kia. Với những người bạn trung thành được tập hợp lại, Taran ra

đi đổi mặt với hiểm nguy
bằng một trái tim dũng
cảm.

Lời tác giả

Những trang sách sau đây hi vọng sẽ làm được nhiều hơn là chỉ tiếp tục bộ Biên Niên Sử Prydain. “Sau đó thì sao?” luôn là một câu hỏi hết sức khẩn thiết, và cuốn sách này sẽ cố gắng trả lời câu hỏi ấy, ít ra là một phần nào đó. Tuy thế, Vạc Dầu Đen hoàn toàn có quyền

được coi là một cuốn biên niên sử độc lập. Có những chi tiết trước kia chỉ được nhắc qua thì ở đây được tiết lộ đầy đủ hơn; và, trong khi kéo dài câu chuyện, tôi cũng đã cố gắng làm cho nó sâu sắc hơn.

Nếu như có một sợi chỉ đen tối làm vẫn đục những tâm trạng phần khởi, thì đó là bởi vì những chi tiết đó

hết sức quan trọng, không chỉ đối với xứ Prydain mà với cả chàng Taran Phụ - Chăn lợn nữa. Mặc dù chỉ là một xứ sở tưởng tượng, về cơ bản Prydain cũng không khác lắm so với thế giới thật của chúng ta, nơi tiếng cười và sự đau khổ, niềm vui và nỗi buồn đan cài với nhau. Những lựa chọn và quyết định mà một chàng Phụ - Chăn lợn lúng

túng luôn phải đổi mặt
cũng không dễ dàng gì hơn
so với những lựa chọn và
quyết định của chúng ta.
**Ngay cả trong một vùng
đất tưởng tượng, người
ta cũng không thể
trưởng thành mà không
phải trả giá.**

Những bạn đọc đến với
vương quốc này lần đầu
tiên cần được báo trước
rằng quang cảnh ở đây,

thoạt nhìn thì có vẻ giống xứ Wales, và người dân ở đây có thể nhắc cho các bạn nhớ tới những truyền thuyết cổ xứ Wales. Đó chính là nguồn cội và cảm hứng cho Prydain. Nhưng phần còn lại là kết quả của trí tưởng tượng, chỉ giống nhau trong tinh thần, chứ không giống từng chi tiết.

Những bạn đọc đã hành trình cùng với Taran

hãy yên lòng – và tôi xin nói điều này mà không tiết lộ bất cứ bí mật nào - rằng Gurgi, bất chấp những cơn run rẩy và nỗi lo sợ cho cái đầu yếu ớt khốn khổ của nó, vẫn khẳng khẳng đòi tham gia vào cuộc phiêu lưu mới này, cũng như chàng ca sĩ Fflewddur Fflam bốc đồng và ông Doli cầu kính của Mỹ Tộc. Còn về Công chúa Eilonwy con gái

của Angharad ư - tất nhiên là không thể thiếu rồi, không còn nghi ngờ gì nữa!

Tôi rất vui khi biết rằng Taran, bất kể những khuyết điểm của cậu, đã có được nhiều người bạn đồng hành trung thành bên ngoài biên giới xứ Prydain: Beverly Bond, với lòng can đảm không bao giờ chùng bước; Zay Borman, người đã mạo hiểm đến vùng

đắm lầy Morva giữa một
cơn giông tố; Carl Brandt,
người dám chắc rằng
Prydain tồn tại ngay cả
trước khi nó được phát
hiện; Ann Durell, người bạn
ngay từ giây phút đầu tiên;
Max Jacobson, người bạn
kiên tâm và nhà phê bình
tốt nhất của tôi; Evaline
Ness với tầm nhìn sắc bén;
Loise Waller, người đã giúp
nhỏ những cây bồ công

anh đại. Và Evan và Reed, Kris và Mike, Fleur, Suzy, và Barbara, Peter, Liz, và Susie, Michael, Mark, Gary, và Diana. Và cha mẹ của các em. Những trang sách này là để dành tặng cho họ, với lòng yêu mến.

Chương I: BUỔI HỘI NGHỊ Ở CAER DALLBEN

Mùa thu đến thật bất ngờ. Ở những vương quốc bắc Prydain, cây cối đã trụi hết lá, và ở giữa các cánh khô chỉ còn bám những tổ chim trống không xơ xác. Ở phía Nam, bên kia dòng sông Đại Avren, rừng đồi che cho Caer Dallben khỏi gió lạnh, nhưng ngay cả ở

đây, trang trại nhỏ bé này cũng đang dần thu mình lại.

Với Taran, mùa hè đã kết thúc trước cả khi nó kịp bắt đầu. Sáng hôm đó, cụ Dallben đã giao cho cậu việc tắm rửa cô lợn có tài tiên tri. Nếu vị pháp sư già có ra lệnh cho cậu phải bắt sống một con Quái Điều bây giờ thì Taran cũng sẵn lòng đuổi theo một trong

những con chim nguy hiểm
ấy. Nhưng vì không phải
vậy, nên lúc này cậu chỉ
biết kéo nước giếng lên đổ
đầy vào xô và miễn cưỡng
lê bước đến khoảnh đất rào
quây nhốt Hen Wen. Cô lợn
trắng thường vẫn rất háo
hức mỗi khi được tắm, giờ
lại kêu eng éc vẻ lo lắng và
lăn lừng trong vũng bùn.
Quá bận bịu kéo Hen Wen
đứng dậy, Taran không

nhìn thấy một người kỵ sĩ cho đến khi anh ta gò lưng ghì ngựa dừng lại trước chuồng lợn.

“Này, thẳng kia! Thẳng quán lợn kia!” Người kỵ sĩ đang nhìn xuống cậu là một chàng trai chỉ hơn Taran vài tuổi. Mái tóc anh ta hung hung vàng, mắt đen thẳm và sâu hoắm trên khuôn mặt tái tái đầy vẻ ngạo mạn. Y phục của

anh ta thuộc loại thượng
hạng, nhưng lâu ngày đã
sờn hết cả, và chiếc áo
choàng của anh được xếp
nếp cố tình để che đi bộ
quần áo xơ xác bên trong.
Taran thấy ngay cả chiếc
áo choàng cũng được vá
vú rất khéo léo và cẩn
thận. Anh ta ngồi trên lưng
một con ngựa lang, con vật
gầy còm và bốn chồn, lông
đốm đỏ và vàng, với một

cái đầu dài và hẹp, vẻ mặt
cáu bẳn không kém gì chủ
nhân mình.

“Này, thẳng quản lợn
kia,” Anh ta nhắc lại, “đây
có phải là Caer Dallben
không?”

Giọng nói và dáng điệu
của chàng kỵ sĩ khiến
Taran bức bối, nhưng cậu
nén giận và lịch sự cúi đầu
chào. “Đúng thế,” cậu đáp.
“Nhưng tôi không phải là

một thẳng quản lợn,” cậu nói thêm, “tôi là Taran, Phụ - Chăn lợn.”

“Lợn nào mà chẳng là lợn,” người lạ mặt nói, “và một thẳng quản lợn chỉ là một thẳng quản lợn mà thôi. Hãy đi báo cho chủ nhân của người là ta đã đến.” Anh ta ra lệnh “Hãy nói rằng Hoàng tử Ellidyr, con trai của Pen – Llarcau...”

Hen Wen liền chộp lấy cơ hội ấy để lặn vào một vũng bùn khác. “Dừng lại ngay, Hen!” Taran kêu lên, chạy vội theo nó.

“Bỏ mặc con lợn nái ấy đi.” Ellidyr ra lệnh. “Người có nghe thấy ta nói không? Hãy làm theo lệnh ta ngay, và nhanh chân lên.”

“Ngài tự đi mà nói với thầy Dallben ấy!” Taran nói vọng qua vai mình, vật lộn

để giữ cho Hen Wen khỏi
lăn vào bùn. “Hoặc là đợi
đến khi tôi xong việc đã!”

“Hãy coi chừng cái
miệng láo xược của ngươi,”
Ellidyr đáp, “nếu không
ngươi sẽ bị nện một trận ra
trò đây.”

Taran đỏ bừng mặt. Để
mặc Hen Wen làm theo ý
mình, cậu bước đến hàng
rào và trèo qua. “Nếu tôi có
bị nện,” cậu cúi kính trả

lời, ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mặt Ellidyr, “thì cũng không phải là từ tay **ngài** đâu.”

Ellidyr cất tiếng cười khinh bỉ. Taran chưa kịp nhảy sang bên tránh đường thì con ngựa lang đã phóng tới. Ellidyr cúi gập người trên yên túm lấy ngực áo Taran. Taran vùng vẫy chân tay một cách vô ích. Mặc dù rất khỏe, cậu

vẫn không thoát nổi. Cậu bị
đấm thùm thụp và lắc
mạnh đến nỗi hai hàm răng
va vào nhau lách cách. Rồi
Ellidyr thúc con ngựa lang
phóng nước đại, kéo lê
Taran qua bãi cỏ về phía
căn nhà tranh, và ở đó,
trong khi đàn gà chạy tán
loạn khắp nơi, anh ta thô
bạo ném cậu xuống đất.

Những tiếng nào động
đã khiến cụ Dallben và bác

Coll phải bước ra ngoài. Công chúa Eilonwy cũng vội chạy ra từ buồng rửa bát, chiếc tạp dề của cô tung bay, và trong tay vẫn còn cầm một cái nồi. Với một tiếng kêu hoảng hốt, cô lao tới bên Taran.

Ellidyr, vẫn không thềm xuống ngựa, cất tiếng gọi vị pháp sư có chòm râu bạc trắng. “Ông có phải là Dallben không? Ta đem

thằng quản lợn của ông đến đây để trừng phạt cái tội xấc láo của nó đây.”

“Hừ!” Cụ Dallben nói, không hề nao núng trước vẻ giận dữ của Ellidyr. “Có thật nó đã tỏ ra xấc láo không là một chuyện, còn nó có phải bị trừng phạt hay không lại là một chuyện khác. Trong cả hai trường hợp, ta đều không cần đến đề xuất ý kiến của

ngài.”

“Nhưng ta là Hoàng tử
Dòng họ Pen – Llarcau!”
Ellidyr kêu lên.

“Phải, phải” cụ Dallben
ngắt lời, xua xua bàn tay
gầy gò. “Ta biết rất rõ điều
đó và quá bận để có thời
gian quan tâm đến nó. Đi
đi, hãy cho ngựa của ngài
uống nước, và đổ nước cho
cả cơn giận của ngài nữa.
Ngài sẽ được gọi khi nào

cần.”

Ellidyr toan vặc lại, nhưng cái nhìn nghiêm khắc của vị pháp sư khiến anh ta cứng lưỡi. Anh ta quay con ngựa lang lại và thúc nó về phía chuồng ngựa.

Trong lúc đó thì Công chúa Eilonwy và bác Coll to khoẻ, hói đầu đã chạy lại đỡ Taran đứng dậy.

“Cháu phải biết là

<https://thuviensach.vn>

không nên cãi cọ với người lạ chứ, cậu bé.” Bác Coll độ lượng nói.

“Đúng thế,” Eilonwy nói thêm, “nhất là khi họ đang trên lưng ngựa còn anh lại đi bộ.”

“Lần sau tôi gặp hăn thì...” Taran mở lời.

“Khi con gặp lại anh ta,” cụ Dallben tiếp, “ít ra con cũng phải tự kiểm chế và xử sự một cách tự trọng

– ta phải thừa nhận rằng điều đó có thể sẽ không lấy gì làm dễ dàng, nhưng con phải cố gắng hết sức thôi. Giờ thì đi đi. Công chúa Eilonwy sẽ giúp con sửa sang bản thân chỉnh tề hơn.”

Hết sức chán nản, Taran đi theo cô gái tóc vàng vào buồng rửa bát. Cậu vẫn cảm thấy đau đớn, vì những lời của Eilonwy

nhều hơn là vì trận đòn; và cậu chẳng vui vẻ chút nào khi để cho Eilonwy thấy cậu nằm sóng xoài dưới chân gã hoàng tử kiêu ngạo.

“Làm sao mà việc này lại xảy ra thế?” Eilonwy hỏi, lấy một cái khăn ướt lau mặt cho Taran.

Taran không đáp mà chỉ ủ rũ để mặc cho cô săn sóc.

Eilonwy chưa làm xong thì một hình thù lông lá, phủ đầy lá cây và cành khô, đã nhô lên ở cửa sổ và nhanh nhẹn trèo qua bậc cửa.

“Đau đớn và thống khổ biết bao!” Con vật than vãn, chạy tới bên Taran. “Gurgi đã nhìn thấy hoàng tử to khỏe đánh đập cậu chủ! Thật bất hạnh cho cậu chủ nhân từ! Gurgi rất

thương xót cho cậu.

Nhưng có tin mới!”
Gurgi vội nói tiếp. “Tin vui!
Gurgi cũng đã thấy ông
hoàng hùng mạnh nhất
cưỡi ngựa đến! Vâng,
vâng, phi nước đại trên
lưng con bạch mã với một
thanh gươm đen, thật sung
sướng biết bao!”

“Cái gì?” Taran kêu lên.
“Mi định nói là Ông hoàng
Gwydion sao? Không thể

nào...”

“Đúng thế đấy.” một giọng nói vang lên sau lưng cậu.

Gwydion đang đứng ở ngưỡng cửa.

Kêu lên kinh ngạc, Taran chạy vụt tới và nắm chặt tay ông. Eilonwy quàng tay ôm lấy người chiến binh cao lớn, trong khi Gurgi vui sướng nhảy rầm rầm trên sàn nhà. Khi

Taran gặp ông lần trước, Gwydion mặc bộ y phục của một ông hoàng Dòng họ Don vương giả. Còn giờ ông chỉ mặc một chiếc áo choàng giản dị có mũ màu xám và bên trong là chiếc áo bằng vải thô không thêu thùa gì. Thanh gươm đen, Dyrnwyn, đeo bên sườn ông.

“Xin chào tất cả các bạn.” Gwydion nói. “Gurgi

trông vẫn háu đói như trước, Eilonwy thì xinh xắn hơn nhiều. Còn cháu, cậu bé Phụ - Chấn lợn," ông nói thêm, một nụ cười nở trên khuôn mặt dãi dầu mưa nắng đầy nếp nhăn của ông, "nom hơi tẻ nhỉ. Dallben đã nhắc đến chuyện vì sao cháu lại bị những vết thâm tím ấy."

"Cháu đâu có định tìm chuyện gây sự." Taran

thanh minh.

“Nhưng dù sao thì nó vẫn tìm ra cháu.” Gwydion nói. “Ta nghĩ rằng với cháu, mọi việc sẽ luôn xảy ra theo cách ấy thôi, Taran xứ Caer Dallben ạ. Nhưng không sao.” ông nói, lùi lại và ngấm Taran kỹ càng bằng cặp mắt ánh xanh lục. “Để ta ngấm cháu xem nào. Cháu đã lớn hơn nhiều kể từ lần trước

chúng ta gặp nhau.”
Gwydion gật gật mái đầu
tóc xám, bồm xồm như
lông sói của mình, vẻ khen
ngợi. “Ta chỉ hi vọng rằng
sự khôn ngoan của cháu
cũng tăng lên cùng với
chiều cao. Rồi chúng ta sẽ
kiểm ra việc đó. Giờ thì ta
phải chuẩn bị cho buổi hội
nghị đã.”

“Buổi hội nghị gì?”
Taran kêu lên. “Thầy

<https://thuviensach.vn>

Dallben chẳng nhắc đến buổi hội nghị nào cả. Thầy ấy còn không nói là ngài sắp đến nữa kia.”

“Sự thật là,” Eilonwy chen vào, “cụ Dallben chẳng nói gì với ai cả.”

“Đến giờ thì các cháu phải hiểu rằng,” Gwydion nói, “Dallben ít khi nói ra những điều mình biết. Đúng vậy, sắp diễn ra một hội nghị, và ta đã triệu tập

những người khác đến đây.”

“Cháu đã đủ lớn để tham dự hội nghị của những người trưởng thành rồi.” Taran sôi nổi ngắt lời.

“Cháu đã học được rất nhiều; cháu đã chiến đấu bên cạnh ngài, cháu đã...”

“Từ từ, từ từ thôi.” Gwydion nói. “Chúng ta đã quyết định là cháu cũng sẽ có chỗ. Nhưng tuổi trưởng

thành..." ông nhẹ nhàng nói thêm với một thoáng buồn, "có thể không giống như cháu vẫn tưởng đâu." Gwydion đặt hai tay lên vai Taran. "Trong lúc này thì cháu hãy chuẩn bị sẵn sàng. Một sứ mệnh sẽ sớm được giao cho cháu đấy."

Đúng như Gwydion đã báo trước, suốt thời gian còn lại của buổi sáng hôm ấy có thêm rất nhiều người

khác đến. Một đội kỵ binh xuất hiện và nhanh chóng dựng trại trên cánh đồng đầy gốc rạ phía bên kia vườn quả. Taran thấy những chiến binh này đều được vũ trang sẵn sàng để chiến đấu. Tim cậu nháy lên. Chắc hẳn việc này cũng có liên quan đến hội nghị của Gwydion. Với vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu, cậu chạy vội về phía

cánh đồng. Nhưng chưa được nửa đường thì cậu đã kinh ngạc đứng sững lại. Hai dáng người quen thuộc đang cưỡi ngựa tới. Taran liền lao đến chỗ họ.

“Fflewddur!” Cậu gọi to, trong khi chàng ca sĩ, với cây đàn hạc tuyệt đẹp đeo trên vai, giơ tay vẫy chào. “Và Doli nữa! Có đúng là ông đấy không?”

Ông lùn tóc đỏ rực

đánh đu từ trên lưng con ngựa nhỏ xuống. Ông cười toe toét trong một thoáng rồi lấy lại ngay vẻ mặt cau có thường ngày. Nhưng ông vẫn không giấu nổi vẻ hài lòng lấp lánh trong cặp mắt tròn đỏ tươi của mình.

“Doli!” Taran vỗ lên lưng ông lùn. “Tôi không nghĩ là sẽ lại được thấy ông. Ý tôi là thật sự **nhìn thấy** ấy, sau khi ông đã có

được khả năng tàng hình.”

“Hừm!” ông lùn mặc chiếc áo khoác da buông một tiếng. “Trò tàng hình ấy à! Tôi ngán nó lắm rồi. Cậu có biết phải vất vả đến thế nào mới tàng hình được không? Thật kinh khủng! Nó làm tai tôi kêu ong ong ấy. Và đó vẫn chưa phải là phần tồi tệ nhất. Khi không ai nhìn thấy cậu thì thế nào cậu

cũng bị người khác giẫm lên ngón chân hay bị cùi chỏ thúc vào mắt. Không, không, nó không phải là dành cho tôi. Tôi không thể chịu nổi nó nữa!”

“Và anh nữa, Fflewddur!” Taran kêu lên, khi chàng ca sĩ xuống ngựa. “Tôi rất nhớ anh đấy. Anh có biết hội nghị bàn về việc gì không? Đó là lý do anh đến đây, phải không?”

Và cả Doli nữa?”

“Tôi chẳng biết về hội nghị nào cả.” Doli lẩm bẩm. “Vua Eiddileg đã lệnh cho tôi đến đây. Một đặc ân dành cho Gwydion. Nhưng tôi có thể nói với cậu ngay rằng tôi thà ở lại vương quốc Mỹ Tộc và lo lấy việc của mình còn hơn.”

“Về phần tôi,” chàng ca sĩ nói, “Gwydion tình cờ đi ngang qua vương quốc của

tôi, hoàn toàn ngẫu nhiên thôi, có vẻ là như vậy, mặc dù bây giờ thì tôi bắt đầu nghĩ là không phải thế. Ông ấy gợi ý là có lẽ tôi sẽ thích đến Caer Dallben. Ông ấy nói ông bạn già Doli cũng sẽ có mặt, và vì thế tất nhiên là tôi lên đường ngay.

Tôi đã thôi không làm ca sĩ hát rong nữa," Fflewddur nói tiếp, "và đã

trở lại làm vua một cách khá là vui vẻ. Thật tình tôi đến đây chỉ là để làm ơn cho Gwydion thôi.”

Anh ta vừa dứt lời thì hai sợi dây trên cây đàn hạc đứt đánh “tưng” một tiếng rõ to. Fflewddur liền ngừng lại ngay lập tức và tăng hăng. “Ờ, phải,” anh ta nói thêm, “sự thật là thế này: tôi hết sức khổ sở. Tôi sẽ kiếm lấy bất kỳ cái cơ

nào để ra khỏi toà lâu đài tối tăm ảm thấp ấy. Cậu nói là có một hội nghị hả? Tôi đã hi vọng là sẽ có lễ hội tạ ơn sau mùa gặt và người ta sẽ cần đến tôi để giúp vui."

"Cho dù là vì cái gì đi chăng nữa," Taran nói "thì tôi rất mừng vì hai vị đã đến."

"Tôi thì không." Ông lùn càu nhàu, "Khi họ bắt

đầu nói ông bạn già Doli
thế này, ông bạn già Doli
thế nọ là phải coi chừng!
Lại sắp có chuyện gì không
hay cho mà xem.”

Trong khi họ đi về phía
căn nhà tranh, Fflewddur
thích thú nhìn quanh. “Chà,
chà, có phải tôi vừa thấy cờ
của vua Smoit ở đằng kia
không nhỉ? Hẳn là ông ta
cũng đến đây theo yêu cầu
của Gwydion, không nghi

ngờ gì nữa.”

Đúng lúc đó, một kỵ sĩ phi nước kiệu tới và gọi tên Fflewddur. Chàng ca sĩ vui vẻ reo lên. “Đó là Adaon, con trai của Taliesin, Chủ tịch Hội đồng Ca sĩ đây.” anh bảo Taran. “Hôm nay Caer Dallben đúng là có vinh hạnh lớn!”

Người kỵ sĩ xuống ngựa và Fflewddur vội vã giới thiệu những người bạn của

mình với anh ta.

Taran thấy Adaon là một chàng trai cao lớn với mái tóc đen suôn dài đến tận vai. Mặc dù dáng điệu cao quý, anh chỉ mặc bộ quần áo giản dị của một người lính, không mang đồ trang sức gì ngoài một chiếc trâm sắt hình thù kì lạ cài nơi cổ áo. Cặp mắt xám của anh sâu lạ lùng, sáng trong như ngọn lửa,

và Taran cảm thấy không có gì thoát khỏi cái nhìn trầm tư mà sắc sảo của Adaon.

“Xin chào Taran xứ Caer Dallben và Doli người Mỹ Tộc.” Adaon nói, siết chặt tay từng người. “Tên của các bạn rất quen thuộc với các ca sĩ hát rong phương Bắc đây.”

“Vậy ra ngài cũng là một ca sĩ?” Taran hỏi, cung

kính cúi đầu chào.

Adaon mỉm cười và lắc đầu. "Cha tôi đã nhiều lần yêu cầu tôi ra mắt để được kết nạp vào Hội đồng, nhưng tôi vẫn muốn đợi xem. Còn rất nhiều điều tôi muốn học hỏi, và trong thâm tâm tôi thấy mình chưa sẵn sàng. Có lẽ một ngày nào đó tôi cũng sẽ trở thành một ca sĩ."

Adaon   quay   sang

<https://thuviensach.vn>

Fflewddur. “Cha tôi chuyển lời chào tới ngài và hỏi xem tình hình cây đàn hạc ông tặng cho ngài sao rồi. Tôi thấy có vẻ nó cần được sửa sang đây nhỉ.” Anh nói thêm với một nụ cười thân thiện.

“Đúng vậy.” Fflewddur thừa nhận. “Thỉnh thoảng tôi lại gặp rắc rối với nó. Tôi không thể không... ờ... thêm mắt dằm muối một

tý cho các câu chuyện -
nhiều câu chuyện rất cần
cái đó. Nhưng cứ một khi
tôi làm vậy," anh ta thở
dài, nhìn hai sợi dây vừa
đứt, "thì kết quả là đây."

"Vui lên nào." Adaon
nói, cười to. "Những câu
chuyện đẹp đẽ của ngài
đáng giá hơn tất cả những
sợi dây đàn trên toàn
Prydain này. Và các bạn,
Taran và Doli, hãy hứa sẽ

kể cho tôi nghe về những chiến công nổi tiếng của các bạn nhé. Nhưng trước hết tôi phải đi tìm ông hoàng Gwydion đã."

Từ biệt nhóm bạn, Adaon lên ngựa và phóng tới trước.

Fflewddur nhìn theo anh vẻ yêu mến và ngưỡng mộ. "Không thể là chuyện gì vặt vãnh nếu Adaon cũng có mặt ở đây." Anh ta

nói. “Anh ấy là một trong những con người dũng cảm nhất tôi từng biết. Còn hơn thế nữa, vì anh ấy có trái tim của một ca sĩ chân chính. Một ngày kia, anh ấy sẽ trở thành ca sĩ vĩ đại nhất trong số bọn tôi, các vị cứ nhớ lấy lời tôi đây.”

“Và đúng là anh ấy biết tên chúng ta chứ?” Taran hỏi, “Và đã có những bài hát về chúng ta thật sao?”

Fflewddur mỉm cười.

“Sau trận chiến của chúng ta với Vua Sừng, phải, tôi đã sáng tác một bài hát. Một tặng phẩm khiêm tốn thôi mà. Nhưng thật phần khởi khi biết nó đã được lưu truyền. Chừng nào sửa xong mấy sợi dây chết tiệt này, tôi sẽ rất vui lòng chơi cho các bạn nghe.”

Chỉ một lát sau buổi trưa hôm ấy, khi tất cả đã

ngủ ngơi cho lại sức, bác Coll gọi họ vào phòng của Dallben. Ở đó đặt một chiếc bàn dài, hai bên xếp ghế. Taran nhận thấy vị pháp sư thậm chí còn cố gắng sắp xếp lại tập sách cổ kính nằm chật ních khắp phòng cho gọn nữa. Cuốn Sách về Bộ Ba, quyển sách chứa đựng những bí mật sâu kín nhất của cụ Dallben, đã được cẩn thận

đặt lên đỉnh một cái giá. Taran liếc nhìn nó vẻ gần như sợ sệt, cậu dám chắc là nó chứa đựng hơn những gì thầy Dallben muốn tiết lộ rất nhiều.

Những người khác đã bắt đầu bước vào khi Fflewddur nắm lấy cánh tay Taran, kéo cậu sang bên tránh đường cho một chiến binh có bộ râu đen nhánh bước qua.

“Một điều chúng ta có thể chắc chắn,” chàng ca sĩ khẽ nói, “đó là Gwydion không định tổ chức lễ hội tạ ơn mùa gặt nào hết. Cậu có thấy những ai đang có mặt ở đây không?”

Người chiến binh râu đen ăn mặc sang trọng hơn bất kỳ ai trong số những người đến dự hội nghị. Chiếc mũ cao của ông ta khoằm như mỏ chim ưng,

mắt ông ta sụp xuống nặng nề nhưng vẫn tinh tường. Ông ta chỉ cúi đầu chào có một mình Gwydion; rồi sau khi ngồi xuống bàn, ông ta lạnh lùng đưa mắt nhìn những người quanh mình.

“Đó là ai thế?” Taran hỏi, không dám nhìn lâu con người kiêu hãnh và vương giả ấy.

“Vua Morgant xứ Madoc đây.” Chàng ca sĩ

đáp, “Vị tướng táo bạo nhất trên toàn Prydain, chỉ thua có mình Gwydion thôi. Ông ta trung thành với dòng họ Don.” Anh lắc đầu vẻ thán phục. “Người ta bảo đã có lần ông ta cứu mạng Gwydion. Tôi tin là như vậy. Tôi đã thấy ông ta trong chiến trận rồi. Lạnh như băng! Hoàn toàn không biết sợ là gì! Nếu Morgant cũng tham gia vào

việc này thì chắc hẳn có điều rất đáng quan tâm đây. Ồ, nghe kìa. Vua Smoit đấy. Lúc nào cũng nghe thấy tiếng ông ta trước khi thấy mặt.”

Một chuỗi tiếng cười như sấm vang vọng khắp gian phòng, và chỉ lát sau, một chiến binh tóc đỏ khổng lồ bước vào bên cạnh Adaon. Ông ta cao vượt hẳn tất cả mọi người

trong phòng, và bộ râu của ông đỏ rực như lửa bốc quanh khuôn mặt chẳng chịt sọc đến nỗi không thể biết được đâu là nơi cái sọc này kết thúc và cái khác bắt đầu. Mũi ông ta bị gãy giập xuống sát xương gò má; vầng trán nặng nề gần như biến mất trong đám lông mày rối tung; và cổ ông to ngang eo lưng Taran.

“Đúng là một con gấu!”
Fflewddur nói với tiếng cười
trìu mẫn. “Nhưng không hại
ai bao giờ. Khi các vương
quốc phía Nam nổi dậy
chống lại các Con trai của
Don, Smoit là một trong
những người hiếm hoi vẫn
trung thành với họ. Vương
quốc của ông ấy là xứ
Cadiffor.”

Smoit dừng lại giữa
phòng, hất tấm áo choàng

về phía sau và thọc ngón tay cái vào chiếc đai lưng kết sù bằng đồng thắt ngang người, căng như sắp đứt. “Chào, Morgant!” ông nói lớn. “Vậy ra họ mời cả ngài đến hả?” ông khịt mũi thật to. “Tôi ngửi thấy sắp mùi máu đổ trong không khí đây.” Ông ta tiến về phía vị tướng nghiêm nghị và đập mạnh lên vai ông ta.

“Hãy coi chừng,” Morgant nói với một cái nhếch môi cười chỉ để lộ ra chút đầu răng. “đừng để nó là máu của ngài.”

“Hô! Ô Hô!” Vua Smoit rống lên và vồ vào cặp đùi đồ sộ của mình. “Hay lắm! Hãy coi chừng đừng để là máu của tôi! Đừng lo, ông bạn bằng giá ạ! Máu thì tôi có thừa!” Ông ta nhìn thấy Fflewddur. “Lại một người

bạn cũ nữa!” Ông nói lớn, vội đi đến bên chàng ca sĩ và vung tay ôm chặt anh ta, nhiệt tình đến nỗi Taran nghe thấy những chiếc xương sườn của Fflewddur kêu răng rắc. “Trái tim tôi ơi!” Smoit reo lên. “Máu thịt tôi ơi! Hãy chơi một điệu gì nghe cho vui đi nào, anh bạn gầy đàn hạc tóc vàng!”

Mắt ông chạm phải Taran. “Cái gì thế này, cái

gì thế này?" Ông ta tóm lấy Taran bằng một bàn tay mạnh mẽ phủ đầy lông đỏ. "Một con thỏ mới bị lột da à? Một con gà mới bị vặt lông à?"

"Cậu bé là Taran, Phụ - Chăn lợn của pháp sư Dallben." Chàng ca sĩ đáp.

"Tôi ước gì nó là đầu bếp của Dallben." Smoit kêu lớn. "Tôi hầu như chưa được miếng nào vào bụng

cả!”

Cụ Dallben bắt đầu gõ lên bàn ra hiệu im lặng. Smoit bước đến chỗ ngồi của mình sau khi tặng cho Fflewddur một cái ôm nữa.

“Có thể ông ta không làm đau ai bao giờ,” Taran nói với chàng ca sĩ, “nhưng tôi nghĩ sẽ an toàn hơn nếu làm bạn với ông ta.”

Tất cả giờ đã ngồi vào bàn, cụ Dallben và Gwydion

ở một đầu còn bác Coll ở đầu kia. Vua Smoit, tràn cả ra ngoài ghế, ngồi bên trái vị pháp sư, đối diện vua Morgant. Taran ép mình ngồi xuống giữa chàng ca sĩ và Doli, ông ta đang bức bối kêu ca rằng cái bàn quá cao. Ngồi bên phải Morgant là Adaon, và bên cạnh anh là Ellidyr, từ sáng đến giờ Taran chưa gặp lại anh ta.

Cụ Dallben đứng dậy

và im lặng hồi lâu. Mọi người quay về phía cụ. Vị pháp sư giựt giựt một nhúm râu. "Ta đã quá già rồi, không cần phải tỏ ra lịch sự nữa," cụ nói, "và ta cũng không có ý định đọc một bài diễn văn chào mừng các vị. Nhiệm vụ của chúng ta hết sức khẩn cấp và chúng ta sẽ bàn đến nó ngay."

"Chưa đây một năm

trước, như một số các vị vẫn còn nhớ," cụ Dallben nói tiếp, đưa mắt nhìn Taran và các bạn, "Arawn, Chúa Tể xứ Annuvín đã phải chịu một tổn thất nặng nề khi Vua Sừng, tên thuộc hạ mạnh nhất của hắn, bị tiêu diệt. Sức mạnh của Vùng Đất Tử Thần đã bị ngăn chặn lại trong một thời gian. Nhưng ở Prydain cái ác không bao giờ thoái

lui.

Không ai trong số chúng ta lại ngu ngốc tin rằng Arawn có thể chịu thua dễ dàng như vậy.” cụ Dallben tiếp tục. “Ta đã hi vọng sẽ có thêm thời gian để suy ngẫm về mối đe dọa mới ở Annuvín. Nhưng than ôi, thời gian không cho phép. Kế hoạch của Arawn đã quá rõ ràng rồi. Để nói về chúng, ta xin nhường lời

lại cho Ông hoàng
Gwydion.”

Gwydion liền đứng dậy.
Gương mặt vô cùng nghiêm
nghị. “Có ai mà chưa từng
nghe về bọn Vạc Dầu,
những tên lính câm lặng
bất tử phục vụ cho Chúa tể
Annuvin? Chúng là những
xác chết của các chiến binh
tử trận, bị lấy cắp, sau đó
được nhúng vào chiếc vạc
của Arawn để hồi sinh.

Chúng xuất hiện tàn nhẫn như chính cái chết vậy, mọi nhân tính đều đã biến mất. Thực ra chúng không còn là người nữa mà chỉ là những vũ khí sát nhân, vĩnh viễn là nô lệ cho Arawn.

Để thực hiện công việc ghê tởm này," Gwydion nói tiếp, "Arawn đã ăn cắp xác ở những ngôi mộ của các chiến binh thiệt mạng trong

chiến trận. Giờ đây, trên khắp Prydain đang xảy ra vô số những vụ mất tích bí hiểm, nhiều người đàn ông biến mất, không để lại dấu vết gì; và những tên Vạc Dầu xuất hiện ở những nơi chưa từng thấy chúng bao giờ. Arawn đã không để mất thời gian. Như tôi đã khám phá, bọn hầu cận của hắn giờ còn sát hại cả người sống và đem họ về

Annuvin nhắm bành trướng đội quân bắt tử của hắn. Thế là cái chết lại đẻ ra cái chết; hung ác lại đẻ ra hung ác.”

Taran rùng mình. Ngoài kia cánh rừng cháy rực lên màu đỏ thắm và vàng óng. Không khí ẩm áp dẹt dẹt như thể một ngày hè vẫn còn vương vẫn lại đâu đây. Nhưng những lời của Gwydion khiến cậu lạnh

cóng chẳng khác một làn
gió buốt giá bất giờ. Cậu
còn nhớ rõ những đôi mắt
đờ dẫn không sức sống và
khuôn mặt xám ngắt của
bọn lính Vạc Dầu, sự im
lặng ma quái và những lưỡi
gươm tàn bạo của chúng.

“Chúng chỉ là những bị
thịt thối mà!” Smoit gầm
lên. “Chẳng lẽ chúng ta là
một lũ thỏ cả sao? Chẳng
lẽ chúng ta lại phải sợ lũ nô

lệ của cái vạc ấy hay sao?”

“Rồi sẽ có khối thịt cho ngài nhai đấy.” Gwydion đáp với một nụ cười nghiêm nghị. “Tôi xin nói ngay rằng chưa có ai trong số chúng ta từng thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm đến thế. Tôi mong các vị giúp đỡ, bởi vì tôi có ý định tấn công thẳng vào Annuvin, cướp lấy chiếc vạc của Arawn, và phá huỷ nó.”

Chương II: CHỈ ĐỊNH NHIỆM VỤ

Taran giật thót mình trên ghế. Căn phòng lặng ngắt như tờ. Vua Smoit, vẻ như đang định nói điều gì, ngồi đó với cái miệng hé mở. Chỉ mình vua Morgant là không hề tỏ ra kinh ngạc; ông ta ngồi bất động, mắt cụp xuống, một vẻ kỳ lạ hiện trên nét mặt.

“Không còn cách nào khác,” Gwydion nói, “vì bọn Vạc Dầu không thể bị giết, chúng ta phải ngăn chặn không cho số lượng của chúng tăng lên. Sự cân bằng giữa quyền lực của Annuvin và sức mạnh của chúng ta quá mỏng manh. Arawn càng thu thập được nhiều quân lính mới thì bàn tay hắn càng vươn đến sát hòng chúng ta. Tôi cũng

không thể quên những người sống đã bị sát hại một cách tàn ác và mãi mãi bị đày đoạ trong cảnh nô lệ còn tàn ác hơn.

Cho tới hôm nay," Gwydion nói tiếp, "chỉ có Đức Thượng Hoàng Math và một vài người khác biết được kế hoạch của tôi. Giờ thì các vị đều đã biết, và các vị có thể tự do ở lại hay ra đi tùy ý. Nếu các vị

muốn trở lại vương quốc của mình, tôi cũng không hề đánh giá lòng can đảm của các vị thấp hơn chút nào.”

“Nhưng tôi thì có!” Smoit gầm lên. “Bất cứ tên hèn nhát nhu nhược nào không chịu ủng hộ ngài sẽ phải đối mặt với tôi!”

“Smoit, ông bạn của tôi,” Gwydion đáp, kiên quyết nhưng vẫn có vẻ trù

mến, “đây là điều họ có thể lựa chọn mà không cần đến sự thuyết phục của ngài đâu.”

Không ai cử động. Gwydion nhìn quanh và hài lòng gật đầu. “Các vị không làm tôi thất vọng.” ông nói. “Tôi đã tin tưởng trao cho mỗi vị một nhiệm vụ, chúng sẽ được làm rõ sau.”

Lòng phấn khích của Taran đã xua đi nỗi sợ hãi

bọn Vạc Dầu. Cậu phải cố gắng lắm mới nén được cơn sốt ruột và ngăn mình lên tiếng hỏi Gwydion, ngay nơi này, ngay lúc này, rằng nhiệm vụ của cậu là gì. Lần này cậu đã khôn ngoan giữ im lặng. Thay vào đó, chính Fflewddur mới là người đứng bật dậy.

“Tất nhiên rồi!” Chàng ca sĩ reo lên. “Tôi đã thấy rõ mọi việc ngay lập tức!

Ngài sẽ cần có các chiến binh, dĩ nhiên, để đi tìm cái vạc kinh tởm ấy. Nhưng ngài cũng cần cả một ca sĩ để sáng tác những bản anh hùng ca ca ngợi chiến thắng nữa. Tôi xin nhận lời! Rất sẵn lòng!”

“Tôi chọn anh,” Gwydion nói, về độ lượng, “vì thanh gươm hơn là vì cây đàn hạc.”

“Sao lại thế?” Fflewddur

hỏi. Trán anh ta nhăn lại vì thất vọng. “Ồ, tôi hiểu rồi.” anh ta nói thêm, tươi tỉnh hơn. “Vâng, tôi không chối rằng tôi cũng có chút tiếng tăm trong lĩnh vực ấy. Một người thuộc họ Fflam luôn tỏ ra gan dạ! Tôi đã từng chiến đấu với hàng ngàn...” anh ta lo lắng liếc nhìn cây đàn hạc, “ờ... có lẽ nên nói là rất nhiều kẻ địch thì đúng hơn.”

“Tôi hi vọng là các vị sẽ sẵn sàng hoàn thành nhiệm vụ của mình một khi được chỉ định.” Gwydion nói, lôi từ trong áo ra một cuộn giấy da và trải nó lên bàn.

“Chúng ta gặp gỡ ở Caer Dallben này không chỉ vì lý do an toàn.” Ông nói tiếp. “Dallben là vị pháp sư có phép thuật cao cường nhất trên toàn xứ Prydain

này, ở đây chúng ta được ông ấy bảo vệ. Caer Dallben là nơi duy nhất Arawn không dám tấn công, nhưng nó cũng là nơi thích hợp nhất để bắt đầu cuộc hành trình đến Annuvin của chúng ta." Ông dùng ngón tay lần theo một đường hướng về phía Tây Bắc khu trại nhỏ. "Mùa này dòng Đại Avren còn cạn," ông nói, "và

chúng ta có thể vượt qua không chút khó khăn. Một khi đã qua bờ bên kia rồi, đường đi sẽ khá dễ dàng, qua vương quốc Cadiffor của vua Smoit đến khu rừng Idris nằm ở phía Nam Annuvin. Ở đó, chúng ta có thể nhanh chóng đi tới Hắc Môn."

Taran nín thở. Cũng như những người khác, cậu đã nghe về Hắc Môn, đôi

ngọn núi đứng canh lối đi phía Nam dẫn vào Vùng Đất Tử Thần. Mặc dù không đồ sộ như Đỉnh Núi Rồng phía Bắc Annuvin, Hắc Môn vẫn hiểm hóc với những vách đá cheo leo nhọn hoắt và những vực thẳm ẩn mình mai phục.

“Đó là một con đường khó khăn,” Gwydion nói tiếp, “nhưng ít bị canh giữ nhất, như Coll con trai

Collfrewr có thể cho các vị biết.”

Bác Coll đứng dậy. Người chiến binh già, với cái đầu hói nhẵn bóng và đôi bàn tay to lớn, trông như thể ông thích được ra trận hơn là diễn thuyết giữa hội nghị này. Tuy nhiên, ông vẫn mỉm cười tươi tắn với mọi người và bắt đầu nói.

“Có thể nói là chúng ta

sẽ đi vào theo cửa sau của Arawn. Cái vạc được đặt trên một cái bệ trong Đại Sân Chiến Binh, nó nằm ngay sau Hắc Môn, như tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Lối vào Hắc Môn bị canh gác, nhưng có một cánh cửa khác ở phía sau, được cài then rất kỹ lưỡng. Một người có thể mở nó ra cho những người khác nếu có thể di chuyển mà không bị

ai nhìn thấy, như Doli.”

“Tôi đã bảo là tôi sẽ không ưa chuyện này mà,” Doli lẩm bẩm với Taran. “Cái trò tàng hình này! Một món quà ư? Một lời nguyện thì có! Hãy xem nó đã dẫn đến chuyện gì này! Hừm!” Ông lùn khịt mũi một cách nóng nảy nhưng không phản đối thêm nữa.

“Đây là một kế hoạch táo bạo,” Gwydion nói,

“nhưng với những người bạn can đảm thì nó có thể thành công. Tại Hắc Môn, chúng ta sẽ chia làm ba nhóm. Nhóm thứ nhất gồm Doli người Mỹ Tộc, Coll con trai Collifrewr, Fflewddur Fflam con trai Godo, và chính tôi. Đi cùng chúng tôi sẽ là sáu chiến binh mạnh nhất và dũng cảm nhất của vua Morgant. Doli, tàng hình, sẽ vào trước để mở

các then cài và cho chúng tôi biết lính gác của Arawn được bố trí ra sao. Sau đó chúng tôi sẽ chọc thủng hành rào canh gác đó và cướp lấy chiếc vạc.

Cùng lúc đó, theo hiệu lệnh của tôi, nhóm thứ hai gồm vua Morgant và kỵ binh của ngài sẽ tấn công Hắc Môn, làm ra vẻ có lực lượng thật mạnh khiến quân địch rối loạn và đánh

lạc hưởng được càng nhiều lính của Arawn càng tốt.”

Vua Morgant gật đầu và lần đầu tiên lên tiếng. Giọng nói của ông lạnh lùng nhưng có vẻ thận trọng và lịch thiệp. “Tôi rất mừng là rốt cuộc chúng ta cũng quyết định tấn công vào thẳng sào huyệt của Arawn. Bản thân tôi đã muốn đảm nhận nhiệm vụ đó từ lâu rồi, nhưng tôi bắt

buộc phải đợi lệnh của ông hoàng Gwydion.

Nhưng giờ tôi xin nói điều này,” Morgant tiếp. “Trong khi kế hoạch này có vẻ rất hợp lý thì con đường mà các vị đã chọn lại không thích hợp để có thể rút lui nhanh chóng nếu bị Arawn đuổi theo.”

“Không còn con đường nào ngắn hơn dẫn về Caer Dallben cả.” Gwydion đáp,

“và chiếc vạc phải được đem về đây. Chúng ta phải chấp nhận liều lĩnh thôi. Tuy nhiên, nếu bị đuổi theo sát quá, chúng ta sẽ tạm lánh ở Caer Cadarn, pháo đài của vua Smoit. Chính vì vậy tôi xin vua Smoit hãy sẵn sàng cùng với tất cả binh lính của ngài ở gần khu rừng Idris.”

“Cái gì?” Smoit gầm lên, “Không cho ta đến

Annugin sao?" Ông nắm tay
đấm mạnh xuống bàn.
"Ngài định để tôi ngồi mút
ngón tay chắc? Hãy để
Morgant, cái lão râu đen,
máu lạnh, láu cá kia làm
lính bọc hậu ấy!"

Morgant không hề tỏ ra
dấu hiệu gì là đã nghe thấy
những lời giận dữ của
Smoit.

Gwydion lắc đầu.
"Chúng ta có thành công

được không là phụ thuộc vào hành động mau lẹ và bất ngờ chứ không phải là số lượng. Ngài, Smoit, phải lo đội quân dự bị hùng hậu đề phòng kế hoạch của chúng ta thất bại. Nhiệm vụ của ngài cũng không kém phần quan trọng đâu.

Nhóm thứ ba sẽ đợi chúng ta ở gần Hắc Môn để canh chừng súc vật thờ, bảo vệ cuộc rút lui, và

chiến đấu khi cần; nhóm này sẽ gồm Adaon con trai Taliesin, Taran xứ Caer Dallben, và Ellidyr con trai Pen – Llarcau.”

Giọng nói của Ellidyr bật ra tức tối. “Tại sao tôi lại bị cản đường như vậy? Chẳng lẽ tôi không hơn gì một thằng quản lợn hay sao? Nó chưa hề được thử thách, chỉ là một quả táo còn xanh!”

“Chưa được thử thách ư!” Taran hét lớn, đứng bật dậy. “Tôi đã chống lại bọn Vạc Dầu bên cạnh chính Gwydion. Còn ngài? Ngài đã từng được thử thách theo cách nào tốt hơn chưa hả, thưa Hoàng tử Áo Vá?”

Bàn tay Ellidyr chộp lấy chuôi gươm. “Ta là con trai của Pen – Llarcau và không bao giờ chấp nhận lời sỉ nhục của...”

“Im lặng!” Gwydion ra lệnh. “Trong nhiệm vụ nguy hiểm này, lòng dũng cảm của một người Phụ - Chấn lộn cũng quan trọng không kém gì lòng dũng cảm của một Hoàng tử. Ta cảnh cáo anh, Ellidyr, hãy biết kiềm chế hoặc rời khỏi hội đồng ngay.

Còn cháu,” Gwydion nói thêm, quay sang Taran, “cháu đã đáp lại sự giận dữ

bằng một lời lăng mạ trẻ con. Ta đã nghĩ cháu khá hơn thế kia đấy. Ngoài ra, cả hai sẽ phải tuân lệnh Adaon khi ta vắng mặt.”

Taran đỏ bừng mặt và ngồi xuống. Ellidyr cũng trở lại chỗ ngồi, gương mặt chán chường và u ám.

“Hãy kết thúc buổi họp này ở đây.” Gwydion nói. “Tôi sẽ nói chuyện riêng với từng người sau và nói kỹ

càng hơn. Giờ tôi có việc phải bàn bạc với Coll. Bình minh ngày mai các vị hãy sẵn sàng để lên ngựa đến Annuvín.”

Khi mọi người lục tục ra khỏi gian phòng, Taran bước đến bên Ellidyr và chìa tay ra. “Trong sứ mệnh này chúng ta không thể là kẻ thù được.”

“Tự nói với bản thân người ấy.” Ellidyr trả lời.

“Ta không muốn phải chiến đấu bên một thằng quân lộn láo xược. Ta là con trai của một quốc vương. Người là con của ai nào? Vậy ra người đã chiến đấu với bọn Vạc Dầu,” anh ta phì một tiếng chế giễu. “Và chiến đấu cùng với Gwydion nữa cơ đấy. Người đã không bỏ lỡ cơ hội để nói điều đó cho mọi người biết nhỉ.”

“Ngài khoe khoang về

tên tuổi của mình,” Taran đáp, “còn tôi tự hào về những người bạn của mình.”

“Tình bạn của người với Gwydion không thể là tấm lá chắn với ta được đâu.” Ellidyr nói. “Cứ để ông ta thiên vị người thế nào cũng được. Nhưng nghe cho rõ đây, đi với ta thì người sẽ phải tự lo lấy phần mình.”

“Tôi sẽ đảm nhận phần của mình,” Taran nói, cơn giận của cậu bùng bùng. “Để rồi xem ngài có đảm nhận phần của ngài một cách can đảm như ngài nói hay không.”

Adaon đã tiến đến sau lưng họ. “Thôi nào, các bạn.” anh cười nói. “Tôi nghĩ chúng ta chiến đấu chống lại Arawn chứ đâu phải đánh lẫn nhau.” Anh

nói nhẹ nhàng nhưng với giọng đầy quyền lực khi anh nhìn từ Taran sang Ellidyr. “Chúng ta nắm giữ mạng sống của nhau trong những bàn tay rộng mở, không phải trong những nắm đấm siết chặt.”

Taran cúi đầu. Ellidyr quấn chặt tấm áo choàng và vúi quanh mình và hiên ngang ra khỏi phòng không nói một lời. Taran sắp sửa

đi theo Adaon thì cụ Dallben gọi cậu lại.

“Hai con đúng là một cặp nóng đầu.” Vị pháp sư già nhận xét. “Ta đang cố nghĩ xem đầu óc của ai trong số hai đứa điên rồ hơn. Quả là không dễ dàng,” cụ ngáp dài, “có lẽ phải thiền một lúc thì mới biết được.”

“Ellidyr nói đúng.” Taran cay đắng nói. “Con là

con của ai kia chứ? Con chẳng có danh phận nào khác ngoài cái tên thầy đặt cho con. Còn Ellidyr là một hoàng tử.”

“Anh ta có thể là một hoàng tử,” cụ Dallben nói, “nhưng có lẽ không được may mắn như con đâu. Anh ta là con trai út của vua Pen – Llarcau già nua ở phương Bắc; những người anh của anh ta đã thừa kế

hết chút gia tài ít ỏi còn lại, và ngay cả phần gia tài ấy cũng đã bị tiêu tán hết. Ellidyr chỉ còn lại cái tên và thanh gươm của mình, mặc dù ta phải thừa nhận là anh ta sử dụng hai thứ đó không được khôn ngoan cho lắm.

Tuy nhiên, "Dallben nói tiếp, "những điều đó có thể tự sửa chữa được. À, trước khi ta quên mất..."

Chiếc áo thụng buông
thống quanh đôi chân dài
khăng khiu, cụ Dallben đi
đến bên một cái rương
khổng lồ, mở nó ra bằng
chiếc chìa khoá cổ lỗ và mở
nấp rương lên. Cụ cúi
xuống lục tìm trong đó. "Ta
thú nhận là ta có một số
điều phải hối tiếc và lo âu,"
cụ nói, "nhưng chúng chắc
chắn không thể làm con
quan tâm, nên ta sẽ không

trút gánh nặng ấy lên con. Trái lại, ở đây có một thứ mà ta chắc sẽ làm con thích thú. Và nói cho đúng ra, nó cũng sẽ là gánh nặng cho con nữa.”

Cụ Dallben đứng thẳng dậy và quay sang Taran. Trong tay cụ là một thanh gươm.

Tim Taran nháy lên. Cậu hăm hở chộp lấy món vũ khí, hai tay run rẩy đến

nổi suýt nữa đánh rơi nó. Bao gương và chuỗi gương không được trang hoàng gì, sự khéo léo nằm ở vẻ cân xứng và thẳng bằng của nó. Mặc dù đã cũ kĩ, lưới gương vẫn loé lên trong sáng không chút tì vết, và chính vẻ giản dị của nó lại có một vẻ đẹp cao quý riêng. Taran cúi đầu thật thấp trước cụ Dallben và lắp bắp nói lời cảm ơn.

Cụ Dallben lắc đầu.

“Con có cần phải cảm ơn ta không thì còn phải xem đã.” cụ nói. “Hãy sử dụng nó một cách khôn ngoan.” cụ nói thêm. “Ta chỉ có thể hi vọng con sẽ không có lý do gì để phải dùng đến nó.”

“Nó có sức mạnh gì?” Taran hỏi, mắt lấp lánh sáng rực. “Xin thầy hãy cho con biết ngay đi, để con có thể...”

“Sức mạnh ư?” Cụ Dallben đáp với một nụ cười buồn bã. “Cậu bé của ta ơ, đây chỉ là một thanh kim loại được rèn theo một hình dáng không lấy gì làm tốt đẹp cho lắm; nó là một cái kéo tỉa cây hay một lưỡi cày thì tốt hơn nhiều. Sức mạnh của nó ư? Cũng như mọi vũ khí khác, nó chỉ có sức mạnh của người cầm nó trong tay mà thôi. Sức

mạnh của con là gì thì ta chưa thể nói được.

Giờ thầy trò ta phải tạm biệt nhau thôi.” Cụ Dallben nói, đặt tay lên vai Taran.

Lần đầu tiên Taran nhận thấy khuôn mặt vị pháp sư già nua và tiêu tụy vì lo lắng đến mức nào.

“Ta không muốn gặp bất kỳ ai trong số các con trước khi lên đường.” Cụ

Dallben nói tiếp. “Những buổi chia tay là một điều mà ta tự miễn cho bản thân mình. Hơn nữa, đầu óc con rồi sẽ đầy những mối bận tâm khác và con sẽ quên hết những điều ta nói với con cho mà xem. Đi đi, và xem con có thể thuyết phục được Công chúa Eilonwy thắt đai thanh gươm ấy cho mình không. Giờ nó đã thuộc về

con rồi,” cụt thở dài, “ta nghĩ là cũng nên tiến hành cho đủ mọi nghi thức.”

Eilonwy đang cất những chiếc bát và đĩa bằng đất nung khi Taran lao vào phòng rửa bát. “Xem này!” cậu reo lên. “Thầy Dallben đã cho tôi đây! Cô thắt đai cho tôi đi – ý tôi là, **xin làm ơn**. Cô đồng ý đi. Tôi muốn cô làm việc này mà.”

Eilonwy ngạc nhiên quay sang nhìn cậu. “Được thôi, tất nhiên rồi,” cô nói, mặt ửng hồng, “nếu anh thật sự...”

“Tôi muốn thật mà!” Taran kêu lên. “Dù sao thì,” cậu nói thêm, “cô cũng là cô gái duy nhất ở Caer Dallben này.”

“Ra là thế đấy!” Eilonwy vặc lại. “Tôi biết ngay là có chuyện không

hay ho khi anh bỗng nhiên tỏ ra lịch sự đến vậy. Được thôi, Taran xứ Caer Dallben, nếu đó là lý do duy nhất của anh thì anh đi mà tìm người khác đi, và tôi không quan tâm là anh phải mất bao lâu, nhưng càng lâu càng tốt!” Cô hất đầu và bắt đầu nóng nảy lau một cái bát.

“Giờ thì lại chuyện gì đây?” Taran bối rối hỏi. “Tôi

đã nói “làm ơn” rồi mà. Thắt đai gươm cho tôi đi.” cậu nài nỉ. “Tôi hứa sẽ cho cô biết chuyện gì đã xảy ra trong hội nghị.”

“Tôi không cần biết.” Eilonwy đáp. “Tôi không quan tâm chút nào. Thế chuyện gì đã xảy ra? Ồ, thôi, đưa đây nào.”

Một cách khéo léo, cô thắt chiếc đai da quanh lưng Taran. “Đừng có nghĩ

là tôi sẽ tiến hành mọi nghi lễ và những bài diễn văn về chuyện tỏ ra can đảm và bất khả chiến bại như thế nào đấy.” Eilonwy nói. “Thứ nhất, tôi không nghĩ chúng thích hợp với các gã Phụ - Chấn lộn, và hơn nữa tôi cũng không biết những bài diễn văn ấy. Xong rồi,” cô nói, lùi lại một bước. “Tôi phải công nhận,” cô nói thêm, “nó cũng khá hợp với

anh đấy.”

Taran rút gươm ra và giơ cao lên. “Đúng thế,” cậu kêu lớn, “đây đúng là vũ khí của một người đàn ông trưởng thành, một chiến binh.”

“Thôi đủ rồi!” Eilonwy kêu lên, giậm chân sốt ruột. “Thế hội nghị thì sao?”

“Chúng ta sẽ lên đường đến Annuvin,” Taran

thì thầm về háo hức, “vào lúc bình minh để cướp lấy chiếc Vạc Dầu của Arawn. Chiếc vạc hắc dùng để...”

“Sao anh không nói ngay.” Eilonwy kêu lên. “Tôi sẽ không có đủ thời gian để chuẩn bị sẵn sàng mất. Chúng ta sẽ đi trong bao lâu? Tôi cũng phải hỏi xin cụ Dallben một thanh gươm mới được. Anh có nghĩ là tôi sẽ cần...”

“Không, không.” Taran ngắt lời, “Cô không hiểu. Đây là sứ mệnh dành cho các chiến binh. Chúng ta không thể để bị vướng víu bởi một cô bé được. Khi tôi nói “chúng ta” ở đây nghĩa là...”

“Cái gì?” Eilonwy rít lên. “Và suốt này giờ anh đã để mặc cho tôi tưởng rằng... Taran xứ Caer Dallben, anh làm tôi giận điên lên hơn

bất kỳ ai tôi từng gặp đấy.
Các chiến binh ư! Tôi
không cần biết anh có bao
nhiêu thanh gươm đi nữa!
Bên dưới tất cả những thứ
đó anh vẫn chỉ là một tên
Phụ - Chăn lợn mà thôi. Và
nếu Gwydion đã sẵn sàng
cho anh theo thì chẳng có
lý do gì ông ấy lại không
cho tôi theo cả! Ôi, cút khỏi
buồng rửa bát của tôi
ngay!” Với một tiếng thét,

Eilonwy chộp lấy một chiếc đĩa.

Taran so vai lại và bỏ chạy, trong khi chiếc đĩa đất nung bị ném vỡ tan ngay sau lưng cậu.

Chương III: ADAON

Khi ánh sáng đầu tiên của buổi bình minh ló dạng, các chiến binh đã sẵn sàng lên đường. Taran vội đóng yên cho Melynlas, chú ngựa lông xám bờm bạc, con của Melyngar, chiến mã của Gwydion. Gurgi, rầu rĩ như một con cú bị ướt lông vì bị bỏ lại, giúp cậu nhồi chặt các túi yên. Cụ

Dallben đã đổi ý về việc không gặp ai và đang đứng im lặng, trầm ngâm ở ngưỡng cửa căn nhà tranh, với Eilonwy bên cạnh.

“Tôi không thèm nói chuyện với anh đâu!” Cô kêu lên với Taran. “Cái kiểu xử sự của anh thật chẳng khác nào mời một người đến dự tiệc rồi lại bắt họ phải rửa bát đĩa! Nhưng... dù sao thì cũng tạm biệt.

Cái đó," cô thêm vào, "không tính là nói chuyện đâu."

Gwydion dẫn đầu nhóm kỵ sĩ cưỡi ngựa xuyên qua màn sương mù cuộn xoáy. Taran nhòm người trên yên, quay lại vẫy chào một cách tự hào. Căn nhà tranh màu trắng và ba dáng người trước cửa nhỏ dần đi. Cánh đồng và vườn cây ăn quả cũng lùi lại phía sau

trong khi Melynlas phi nước kiệu về phía rừng cây. Cánh rừng khép lại sau lưng Taran và cậu không còn nhìn thấy Caer Dallben nữa.

Với một tiếng hí hốt hoảng, Melynlas bắt thần chồm hai chân trước lên. Khi Ellidyr phóng ngựa lên từ phía sau Taran, con ngựa của anh ta vươn cái cổ dài hăn học cắn cho con

tuần mã của cậu một miếng. Taran bám lấy dây cương và suýt nữa thì ngã.

“Hãy tránh xa Islimach ra.” Ellidyr nói với một tiếng cười sòng sọc. “Nó hay cắn lắm đấy. Chúng ta rất giống nhau, Islimach và ta.”

Taran sắp sửa giận dữ vặc lại thì Adaon, vốn đã nhìn thấy việc vừa xảy ra, liền thúc con ngựa hồng

của mình đến bên Ellidyr. “Anh nói đúng, con trai của Pen – Llarcau ạ.” Adaon nói. “Con ngựa của anh phải mang một gánh nặng khó khăn và anh cũng vậy.”

“Ta thì phải mang gánh nặng gì kia chứ?” Ellidyr nổi giận hỏi lớn.

“Đêm qua tôi đã mơ thấy tất cả chúng ta.” Adaon tiếp, trầm ngâm

mân mê chiếc trâm cài ở cổ. “Về anh thì tôi thấy một con quái vật đen ngòm trên vai anh. Hãy cẩn trọng, Ellidyr, nếu không nó có thể nuốt chửng anh đấy.” anh nói thêm, giọng dịu dàng làm giảm bớt sự nghiêm khắc trong lời khuyên.

“Xin miễn cho ta những thẳng quản lộn và những kẻ mơ mộng đi!” Ellidyr vặc

lại và với một tiếng hét, thúc Islimach lên đầu đội quân.

“Thế còn tôi thì sao?” Taran hỏi. “Giấc mơ của ngài nói gì về tôi?”

“Cậu ư?” Adaon đáp, sau một thoáng chần chừ. “Nỗi đau khổ tràn ngập trong cậu.”

“Tôi có lý do gì để đau khổ kia chứ?” Taran ngạc nhiên hỏi. “Tôi tự hào được

phục vụ Ông hoàng
Gwydion và có cơ hội giành
được vinh quang lớn lao
hơn là tắm rửa cho lợn và
nhổ cỏ trong vườn nhiều!”

“Tôi đã hành quân với
nhiều đạo quân ra trận,”
Adaon khẽ trả lời, “nhưng
tôi cũng đã gieo hạt và gặt
lúa bằng chính hai bàn tay
này. Và tôi đã học được
rằng có nhiều vinh quang
trên một cánh đồng được

cày xối tốt tươi hơn là trên một cánh đồng ngập trong máu.”

Đội quân bắt đầu di chuyển gấp gáp hơn và họ cũng thúc ngựa phóng nhanh hơn. Adaon cười ngựa một cách thoải mái và điều luyện; đầu ngẩng cao, nụ cười luôn nở trên môi, anh có vẻ như đang uống lấy từng hình ảnh, âm thanh của buổi sáng

sớm. Trong khi Fflewddur, Doli và Coll đi cùng với Gwydion, và Ellidyr sưng sĩa theo sau đội quân của vua Morgant thì Taran vẫn đi bên cạnh Adaon trên con đường phủ đầy lá khô.

Trong khi trò chuyện để quên bớt những gian khổ trong cuộc hành trình, Taran nhận ra rằng hầu như không có việc gì Adaon chưa từng thấy hay làm

qua. Anh đã giương buồm đi xa hơn cả đảo Mona, thậm chí đến cả các vùng biển phương Bắc; anh đã từng làm việc bên chiếc bàn quay của thợ gỗ; tung lưới cùng những người đánh cá; dệt vải trên khung cửi của những người nơi thôn dã; và cũng như Taran, làm việc bên những bể lò rèn rực lửa. Anh cũng đã học rất nhiều về rừng

núi, và Taran kinh ngạc lắng nghe trong khi Adaon kể cho cậu về tính tình và tập quán của các sinh vật trong rừng, về những con lửng bạo gan, những con sóc chuột thận trọng, và vẻ đẹp của những đàn ngỗng trời vỗ cánh bay dưới ánh trăng.

“Vẫn còn rất nhiều điều để học hỏi,” Adaon nói, “và hơn hết thảy là còn nhiều

điều để trân trọng, cho dù đó là vòng quay của các mùa hay hình dạng một viên sỏi dưới lòng sông. Chúng ta càng tìm được nhiều điều để yêu thương trân trọng thì trái tim ta càng rộng mở.”

Gương mặt Adaon ngồi sáng trong những tia nắng mặt trời buổi sớm, nhưng có một thoáng khát khao len vào giọng nói của anh.

Khi Taran hỏi có chuyện gì không ổn, anh không trả lời ngay, như thể muốn giữ những ý nghĩ của mình lại.

“Trái tim tôi sẽ nhẹ nhõm hơn khi sứ mệnh của chúng ta hoàn thành.” cuối cùng Adaon nói. “Arianllyn, vị hôn thê của tôi, đang chờ đợi tôi ở phương Bắc, và chiếc vạc của Arawn bị phá huỷ sớm chừng nào thì tôi có thể trở về với nàng

sớm chừng ấy.”

Đến cuối ngày hôm ấy thì họ trở thành bạn thân. Đêm xuống, khi Taran đến ngồi với Gwydion và các bạn mình, Adaon cũng cắm trại với họ. Họ đã vượt qua dòng Đại Avren và đang trên đường tiến vào vương quốc của vua Smoit. Gwydion rất hài lòng với tốc độ này, mặc dù ông báo trước rằng đoạn đường

nguy hiểm và khó khăn nhất vẫn còn ở phía trước.

Tất cả đều vui vẻ, ngoại trừ Doli, ông ghét phải cưỡi ngựa và cộc cằn tuyên bố là nếu đi bộ thì ông có thể đi nhanh hơn nhiều. Trong khi đội quân nghỉ ngơi trong một khoảng rừng kín đáo, Fflewddur trao cây đàn hạc của mình cho Adaon và xin anh hãy chơi một điệu gì đó. Adaon

ngồi tựa lưng thoải mái vào một thân cây và đặt cây đàn lên vai. Anh trầm ngâm một lát, đầu cúi xuống, rồi đưa tay chạm nhẹ vào cây đàn.

Tiếng đàn và giọng hát của Adaon quyện vào nhau thành những hoà âm mà Taran chưa bao giờ được nghe. Gương mặt chàng trai cao lớn ngẩng lên hướng về phía những vì

sao và đôi mắt xám của anh như vượt ra khỏi chúng. Khu rừng đã trở nên tĩnh mịch; mọi âm thanh của màn đêm đều tắt lặng.

Bài hát của Adaon không phải là một bài chiến ca mà là một bài hát về sự thanh bình và những niềm vui sâu lắng, và trong khi Taran lắng nghe, tiếng vọng của nó vang mãi lên

trong tim cậu. Cậu mong tiếng nhạc kéo dài mãi, nhưng Adaon dừng lại gần như quá đổi đột ngột, và với một nụ cười nghiêm nghị, trao trả cây đàn lại cho Fflewddur.

Đội quân đắp áo choàng ngang người và ngủ. Ellidyr nằm cách xa họ một quãng, duỗi dài trên mặt đất dưới chân con ngựa lang của mình. Taran

gối đầu lên yên cương, tay nắm chặt thanh gươm mới của mình, cậu nóng lòng mong trời mau rạng và hăm hở muốn được tiếp tục cuộc hành trình. Thế nhưng khi ngủ thiếp đi, cậu nhớ đến giấc mơ của Adaon và cảm thấy một cái bóng tựa như đôi cánh đen ngòm của bóng tối phủ xuống.

Ngày hôm sau, đạo

quân vượt sông Ystrad và bắt đầu hường về phương Bắc. Vẫn còn cầu nhàu vì không được tham gia cuộc hành trình, vua Smoit tuân theo lời Gwydion rời khỏi đoàn quân và quay ngựa về Caer Cadarn để chuẩn bị cho quân lính của mình. Sau đó, tốc độ của đội quân chậm lại khi những thảo nguyên bằng phẳng chuyển thành đồi núi. Chỉ

một lát sau buổi trưa hôm
ấy, các kỵ sĩ đã tiến vào
rừng Idris. Ở đây, đám cỏ
nâu khô úa sắc như gai.
Lần đầu tiên những cây sồi
và cây tổng quán sủi quen
thuộc bỗng trở nên lạ lẫm
với Taran; những chiếc lá
úa vàng bám vào các cành
cây vắn vẹo và những thân
cây đen sì vươn lên tựa
như những khúc xương bị
đốt cháy.

Cuối cùng cánh rừng cũng chấm dứt, để lộ ra những dốc đá dựng đứng lởm chởm. Gwydion ra hiệu cho đội quân tiến tới. Cổ họng Taran thắt lại. Trong một thoáng lạnh người, cậu không dám thúc Melynlas tiến về phía dốc đá. Cậu biết, không cần nghe Gwydion báo trước, rằng Hắc Môn của Annuvin không còn xa nữa.

Những lối mòn hẹp vươn cao ngay trên những hẻm núi sâu bắt buộc đội quân phải đi thành hàng một. Taran, Adaon và Ellidyr vẫn đi ở cuối hàng, nhưng Ellidyr thúc gót vào sườn Islimach và chen qua mặt Taran.

“Chỗ của ngươi là ở cuối, thẳng chẵn lợn ạ!” Anh ta nói lớn.

“Và chỗ của ngài là nơi

nào mà ngài tự mình giành được!” Taran đáp trả, thả cương cho Melynlas vượt lên.

Hai con ngựa len lỏi xông lên; hai kỵ sĩ chen lẫn, đầu gối thúc vào nhau. Islimach chồm lên và điên cuồng hí vang. Bằng bàn tay để không của mình, Ellidyr tóm lấy dây cương Melynlas để ghìm con tuấn mã lại phía sau. Taran cố

quay đầu con ngựa của mình đi, nhưng Melynlas đã trượt khỏi lối mòn xuống bờ dốc dựng đứng trong cơn mưa sỏi đá đang rào rào đổ xuống. Taran bị ném khỏi yên và phải bám lấy những phiến đá để chặn cú trượt ngã.

Melynlas, vững chân hơn cậu chủ, đã lấy lại thăng bằng trên một rìa đá bên dưới lối mòn. Taran

nằm xoài trên nền đá, cố
gắng một cách vô ích để
trèo lên. Adaon liền nhảy
xuống ngựa, chạy đến mép
bờ dốc và cố nắm lấy tay
Taran. Ellidyr cũng xuống
ngựa. Anh ta đẩy Adaon
sang bên, nhảy xuống và
túm lấy cánh tay Taran
phía dưới. Bằng một cú
nhắc mạnh mẽ, anh ta kéo
Taran lên lối mòn an toàn
tựa như cậu là một tảng

thịt. Thận trọng đi từng bước về phía Melynlas, Ellidyr kê vai bên dưới đai yên và cố hết sức đẩy. Bằng tất cả sức mạnh của mình, từng chút một, anh ta nâng Melynlas lên cho đến khi con tuấn mã có thể tự trèo lên khỏi gờ đá.

“Đồ ngốc!” Taran quát Ellidyr, chạy tới bên Melynlas và lo lắng xem con ngựa có bị thương

không. “Lòng tự phụ đã đẩy hết cả trí khôn ra khỏi đầu ngài rồi sao?” Cậu nhẹ người khi thấy Melynlas không sao. Bất chấp cơn giận của mình, cậu vẫn nhìn Ellidyr vẻ ngạc nhiên và không phải là không có chút ngưỡng mộ. “Tôi chưa từng thấy ai có sức mạnh như vậy.” Taran thừa nhận.

Lần đầu tiên, Ellidyr tỏ

ra bồi rồi và sợ hãi. “Ta không cố ý đẩy người ngã.” Anh ta mở lời. Rồi ngả đầu về phía sau với một nụ cười nhạo báng, anh nói thêm, “Ta quan tâm đến con chiến mã của người chứ không phải mạng sống của người.”

“Tôi cũng rất thán phục sức mạnh của anh, Ellidyr.” Adaon nghiêm khắc nói. “Nhưng anh phải lấy làm

hổ thẹn vì đã chứng tỏ nó theo cách ấy. Con quái vật đen tối ấy đang ngồi trên yên cùng anh. Ngay lúc này tôi cũng có thể nhìn thấy nó.”

Một người lính của Morgant nghe thấy những tiếng ầm ĩ đã kêu lên báo động. Một lát sau, Gwydion, theo sau là vua Morgant, đi dọc con đường mòn trở lại. Vội vã theo sau

họ là Fflewddur và ông lùn đang có vẻ lo lắng.

“Thằng chần lộn của ngài đã ngu ngốc chen lên trước tôi.” Ellidyr nói với Gwydion. “Nếu tôi không kéo hăn và con ngựa của hăn lại thì...”

“Có đúng vậy không?” Gwydion hỏi, liếc nhìn Taran và bộ quần áo rách toạc của cậu.

Taran sắp sửa trả lời,

nhưng lại bặm chặt môi và gật đầu. Cậu thấy gương mặt giận dữ của Ellidyr thoáng vẻ ngạc nhiên.

“Chúng ta không có mạng sống nào để bỏ phí cả,” Gwydion nói. “vậy mà cháu lại đặt tính mạng của những hai người vào nguy hiểm. Ta không thể thiếu đi một người, nếu không thì ta đã bắt cháu quay trở về Caer Dallben ngay lập tức

rồi. Nhưng ta sẽ làm vậy nếu việc này lại xảy ra lần nữa. Và cả anh nữa, Ellidyr, hay bất kỳ ai khác trong đội quân này.”

Vua Morgant bước tới trước. “Việc này đã chứng tỏ điều tôi vẫn lo ngại, ông hoàng Gwydion. Đường đi của chúng ta rất khó khăn, ngay cả khi không bị vướng chiếc vạc. Một khi lấy được nó rồi, tôi xin ngài đừng

quay về Caer Dallben nữa. Sẽ là khôn ngoan hơn nếu đưa chiếc vạc lên phương Bắc, về vương quốc của tôi.

Tôi cũng nghĩ là," Morgant nói tiếp, "một số chiến binh của tôi nên được phái đi để bảo vệ cuộc rút lui của chúng ta. Đổi lại tôi sẽ dành cho ba người này," ông nói, chỉ về phía Taran, Adaon và Ellidyr, "một vị trí trong đội

kỵ binh của tôi khi tấn công. Nếu như những gì tôi nhận ra trên mặt họ là đúng thì họ sẽ thích như vậy hơn là làm quân dự bị đấy.”

“Vâng!” Taran kêu lên, nắm chặt thanh gươm. “Xin hãy cho chúng tôi tham gia cuộc tấn công!”

Gwydion lắc đầu. “Kế hoạch sẽ được tiến hành như tôi đã định. Lên ngựa

nhANH ĐI, CHÚNG TA ĐỂ PHÍ QUÁ NHIỀU THỜI GIAN RỒI."

MẮT VUA MORGANT ÁNH LÊN. "XIN THEO LỆNH NGÀI, THƯA ÔNG HOÀNG GWYDION."

"CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA VẬY?" Fflewddur thì thầm hỏi Taran. "ĐỪNG CÓ BẢO TÔI RẰNG ELLIDYR KHÔNG CÓ LỖI ĐẤY. TÔI CÓ THỂ THẤY ANH TA ĐÚNG LÀ MỘT TAY HAY GÂY CHUYỆN. TÔI KHÔNG HIỂU GWYDION NGHĨ GÌ MÀ LẠI CHO

anh ta theo.”

“Tôi cũng có lỗi.” Taran nói. “Tôi đã xử sự không hay ho gì hơn anh ta. Lẽ ra tôi phải biết cách giữ cái lưỡi của mình. Nhưng với Ellidyr,” cậu nói thêm, “thì quả là không dễ.”

“Đúng thế.” chàng ca sĩ thở dài, liếc nhìn cây đàn hạc của mình. “Tôi cũng gặp phải vấn đề tương tự như vậy đây.”

Suốt ngày hôm sau, đạo quân tiến lên một cách hết sức thận trọng, vì đã thấy từng đàn Quái Điều, những con chim đưa tin đáng sợ của Arawn bay lượn trên nền trời. Không lâu trước khi mặt trời lặn, lối mòn dẫn họ xuống một lòng chảo nông mọc đầy thông và bụi rậm. Ở đó, Gwydion dừng lại. Trước mặt họ dựng lên hai vách

đá cheo leo hiểm ác của Hắc Môn, con dốc đôi đỏ rực trong ánh chiều tà.

Cho tới giờ, đội quân vẫn chưa hề gặp phải một tên Vạc Dầu nào. Taran nghĩ họ đã gặp may nhưng Gwydion lo ngại cau mày.

“Tôi lo sợ về bọn Vạc Dầu nhiều hơn khi chúng ta không thấy chúng.” Gwydion nói, sau khi gọi các chiến binh lại quanh

mình. “Tôi đã gần như tưởng rằng chúng đã rời bỏ Annuvin hoàn toàn. Nhưng Doli đã đem đến những tin tức mà tôi ước sao có thể miễn không phải cho các bạn biết.”

“Bắt tôi tàng hình và chạy lên trước, ông ta đã bắt tôi làm thế đấy.” Doli giận dữ cắn nhảu với Taran. “Khi chúng ta vào được Annuvin rồi thì lại

phải tàng hình một lần nữa. Hừ! Tai tôi đã ù đặc như có cả một bầy ong rồi.”

“Hãy thận trọng, tất cả các bạn.” Gwydion nói tiếp. “Bọn Thợ Săn của Annuvin đang ở quanh đây.”

“Cháu đã đổi mặt với bọn Vạc Dầu!” Taran mạnh bạo nói lớn. “Những tên Thợ Săn này không thể đáng sợ hơn được.”

“Cháu tin như vậy

sao?" Gwydion hỏi với một nụ cười nghiêm nghị. "Ta thì sợ chúng không kém. Chúng cũng tàn nhẫn y như bọn Vạc Dầu vậy, và sức mạnh của chúng còn lớn hơn. Chúng chỉ đi bộ, nhưng tốc độ của chúng rất lớn, và chúng có sức chịu đựng vô cùng dẻo dai. Một mối và đói khát không ảnh hưởng nhiều đến chúng lắm."

“Bọn Vạc Dầu bắt tử,”
Taran nói, “nếu những tên
này là người thì chúng có
thể bị tiêu diệt.”

“Chúng là người,”
Gwydion đáp, “mặc dù ta
không muốn gọi chúng là
người chút nào. Chúng là
những tên lính đê tiện nhất
đã phản bội lại đồng loại;
những tên sát nhân giết
người chỉ để mua vui. Để
thoả mãn sự tàn bạo của

mình, chúng tự nguyện chọn vương quốc của Arawn và thề trung thành với hắn bằng một lời huyết thệ mà bản thân chúng cũng không thể phá vỡ.

Đúng vậy," Gwydion nói thêm, "chúng có thể bị tiêu diệt. Nhưng Arawn đã biến chúng thành một hội sát nhân và ban cho chúng sức mạnh khủng khiếp. Chúng đi thành từng nhóm

nhỏ, trong đó, cái chết của một tên sẽ làm cho sức mạnh của những tên còn lại tăng lên.

Hãy tránh xa chúng.” Gwydion cảnh báo. “Đừng chiến đấu với chúng nếu có thể tránh được. Bởi vì càng tiêu diệt chúng nhiều bao nhiêu thì chúng lại mạnh hơn bấy nhiêu. Cùng với số lượng của chúng giảm xuống thì sức mạnh của

chúng vẫn tăng lên.

Giờ hãy tìm nơi ẩn nấp." ông ra lệnh, "và nghỉ ngơi. Đêm nay chúng ta sẽ tấn công."

Bồn chồn, Taran không thể ép mình nhắm mắt. Khi cậu thiếp đi thì đó chỉ là một giấc ngủ chập chờn không yên. Rồi cậu giật mình thức dậy, sờ soạng tìm thanh gươm. Adaon đã thức giấc từ lâu, ra lệnh

cho cậu im lặng. Vầng trăng đã ở trên cao, lạnh lẽo cà sáng rực. Các chiến binh của vua Morgant đi chuyển như những chiếc bóng. Có tiếng yên cương lách cách yếu ớt, tiếng leng keng khe khẽ của lưỡi gươm được rút ra khỏi vỏ.

Doli đã biến thành vô hình và tiến về Hắc Môn. Taran thấy chàng ca sĩ đang buộc chắc cây đàn

hạc yêu quý của mình lên vai. “Tôi không nghĩ là tôi sẽ cần đến nó.” Fflewddur thừa nhận. “Mặc khác, không bao giờ có thể biết ta sẽ phải làm việc gì. Một người họ Fflam thì luôn luôn sẵn sàng!”

Bên cạnh anh, Coll cũng vừa chụp lên đầu một chiếc mũ sắt vừa vắn. Nhìn người chiến binh già can đảm với chiếc mũ gần như

không đủ chắc chắn để bảo vệ mái đầu hói của mình, Taran bỗng thấy buồn vô hạn. Cậu vòng tay ôm lấy bác Coll và chúc ông may mắn.

“Thôi nào, cậu bé của ta.” Bác Coll nói, nháy mắt. “Đừng sợ. Chúng ta sẽ sớm quay trở lại thôi. Rồi lại quay về Caer Dallben và thế là sứ mệnh của chúng ta sẽ được hoàn thành.”

Vua Morgant, trong tấm áo choàng nặng trĩu một màu đen, dừng lại bên cạnh Taran. "Ta sẽ rất vinh hạnh nếu có cậu trong đội quân của ta." Ông nói. "Gwydion đã kể cho ta nghe chút ít về cậu, và ta cũng đã tự mình quan sát. Ta cũng là một chiến binh và có thể nhận ra ai là người có khí phách."

Đây là lần đầu tiên

Morgant nói chuyện trực tiếp với cậu, Taran lấy làm ngạc nhiên và vui sướng đến độ không kịp lắp bắp nổi một câu trả lời trước khi vị tướng bước về phía con ngựa của ông.

Taran trông thấy Gwydion đang trèo lên lưng Melyngar và chạy tới bên ông. “Xin hãy cho cháu đi cùng với ngài.” cậu nài nỉ. “Nếu cháu đã đủ trưởng

thành để tham dự hội nghị và đi xa đến thế này thì cháu cũng đủ trưởng thành để đi cùng với các chiến binh của ngài.”

“Cháu ưa thích hiểm nguy đến vậy sao?” Gwydion hỏi. “Trước khi trưởng thành,” ông nhẹ nhàng nói, “cháu sẽ phải học cách căm ghét nó. Phải, và sợ hãi nó nữa, như chính ta vậy.” Ông cúi

xuống và siết chặt tay Taran. “Hãy giữ vững một trái tim gan dạ. Đêm nay lòng can đảm của cháu sẽ được thử thách.”

Thất vọng, Taran quay đi. Các kỵ sĩ biến mất sau rặng cây và khoảng rừng bỗng trở nên trống trải và hoang vắng. Melynlas, được buộc giữa những con ngựa khác, khẽ hí lên ai oán.

“Đêm nay sẽ dài lắm đây.” Adaon nói, chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối về phía Hắc Môn. “Cậu, Taran, sẽ canh phiên đầu tiên; còn Ellidyr canh phiên thứ hai, cho đến khi trăng lặn.”

“Để cho người có thêm thời gian mơ mộng hử.” Ellidyr nói với một tiếng cười khinh bỉ.

“Đêm nay anh sẽ không có cơ để phàn nàn

về những giấc mơ của tôi đâu.” Adaon đôn hậu đáp, “vì tôi sẽ cùng canh gác với cả hai người. Ngủ đi, Ellidyr.” anh nói thêm. “Hoặc nếu anh không ngủ thì ít ra cũng xin anh yên lặng.”

Ellidyr giận dữ quấn áo khoác quanh mình và nằm phịch xuống đất gần Islimach. Con ngựa lang hí khể và cúi đầu xuống, dụi

mũi vào chủ.

Đêm lạnh buốt. Sương giá đã bắt đầu lóng lánh đọng trên những thân cây lách khô và một đám mây lướt qua mặt trăng. Adaon rút gươm ra và bước đến bên bìa rừng. Ánh trăng chiếu vào mắt anh khiến chúng sáng rực lên như ánh sao. Anh đứng lặng yên, đầu ngẩng cao, cảnh giác như một con vật

hoang dã của rừng sâu.

“Ngài nghĩ họ đã đến Annuvin chưa?” Taran thì thầm hỏi.

“Họ sẽ sớm đến nơi thôi.” Adaon đáp.

“Ước gì Gwydion cho phép tôi đi theo ông ấy.” Taran nói một cách cay đắng. “Hoặc là đi theo Morgant.”

“Đừng ước vậy.” Adaon vội nói. Một vẻ lo lắng hiện

ra trên khuôn mặt anh.

“Tại sao lại không?”
Taran ngạc nhiên hỏi. “Tôi sẽ rất tự hào nếu được đi theo Morgant. Sau Gwydion thì ông ấy là vị tướng vĩ đại nhất Prydain.”

“Ông ấy là một người dũng cảm và mạnh mẽ.”
Adaon đồng tình. “Nhưng tôi thấy lo cho ông ấy. Trong giấc mơ của tôi đêm trước khi chúng ta lên

đường, quân lính đang
chầm chậm đi thành vòng
tròn quanh ông ta và thanh
gươm của Morgant gãy
vụn, ứa máu."

"Có lẽ nó chẳng có
nghĩa gì đâu." Taran gợi ý,
để tự an ủi mình cũng như
Adaon. "Nó có luôn xảy ra
không - những giấc mơ của
ngài có không trở thành sự
thật không?"

Adaon mỉm cười. "Sự

thật nằm trong tất cả mọi điều, nếu như ta thực sự hiểu chúngauant gayant. pe taau lava.”

“Ngài chưa hề cho tôi biết ngài đã mơ gì về những người khác.” Taran nói. “Về bác Coll hay ông bạn Doli tốt bụng – hay chính bản thân ngài nữa.”

Adaon không đáp mà chỉ quay đi và nhìn về hướng Hắc Môn.

Gương tuốt ra khỏi vỏ,
Taran lo lắng đi về phía bìa
rừng.

Chương IV: DƯỚI BÓNG HẮC MÔN

Đêm nặng nề trôi qua, và sắp đến lượt Ellidyr phải canh gác thì Taran nghe thấy một tiếng xào xạc trong bụi cây. Cậu ngẩng phắc đầu lên. Tiếng động ngừng lại. Giờ thì cậu không dám chắc mình đã nghe thấy nó nữa. Cậu nín thở và chờ đợi, người căng

ra trong tư thế sẵn sàng.

Adaon, tai cũng thính không kém gì cặp mắt tinh, cũng đã chú ý đến âm thanh đó và ngay lập tức có mặt bên cạnh Taran.

Taran nghĩ mình đã trông thấy một ánh sáng lập loè. Một cành cây gãy đánh rắc gần đó. Thét lên một tiếng, Taran vung gươm lên và nhảy về phía ấy. Một tia sáng vàng loé

lên chiếu vào mắt cậu và một tiếng ré phần nộ đập vào tai cậu.

“Bỏ thanh gươm ấy xuống!” giọng Elonwy hét lên. “Lần nào tôi nhìn thấy anh, anh cũng đang khua khoắng nó loạn xạ hay chĩa nó vào người khác.”

Taran lùi lại sững sờ. Đúng lúc đó, một hình thù tối sẫm nhảy qua Ellidyr, anh ta liền đứng bật dậy,

thanh gươm rút khỏi bao rít lên trong không khí.

“Cứu! Cứu với!” Gurgi rú lên. “Ông hoàng đang trong cơn thịnh nộ sẽ đánh đập cái đầu yếu ớt khốn khổ của Gurgi mất!” Nó hồi hải leo lên lưng chừng một cây thông, và từ khoảng cách an toàn ấy, dứ dứ một nắm đấm về phía Ellidyr đang sửng sốt.

Taran lôi Eilonwy ra

giữa khoảng trống được che kín bởi rừng cây. Tóc cô rối bù, chiếc áo dài rách toạc và dính đầy bùn đất. “Cô đã làm gì thế này?” Cậu kêu lên. “Cô muốn bọn tôi bị giết hết hay sao? Tắt quả cầu ấy đi!” Cậu giật lấy quả cầu sáng rực và mò mẫm nó một cách vô ích.

“Ôi, anh sẽ không bao giờ học được cách sử dụng quả cầu của tôi đâu.”

Eilonwy sốt ruột nói. Cô lấy lại quả cầu vàng, khum tay ôm lấy nó, và thế là ánh sáng của quả cầu biến mất.

Adaon đã nhận ra cô bé và lo lắng đặt tay lên vai cô. “Công chúa, Công chúa, lẽ ra cô không nên đi theo chúng tôi mới phải.”

“Tất nhiên là cô ấy không nên rồi.” Taran tức giận xen vào. “Cô ấy phải quay về ngay lập tức. Cô ấy

chỉ là một con bé ngốc
nghếch, đấng trí...”

“Không ai cho gọi và
cũng không ai cần đến cô
ta cả.” Ellidyr nói, sai bước
lại gần. Anh ta quay sang
Adaon. “Lần này thì tên
quản lợn tỏ ra biết lý lẽ
đấy. Hãy đuổi con bé ngu
ngốc ấy về với đám xoong
chảo của nó đi.”

Taran quay ngoắt sang
anh ta. “Im đi! Tôi chịu

đựng những lời lăng mạ của ngài vì lợi ích của cuộc hành trình, nhưng ngài không có quyền nói xấu người khác.”

Thanh gươm của Ellidyr vung lên. Taran cũng giơ lưỡi gươm của mình ra. Adaon đứng chắn giữa họ và đưa tay ra chặn họ lại. “Đủ rồi, đủ rồi.” anh ra lệnh. “Các bạn nóng lòng muốn có đồ máu đến thể

sao?”

“Tại sao ta lại phải nghe một thằng quân lộn mắng mủ?” Ellidyr vặc lại. “Tại sao ta lại phải để một con bé người hầu làm ta mất mạng?”

“Con bé người hầu ấy à!” Eilonwy rít lên. “Để tôi nói cho ngài biết...”

Trong lúc đó thì Gurgi đã trèo từ cây thông xuống một cách thận trọng và

chạy tới đứng bên Taran.

“Lại còn cái này nữa!” Ellidyr cười chua chát chỉ về phía Gurgi. “Cái – con này! Nó có phải là con quái vật đen ngòm đã khiến anh hốt hoảng đến vậy không anh chàng mơ mộng?”

“Không, Ellidyr ạ, không phải.” Adaon lẩm bẩm, vẻ gần như buồn bã.

“Đây là Gurgi chiến binh!” Gurgi mạnh bạo kêu

lên sau vai Taran. “Đúng, đúng thế! Gurgi gan dạ, khôn ngoan đã đến với chủ nhân để bảo vệ cậu ấy khỏi nguy hiểm và đau đớn!”

“Yên nào.” Taran ra lệnh. “Mi đã gây ra đủ chuyện rắc rối rồi.”

“Làm sao mà hai người đến được đây?” Adaon hỏi. “Cả hai đang đi bộ mà.”

“Ờ, không hẳn vậy.” Eilonwy đáp, “Ít ra là chúng

tôi cũng không đi bộ suốt quãng đường. Hai con ngựa chỉ vừa mới chạy mất thôi.”

“Cái gì?” Taran kêu lên. “Cô đã lấy ngựa ở Caer Dallben và để lạc mất chúng ư?”

“Anh thừa biết chúng là ngựa riêng của bọn tôi mà.” Eilonwy nói. “Đó là lũ ngựa mà Gwydion đã tặng chúng tôi năm ngoái. Và

chúng tôi đâu có để lạc mất chúng. Chúng lạc mất chúng tôi thì đúng hơn. Bọn tôi dừng lại để cho chúng uống nước và hai con ngựa ngu ngốc liền phóng đi mất. Tôi đoán là chúng sợ. Tôi nghĩ chúng không thích ở gần Annuvin đến thế, mặc dù tôi phải nói với các vị là chuyện đó không làm tôi bận lòng chút nào.

Dù sao thì," cô kết luận, "anh cũng không cần phải lo cho chúng đâu. Khi chúng tôi nhìn thấy chúng lần cuối, chúng đang hướng thẳng về Caer Dallben."

"Và cô cũng vậy." Taran nói.

"Tôi thì không!" Eilonwy nói to. "Tôi đã nghĩ rất lâu sau khi anh đi, vừa đủ lâu để anh kịp vượt qua

cánh đồng. Và tôi đã quyết định rồi. Ai nói gì thì mặc kệ, công bằng vẫn là công bằng. Nếu anh được phép tham gia vào hành trình này thì tôi cũng thế. Đơn giản vậy thôi.”

“Và chính Gurgi khôn ngoan đã tìm ra đường!” Gurgi kêu hãnh chen vào. “Đúng, đúng thế, bằng cách đánh hơi và hít ngửi! Gurgi không để cho nàng

Công chú cao quý đi một mình, ồ, không đâu! Và Gurgi trung thành cũng không bỏ bạn bè lại phía sau.” Nó nói thêm với Taran về trách móc.

“Vì hai người đã đi xa đến thế này,” Adaon nói, “các bạn có thể ở lại đợi Gwydion. Mặc dù các bạn có thể sẽ không thích cách ông ấy xử trí với hai kẻ bỏ trốn như các bạn đâu. Cuộc

hành trình của các bạn,” anh nói thêm, mỉm cười nhìn cô công chúa rách rưới như xơ mướp, “có vẻ khó khăn hơn chúng tôi nhiều. Giờ hãy nghỉ ngơi và ăn uống cho lại sức.”

“Vâng, vâng!” Gurgi reo to. “Đồ nhai gặm dành cho Gurgi cũng cảm đang đói ngấu!”

“Ngài thật chu đáo và tốt bụng.” Eilonwy nói, nhìn

Adaon vẽ ngưỡng mộ. “Hơn những gì người ta có thể trông đợi ở những tên Phụ - Chấn lộn nhiều.”

Adaon đi lấy thức ăn dự trữ, trong khi Ellidyr bước đến vị trí canh gác của mình. Taran mệt mỏi ngồi xuống một hòn đá, thành gươm gác ngang đầu gối.

“Chúng tôi không đi đến thế đâu.” Eilonwy nói.

“Gurgi có nhớ mang theo chiếc túi da đựng thức ăn. Phải, đó cũng là một món quà của Gwydion, vì thế Gurgi hoàn toàn có quyền đem nó theo. Nó đúng là một chiếc túi thần kỳ.” cô nói tiếp; “Nó dường như không bao giờ cạn. Thức ăn cũng khá bổ dưỡng, tôi chắc vậy, và có thức ăn khi ta cần thì thật là tuyệt vời. Nhưng sự thật là chúng vô

vị thể nào ấy. Rắc rối với những món đồ thần kỳ là thể đấy. Chúng chẳng bao giờ đúng như người ta mong đợi cả.

Anh giận phải không?" Eilonwy tiếp tục. "Tôi biết mà. Trông anh cứ như vừa nuốt phải một con ong bắp cày ấy."

"Giá mà cô dừng lại và suy nghĩ về những nguy hiểm có thể gặp phải,"

Taran đáp, “thay vì bỏ trốn mà không biết mình đang làm gì.”

“Anh nói chuyện mới hay ho làm sao chứ, Taran xứ Caer Dallben.” Eilonwy tiếp. “Thêm nữa, tôi không nghĩ là anh giận đến thế đâu, sau khi nghe những lời anh nói với Ellidyr. Cái cách anh tỏ ra sẵn sàng đập hấn ta để bênh vực cho tôi như thế thật tuyệt

vời. Tất nhiên là anh không cần phải làm vậy. Tôi cũng có thể tự mình xử lý hẳn ta. Và tôi không định nói rằng anh không chu đáo vào tốt bụng. Anh có chu đáo và tốt bụng thật đấy, chỉ có điều không phải lúc nào anh cũng thế. So với một anh chàng Phụ - Chấn lộn thì anh rất xuất sắc...”

Eilonwy chưa kịp nói xong thì Ellidyr quát lên

một tiếng báo động. Con
ngựa chở một kỵ sĩ lao đến
khoảng rừng. Đó là
Fflewddur. Theo sau là con
ngựa nhỏ lông bồm xồm
của Doli phóng nước đại.

Hết cả hơi, và với mái
tóc vàng dựng đứng xoè ra
tứ phía, chàng ca sĩ nhảy
khỏi yên chạy đến chỗ
Adaon.

“Hãy sẵn sàng rời đi
ngay!” Anh kêu lên. “Đem

vũ khí theo. Cho đàn ngựa
thồ lên đường ngay đi.
Chúng ta sẽ đến Caer
Cadarn..." Anh nhìn thấy
Eilonwy. "Belin Vĩ Đại! Cô
làm gì ở đây thế này?"

"Tôi đã mệt mỏi vì câu
hỏi ấy lắm rồi." Eilonwy nói.

"Chiếc vạc!" Taran kêu
lên. "Các bạn lấy được nó
chưa? Những người khác
đâu? Doli đâu?"

"Ở đây chứ còn ở đâu

được nữa.” Một giọng câu
bản đáp lại. Một thoáng
sau, Doli hiện hình trở lại
trên chiếc yên mới nhìn thì
tưởng là không người. Ông
nặng nề nháy xuống đất.
“Thậm chí không còn thời
gian để hiện hình lại nữa.”
Ông đưa tay lên ôm đầu.
“Ôi, hai cái tai của tôi!”

“Gwydion ra lệnh cho
chúng ta rút lui ngay lập
tức.” chàng ca sĩ nói tiếp về

hết sức kích động. “Ông ấy và Coll đang đi với Morgant. Họ sẽ cố gắng bắt kịp chúng ta. Nếu không thì chúng ta sẽ tập hợp tại Caer Cadarn.”

Trong khi Ellidyr và Adaon vội vã tháo dây buộc các con vật, Taran và chàng ca sĩ gói ghém số vũ khí dự trữ lại. “Cầm lấy này.” Fflewddur ra lệnh, dúm một cây cung và một ống

tên và tay Eilonwy. “Còn các bạn, hãy vũ trang thật cẩn thận.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Taran sợ hãi hỏi. “Kế hoạch thất bại rồi ư?”

“Kế hoạch à?” Fflewddur nói. “Nó thật hoàn hảo. Không thể tốt hơn được. Morgant và lính của ông ấy cưỡi ngựa với chúng tôi đến Hắc Môn – chà, cái tay Morgant ấy!

Thật là một chiến binh cừ!
Không lo lắng chút nào.
Lạnh như băng. Nhìn thì cứ
ngỡ ông ta đi dự tiệc cơ.”
Chàng ca sĩ lắc lắc mái đầu
tua tủa của mình. “Và thế
là chúng tôi đứng đó, ngay
ngưỡng cửa Annuvin! Ô rồi
cậu sẽ được nghe những
bài ca về chuyện này, hãy
nhớ lấy lời tôi đấy.”

“Thôi đừng có lái nhài
nữa.” Doli ra lệnh, thúc

giục những con ngựa thồ còn đang ngơ ngác. “Phải, **kế hoạch** thì không có vấn đề gì.” Ông giận dữ nói to. “Nó đã được thực hiện trôi chảy, trơn như mỡ ấy. Chỉ có mỗi một chuyện không ổn thôi. Chúng ta đã lãng phí thời gian và đánh liều tính mạng của mình chẳng vì cái gì cả!”

“Có ai trong số hai vị nói cho ra đầu ra đuôi được

không?" Eilonwy bật kêu lên. "Tôi chẳng quan tâm đến các bài ca hay là mớ! Nói thẳng ra đi! Chiếc vạc đâu?"

"Tôi không biết." chàng ca sĩ đáp, "Không ai biết cả."

"Không phải các người đã đánh mất nó rồi chứ!" Eilonwy há hốc mồm, đưa tay lên bịt miệng. "Không! Ôi, đúng là một lũ xuẩn

ngốc! Những vị anh hùng mới vĩ đại làm sao! Tôi biết lẽ ra tôi nên đi cùng các người ngay từ đầu!”

Doli trông như thể sắp nổ tung ra. Hai tai ông run lên; ông nhồm người đứng trên đầu ngón chân, hai nắm đấm siết chặt. “Cô không hiểu sao? Cái vạc biến mất rồi! Mất rồi! Không còn ở đó nữa!”

“Không thể thế được!”

Taran kêu lên.

“Đừng có bảo với ta là không thể.” Doli quát. “Ta đã đến đó. Ta biết ta nhìn thấy gì. Ta biết ta nghe thấy gì. Ta vào trước, đúng như Gwydion đã ra lệnh. Ta tìm thấy gian Đại Sảnh Chiến Binh. Không vấn đề gì. Thậm chí còn không có cả lính gác. A ha, ta nghĩ, thật dễ còn hơn cả huyết sáo. Ta lách vào – ta có thể

đường đường chính chính
đi vào giữa thanh thiên
bạch nhật cũng được. Và
tại sao ư? Bởi vì chẳng có
cái quái gì để canh gác cả!
Cái bệ trống trơn!”

“Arawn đã di chuyển
cái vạc đi nơi khác.” Taran
ngắt lời. “Có một nơi cất
giấu mới; hắn đã giấu nó
vào một nơi khác.”

“Cậu nghĩ ta sinh ra
không có trí khôn chắc?”

Doli vắn lại. “Đó là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu ta. Thế là ta lại lên đường – ta sẽ vào tận buồng ngủ của Arawn mà tìm nếu cần. Thế nhưng chưa đi được sáu bước thì tôi đụng phải một toán lính canh của Arawn. Hay đúng hơn là chúng đụng phải tôi, cái lũ đàn độn vụng về.” Doli lẩm bẩm, xoa xoa một bên mắt bầm tím. “Tôi bám

theo chúng một đoạn. Đến lúc đó thì tôi đã nghe đủ rồi.

Hắn việc này mới xảy ra vài ngày trước. Bằng cách nào và do ai thì tôi không biết. Cả Arawn cũng không biết. Các bạn có thể tưởng tượng cơn thịnh nộ của hắn đấy! Nhưng cho dù là ai thì chúng cũng đã nắn tay trên chúng ta. Chúng đã làm thật gọn. Cái

vạc đã hoàn toàn biến mất khỏi Annuin.”

“Nhưng như thế thì thật là tuyệt!” Eilonwy nói. “Sứ mệnh của chúng ta đã được hoàn thành và chúng ta chẳng mất gì ngoài một cuộc hành trình.”

“Ngược lại là đằng khác.” Giọng nghiêm nghị của Adaon vang lên. Anh vừa chắt đồ lên lưng một con ngựa thồ và đã đến

đứng bên cạnh Taran.
Ellidyr cũng đang lắng nghe
chăm chú.

“Chúng ta không có
được vinh quang khi chiến
đấu để giành lấy nó.”
Taran nói. “Nhưng điều
quan trọng là Arawn không
còn nó nữa.”

“Không dễ dàng thế
đâu.” Adaon cảnh báo.
“Đây là một thất bại nặng
nề đối với Arawn; hắn sẽ

làm tất cả những gì có thể để giành lại chiếc vạc. Nhưng còn nữa. Chính chiếc vạc cũng là một mối nguy hiểm, ngay cả khi nó không còn trong tay Arawn. Nếu nó rơi vào tay kẻ xấu thì sao?"

"Chính Gwydion cũng nói như vậy." Fflewddur xen vào. "Bằng mọi giá phải tìm lại nó và huỷ diệt nó ngay, không thể chần

chờ nữa. Gwydion sẽ lên kế hoạch cho cuộc tìm kiếm mới ở Caer Cadarn. Có vẻ như công việc của chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Hãy lên ngựa đi.” Adaon ra lệnh. “Chúng ta không thể chắt nặng hơn cho đàn súc vật thô được; Công chúa Eilonwy và Gurgi sẽ phải đi chung ngựa với chúng ta.”

“Islimach chỉ chịu chờ

một mình ta thôi.” Ellidyr nói. “Nó đã được huấn luyện như thế ngay từ khi còn non.”

“Tôi cũng chẳng trông chờ gì vào nó, nó là ngựa của ngài mà.” Taran nói. “Eilonwy sẽ đi cùng với tôi.”

“Và tôi sẽ cho Gurgi đi cùng trên Lluagor.” Adaon nói. “Đi nào, nhanh lên.”

Taran chạy đến bên Melynlas, nhảy lên yên và

kéo Eilonwy lên theo. Doli và những người khác cũng vội vã lên ngựa. Nhưng đúng lúc đó, những tiếng kêu man rợ bỗng vang lên từ cả hai phía và một loại tên rít lên giữa không trung.

Chương V: NHỮNG TÊN THỢ SẴN CỦA ANNUVIN

Đàn ngựa thổ kinh hãi hí vang. Melynlas lồng lên khi những mũi tên bay vun vút qua các cành cây. Fflewddur tuốt kiếm cầm tay, quay ngoắt con ngựa của mình lại và lao về phía những kẻ tấn công.

Giọng Adaon vang dội giữa những tiếng hỗn loạn.

“Bọn Thợ Săn đấy! Hãy cố vượt qua chúng để thoát ra!”

Ban đầu, Taran cảm thấy như các bóng đen đã sống dậy. Không có hình thù gì rõ rệt, chúng xô vào cậu, tìm cách lôi cậu từ yên cương xuống. Cậu nhắm mắt vung bừa thanh gươm. Melynlas lồng lộn chồm lên bổ xuống, cố thoát khỏi đội chiến binh.

Những vạch dài đỏ rực đã bắt đầu hiện ra trên nền trời. Mặt trời mọc lên sau đám thông đen ngòm và rặng cây trụi lá, rọi lên khoảng rừng thưa thứ ánh sáng đáng sợ.

Taran giờ đã có thể thấy bọn tấn công có khoảng một chục. Chúng mặc quần áo bằng da thú. Ở thắt lưng chúng giắt những con dao dài, và trên

cổ một tên chiến binh đeo một chiếc tù và đi săn uốn cong. Khi những tên lính xoay tròn quanh cậu, hơi thở Taran như nghẹn lại vì khiếp hãi. Mỗi tên Thợ Săn đều có một dấu sắt nung đỏ trên trán. Nhìn thấy nó, lòng Taran tràn ngập nỗi kinh hoàng, bởi cậu biết dấu hiệu đó là biểu tượng quyền lực của Arawn. Cậu cố cưỡng lại nỗi sợ đang

làm tim cậu lạnh ngắt và
vắt kiệt sức lực của cậu.

Phía sau lưng, cậu
nghe tiếng Eilonwy hét lên.
Rồi cậu bị tóm ngang lưng
và lôi khỏi yên Melynlas.
Một tên Thợ Săn vật lộn với
cậu trên nền đất. Bị ghì
quá chặt, Taran không thể
vung gươm chống trả. Tên
thợ săn linh thành ngồi dậy
và thúc mạnh đầu gối vào
ngực Taran. Mắt tên chiến

binh loé lên; hấn nhe răng thành một nụ cười gớm giếc trong khi giơ lưỡi dao lên.

Đang găm lên một tiếng đặc thẳng, giọng tên Thợ Săn bỗng nghệt lại giữa chừng và hấn bất thần ngã nhào về phía sau. Ellidyr nhìn thấy Taran gập nguy hiểm đã vùng gươm chém xuống một cú thật mạnh. Đây cái xác bất

động sang bên, anh ta kéo Taran đứng dậy.

Trong một thoáng, mắt họ gặp nhau. Trên khuôn mặt của Ellidyr, bên dưới mái tóc hung vàng bất máu, là vẻ khinh bỉ pha lẫn kiêu ngạo. Dường như anh ta định nói gì đó, nhưng lại quay ngoắt đi không nói một lời và lại quay lại cuộc chiến.

Khoảng rừng đột nhiên

lặng ngắt. Một hơi thở kéo dài tràn qua những kẻ tấn công như thể mỗi tên vừa hít vào một hơi. Tim Taran thót lại khi cậu nhớ tới lời cảnh báo của Gwydion. Với một tiếng gầm lớn, bọn Thợ Săn lại tiếp tục tấn công còn hung tợn hơn trước, điên cuồng xông lên, nhảy bổ vào đội quân đang gắng sức vật lộn.

Từ trên lưng Melynlas,

Eilonwy đặt một mũi tên vào dây cung. Taran vội chạy đến bên cô. “Đừng giết chúng!”, cậu kêu lớn, “Hãy tự vệ nhưng đừng giết chúng!”

Vừa lúc đó, một hình thù lông lá dính đầy cành khô nhảy ra từ bụi rậm. Gurgi đã vớ được một thanh gươm dài gần bằng người nó. Mắt nhắm nghiền, nó giậm chân, hú

lên và vùng món vũ khí trên đầu tựa như đó là một lưỡi hái vậy. Diên cuồng như một con ong bắp cày, nó chạy đi chạy lại giữa đám Thợ Săn, nhảy lên nhảy xuống, lưỡi kiếm không lúc nào yên.

Khi bọn chiến binh nhảy sang bên, Taran nhìn thấy một tên trong số chúng bỗng quờ quạng nắm lấy không khí và xoay

tròn lăn lông lốc. Một tên Thợ Săn khác thì gập người lại và ngã xuống, bị những nắm đấm vô hình nện lia lịa. Hắn lăn trên mặt đất, tìm cách thoát khỏi những cú đấm túi bụi, nhưng khi vừa đứng dậy thì một tên lính khác, miệng hò hét, người quần quai đã bị ném vào hắn. Những tên Thợ Săn vung vũ khí ra, chỉ để thấy chúng bị giật mất và

ném vào bụi rậm. Trước đợt tấn công dữ dội bất ngờ này, chúng chỉ còn biết hoảng hốt lùi lại.

“Doli!” Taran kêu lên.
“Đó là Doli đấy!”

Adaon chớp lấy cơ hội này lao tới. Anh túm lấy Gurgi và kéo nó lên lưng Lluagor. “Theo tôi!” Adaon kêu lớn. Anh quay ngựa và phóng qua những chiến binh đang vật lộn.

Taran nhảy lên lưng Melynlas. Với Eilonwy bám chặt lấy thắt lưng, cậu cúi rạp trên cổ bờm óng bạc của con ngựa. Những mũi tên bay vèo vèo qua đầu cậu trong khi Melynlas vụt lên trước. Rồi con tuấn mã thoát được khoảng rừng thưa và gõ móng rầm rập phóng qua cánh đồng trống.

Tai cúp về phía sau,

Melynlas phi nước đại qua một hàng cây. Lá khô bị móng ngựa khuấy động bốc lên thành một xoáy lốc khi con tuấn mã tăng tốc lao lên đỉnh đồi. Taran đánh liều liếc về phía sau. Bên dưới, một số tên Thợ Săn đã tách ra khỏi nhóm và đang đuổi theo. Chúng đi rất nhanh, đúng như Gwydion đã cảnh báo. Trong những tấm áo khoác

bằng da thú, chúng giống những con thú hoang hơn là con người khi tản ra thành một vòng rộng quanh con dốc. Chúng vừa chạy vừa hét lên với nhau những tiếng kỳ quái khó hiểu như thể vọng ra từ chính hai vách đá hiểm ác của Hắc Môn vậy.

Lạnh cứng người vì sợ, Taran thúc Melynlas đi tới. Những bụi cỏ vươn cao

giữa những thân cây đã bị
đốn ngã và các cành khô.
Trước mặt cậu, Lluagor
đang phóng xuống một bờ
dốc.

Adaon dẫn họ trốn
xuống một lòng sông. Làn
nước đen ngòm đọng
thành từng vũng nông,
nhưng phần lớn dòng sông
đã cạn và hai bờ sông đất
sét đủ cao để che chắn cho
họ. Adaon ghì Lluagor lại

và liếc nhanh về phía sau để biết chắc tất cả đã theo kịp, rồi ra hiệu cho đội quân tiến lên. Họ bắt đầu phóng nước đại. Lòng sông uốn lượn dưới những cây linh sam vươn cao và cây tổng quán sủi tươi tắn, nhưng chỉ một lát sau, bờ sông hạ xuống và cánh rừng thưa trở thành tấm màn che chắn duy nhất cho họ.

Mặc dù Melynlas không

hề chậm bước, Taran thấy rằng những con ngựa khác đã bắt đầu thấm mệt vì tốc độ của họ. Chính cậu cũng mong được nghỉ. Con ngựa nhỏ lông bờm xồm của Doli gắng sức lách qua những thân cây; còn chiến mã của chàng ca sĩ thì đồ mồ hôi đầm đìa. Mặt Ellidyr tái nhợt, vết thương trên trán anh ta vẫn chảy máu ròng ròng.

Theo như Taran thấy thì họ vẫn không ngừng đi về phía Tây, và Hắc Môn đã nằm lại một khoảng khá xa sau lưng, không còn nhìn thấy hai chỏm nhọn của nó nữa. Taran đã hi vọng Adaon có thể quay trở lại con đường họ đi lúc trước với Gwydion, nhưng giờ cậu biết họ cách nó rất xa và đang ngày càng xa hơn.

Adaon dẫn họ đến một

khoảng rừng rậm và ra hiệu cho tất cả xuống ngựa. “Chúng ta không thể ở lại đây lâu.” Anh cảnh báo. “Không có chỗ ẩn nấp nào mà những tên Thợ Săn của Arawn không tìm ra.”

“Nếu vậy thì hãy đứng lên chống trả lại chúng!” Chàng ca sĩ kêu lên. “Một người họ Fflam không bao giờ lùi bước!”

“Vâng, vâng! Cả Gurgi

cũng sẽ đổi mặt với chúng!” Gurgi xen vào, dù có vẻ như nó không nhắc nổi đầu lên nữa.

“Chúng ta sẽ chỉ chống lại chúng nếu bắt buộc.” Adaon nói. “Giờ chúng còn mạnh hơn cả khi trước và lại không dễ kiệt sức như chúng ta.”

“Chúng ta nên chiến đấu ngay lúc này.” Ellidyr nói lớn. “Đây là niềm vinh

quang chúng ta có được nhờ đi theo Gwydion đây ư? Để chúng dồn đuổi chúng ta như những con thú thối này ư? Hay các người sợ chúng quá?"

"Tôi không sợ chúng." Taran vặn lại, "Nhưng tránh xa chúng thì không phải là điều đáng hổ thẹn. Chính Gwydion cũng sẽ ra lệnh như vậy."

Eilonwy, mặc dù mệt

mỏi và đầu bù tóc rối, vẫn không để cái lưỡi của mình được nghỉ ngơi. “Ôi, cả hai người im đi nào!” Cô ra lệnh. “Các vị lo nghĩ quá nhiều đến vinh quang và danh dự đấy, trong khi lẽ ra nên nghĩ xem làm cách nào để quay về Caer Cadarn được.”

Taran đang ngồi tựa vào một thân cây bỗng ngẩng đầu lên khỏi hai bàn

tay. Từ xa vọng lại một tiếng hú dài, run rẩy. Một giọng khác đáp lại, rồi lại một giọng khác nữa. "Chúng đã từ bỏ cuộc tìm kiếm rồi sao?" Cậu hỏi. "Chúng ta đã vượt được chúng rồi sao?"

Adaon lắc đầu. "Tôi nghi ngờ điều đó. Chúng sẽ không đuổi theo ta xa đến thế này chỉ để rồi để chúng ta chạy thoát." Anh khó

nhọc trèo lên lưng Lluagor. “Chúng ta phải đi tiếp cho đến khi tìm được một nơi an toàn để nghỉ lại. Nếu để chúng tìm được lúc này thì chúng ta sẽ không có mấy hi vọng đâu.”

Khi Ellidyr bước đến bên Islimach đang mệt lử, Taran nắm lấy cánh tay anh ta. “Ngài đã chiến đấu rất dũng cảm, con trai Pen – Llarcau.” cậu khẽ nói.

“Tôi nghĩ rằng tôi nợ ơn cứu mạng của ngài.”

Ellidyr quay sang cậu vẫn với cái nhìn khinh bỉ mà Taran thấy lúc còn trong khoảng rừng thưa. “Nó chỉ là một cái ơn nhỏ thôi.” Anh ta đáp. “Người quý trọng nó quá mức đấy.”

Họ lại lên đường vào sâu hơn trong rừng, cố đi nhanh hết mức mà sức lực

cho phép. Ngày hôm đó trở nên u ám, ẩm ướt và lạnh lẽo. Mặt trời xám tả tơi. Tốc độ của họ chậm lại vì gặp phải những bụi rậm và đám lá ướt quăn chân đàn ngựa đang cố sức dẫn tới. Doli đang cúi gập người trên yên bỗng bật dậy. Ông đưa cặp mắt tinh tường nhìn quanh. Không hiểu ông đã nhìn thấy gì, nhưng nó khiến ông tỏ ra hân hoan kì

lạ.

“Có người dân Mỹ Tộc ở quanh đây.” Ông tuyên bố khi Taran thúc ngựa đến bên ông.

“Ông có chắc không?” Taran hỏi. “Sao ông biết?”

Mặc dù đã nhìn rất kỹ, cậu thấy khoảng rừng này chẳng có gì khác với những nơi họ vừa đi qua.

“Sao tôi biết? Sao tôi biết ấy à?” Doli quát. “Thế

cậu có biết làm cách nào để nuốt thức ăn không?”

Ông thúc gót vào sườn con ngựa nhỏ của mình và vọt qua Adaon, anh cũng ngạc nhiên dừng lại. Doli nháy xuống, và sau khi xem xét kỹ một vài cái cây, liền vội chạy đến một gốc sồi rộng khổng lồ đã mục nát. Ông thò đầu vào trong và bắt đầu lấy hết hơi gào lên.

Taran cũng xuống ngựa. Với Eilonwy theo sát gót, cậu chạy đến chỗ gốc cây, chỉ sợ rằng sự mệt mỏi và căng thẳng ngày hôm ấy đã khiến ông lùn đâm ra loạn óc.

“Thật là nực cười!” Doli lẩm bẩm, lui đầu ra khỏi gốc cây. “Tôi không thể nhăm lăm đến thế được.”

Ông cúi xuống, nhìn thật kỹ mặt đất và bấm đốt

ngón tay làm mấy phép tính khó hiểu. “Nó phải ở đây chứ!” Ông kêu lên. “Đức vua Eiddileg không thể để mọi thứ bị xao lãng đến mức này được.”

Nói đoạn ông co chân đá vào rễ cây mấy cái thật mạnh. Taran dám chắc ông lùn sẽ đích thân trèo vào gốc cây nếu cái lỗ ở thân cây rộng hơn.

“Ta sẽ báo lại việc

này.” Doli kêu lên, “Phải, báo với chính Eiddileg! Thật chưa từng thấy bao giờ! Đúng là quá lắm!”

“Tôi không hiểu ông đang định làm gì nữa.” Eilonwy nói, gạt ông lùn sang bên và bước tới chỗ gốc sồi. “Nhưng nếu ông cho chúng tôi biết thì chúng tôi có thể giúp ông cũng nên.”

Cũng như ông lùn đã

làm, cô nhòm vào thân cây rỗng. “Tôi không biết ai đang ở dưới đó,” cô gọi, “nhưng chúng tôi đang ở trên này và Doli muốn nói chuyện với ông. Ít ra thì ông cũng phải trả lời đi chứ! Ông có nghe thấy không?”

Eilonwy quay đầu đi và lắc đầu. “Bất lịch sự quá, cho dù họ là ai đi nữa. Thật còn tệ hơn một người

nhắm tịt mắt lại hòng mong ta không nhìn thấy họ!”

Một giọng yếu ớt nhưng rõ ràng vang lên từ dưới gốc cây. “Đi đi.” giọng đó nói.

Chương VI: GWYSTYL

Doli vội vàng đẩy Eilonwy sang bên và thò đầu vào thân cây. Ông lại bắt đầu gào lên, nhưng lớp vỏ gỗ mục làm nghẹt tiếng đến nỗi Taran không hiểu họ đang nói những gì với nhau, phần lớn cuộc trò chuyện chỉ gồm hàng tràng những lời giận dữ từ phía ông lùn, đáp lại là những

câu trả lời cụt ngủn và miễn cưỡng.

Cuối cùng Doli cũng đứng dậy và ra hiệu cho những người khác theo sau. Ông chạy hết tốc lực thẳng qua khoảng rừng, và sau khi đi được khoảng hơn một trăm bước, ông nhảy xuống một bờ đất nhô ra. Taran, dẫn theo con ngựa của ông lùn và Melynlas, vội vã đi theo.

Adaon, Ellidyr và chàng ca sĩ cũng nhanh chóng quay ngựa lại, chẳng mấy chốc đã ở sau lưng họ.

Bờ đất đổ xuống dốc đứng và rậm rạp đến độ đàn ngựa khó mà đặt chân nổi. Chúng nhón chân bước qua những bụi mâm xôi và những hòn đá lổn nhổn. Islimach hất bõm và bõn chồn hí lên. Con ngựa của chàng ca sĩ suýt ngã ngồi,

và ngay cả Melynlas cũng khịt mũi bức bội vì con dốc khó đi.

Khi Taran xuống được tới đất bằng thì Doli đã chạy đến phía được che chắn của bờ đất và đang sốt ruột đứng trước một bụi gai khổng lồ nhọn nhịt. Taran kinh ngạc thấy bụi gai bắt đầu rung lên như thể bị đẩy từ bên trong, và rồi, cùng với vô số tiếng lá

lạo xạo và cành cây gãy
răng rắc, cả bụi cây tách ra
làm đôi.

“Đó là một trạm canh
đường của người Mỹ Tộc.”
Eilonwy kêu lên. “Tôi biết
họ có trạm canh ở khắp
nơi, nhưng phải nhờ đến
ông bạn già Doli tốt bụng
thì mới tìm ra được!”

Khi Taran đến bên ông
lùn, khe hở đã mở ra đủ
rộng cho cậu nhìn thấy một

bóng người đứng sau nó.

Doli ngó vào trong.
“Vậy ra là ông đó hả,
Gwystyl.” Ông nói. “Lẽ ra
tôi phải biết trước mới
phải.”

“Vậy ra là ông đó hả,
Doli.” Một giọng buồn bã
đáp lại. “Tôi mong là ông
đã báo trước cho tôi biết.”

“Báo trước ấy à!” Ông
lùn kêu lớn. “Tôi sẽ cho
ông hơn một lời báo trước

nếu ông không mở cửa ra! Eiddileg sẽ được báo về việc này. Trăm canh đường để làm gì khi anh không thể vào đó lúc cần thiết? Ông biết luật rồi đấy: nếu bất kỳ người Mỹ Tộc nào gặp nguy hiểm... và đó chính là thứ chúng tôi đang gặp phải đây! Tôi dễ phải gào đến khản cả cổ rồi, chưa kể đến những việc khác nữa!” Ông nóng nảy

đá cho bụi gai một cú.

Người nọ thốt ra một tiếng thở dài thườn thượt vẻ sầu muộn và khe cửa mở rộng hơn. Taran nhìn thấy một sinh vật thoát trông thì tựa một nắm cành khô với đầy mạng nhện dính trên đầu. Cậu nhanh chóng nhận ra người giữ cửa kỳ lạ này giống với một người Mỹ Tộc mà cậu đã thấy ở vương quốc của

Eiddileg; có điều người này có vẻ đang ở trong tình trạng ốm yếu vô cùng tồi tệ.

Không giống như Doli, Gwystyl không thuộc họ người lùn. Mặc dù cao hơn, ông ta lại cực kỳ gầy còm. Mái tóc thưa của ông dài và xoã xượi; cái mũi mệt mỏi khoằm xuống môi trên, và cái môi trên này lại rủ xuống chạm ông ta với vẻ

hết sức thiếu nảo. Trán ông đầy nếp nhăn và mắt cứ chớp chớp liên tục vẻ lo lắng; ông ta nom như sắp oà khóc đến nơi. Trên vai ông là một tấm áo choàng bẩn thỉu xơ xác mà ông đang mân mê một cách bồn chồn. Ông ta sụt sịt mũi, lại thở dài, và miễn cưỡng ra hiệu cho Doli bước vào.

Gurgi và Fflewddur tiến

đến sau lưng Taran. Khi nhìn thấy họ, Gwystyl liền thốt ra một tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

“Ôi, không.” Ông nói. “Không phải con người chứ. Có lẽ để hôm khác. Tôi rất tiếc, Doli ạ, tin tôi đi. Nhưng không thể là con người được.”

“Họ đi cùng với tôi.” Ông lùn quát. “Họ cần sự bảo vệ của người Mỹ Tộc,

và tôi sẽ lo liệu sao cho họ có được điều đó.”

Con ngựa của Fflewddur lách qua những cành cây và hí lên một tiếng to. Khi nghe thấy, Gwystyl liền đập tay lên trán.

“Ngựa ư!” Ông ta thốt thức. “Không thể được! Hãy đưa đám người đó vào nếu ông buộc phải làm thế. Nhưng ngựa thì không.

Hôm nay thì không cho ngựa vào được, Doli ạ, hôm nay tôi không chịu nổi ngựa đâu. Doli, xin làm ơn," ông ta rên rỉ, "xin đừng làm thế với tôi. Tôi không khỏe, không khỏe chút nào, thật đấy. Tôi không thể chịu nổi. Nào là những tiếng khịt mũi và gõ móng rầm rập, những cái đầu to tướng xương xẩu. Hơn nữa lại không có đủ

chỗ. Không đủ chỗ đâu.”

“Đây là chỗ quái quỷ nào thế?” Ellidyr giận dữ hỏi. “Người đã dẫn bọn ta đến đâu thế này, tên lùn kia? Ngựa của ta sẽ không chịu rời ta đâu. Các người cứ việc chui vào cái hang chuột này đi. Ta sẽ tự mình canh chừng Islimach.”

“Chúng ta không thể để đám ngựa lại trên mặt đất được.” Doli nói với

Gwystyl, ông này đã bắt đầu lúi vào trong. “Hãy dọn lấy một chỗ hoặc tìm cho ra chỗ khác.” Doli ra lệnh. “Dứt khoát rồi đây!”

Sụt sịt, rên rĩ và lắc đầu, Gwystyl hết sức miễn cưỡng đẩy cánh cửa mở rộng ra.

“Được thôi.” Ông ta thở dài, “đưa họ vào đi. Đưa tất cả vào đi. Và nếu ông biết còn có ai nữa thì mời

cả họ luôn đi. Cũng chẳng sao. Tôi chỉ gợi ý thể thôi - một đề nghị dành cho trái tim hào phóng của ông đấy, Doli ạ. Nhưng giờ thì tôi chẳng quan tâm nữa. Nó chẳng thay đổi được điều gì cả."

Taran cũng bắt đầu nghĩ rằng Gwystyl có lý do chính đáng để lo ngại. Ô cửa gần như không đủ cao cho đàn ngựa đi qua. Con

chiến mã cao lớn của Adaon phải rất khó khăn mới chui qua được; còn Islimach thì lồng lộn trợn tròn mắt khi bị gai cào vào sườn.

Tuy nhiên, khi đã đi qua rào cản rồi thì Taran thấy họ bước vào một kiểu hành lang gì đó, rất dài và thấp. Một bên là đất nện, bên kia là một bức màn rậm rạp toàn bụi gai và

cành cây không thể nhìn qua được nhưng vẫn có đủ kẽ hở cho chút không khí lọt qua.

“Tôi nghĩ các vị có thể cho đám ngựa vào đây.” Gwystyl thở dài, tay run run chỉ về phía hành lang. “Tôi mới dọn nó cách đây chưa lâu. Tôi không nghĩ là rồi nó lại biến thành một cái chuồng ngựa. Nhưng cứ làm đi. Nó chẳng thay đổi

được điều gì đâu.”

Nghẹn ngào thở dài một mình, Gwystyl sau đó dẫn cả nhóm qua một lối đi bốc mùi ẩm ướt. Ở một bên Taran nhận thấy một cái hốc đã được đào; trong đó chất đầy rễ cây, địa y và nấm - cậu đoán đây chắc hẳn là kho thức ăn của ông chủ nhà sâu muện. Nước nhỏ tong tong từ trên mái trần bằng đất hay chảy

thành từng dòng nhỏ dọc theo tường. Mùi đất mùn và lá mục đọng lại trong hành lang. Xa hơn, lối đi dẫn đến một gian buồng tròn.

Ở đây, một đồng lửa đốt bằng cỏ đang bập bùng trong lò sưởi bé xíu đầy bồ hóng, chốc chốc lại toả ra một luồng khói cay xè. Một cái ổ rơm bừa bãi đặt cạnh đó. Có một cái bàn gậy

chân, hai cái ghế đầu và vô số những bó thảo mộc treo trên tường cho khô. Các bức tường đã được cố bèo cho nhẵn, nhưng đây đó những rễ cây vắn vẹo vẫn chìa ra. Mặc dù gian buồng rất nóng và ngột ngạt, Gwystyl vẫn run rẩy kéo áo sát vào vai hơn.

“Rất ấm cúng.”
Fflewddur vừa nhận xét vừa ho sù sụ.

Gurgi chạy đến bên lò sưởi và bắt chắp khói ngồi phịch xuống bên cạnh. Adaon, gần như không thể đứng thẳng lên được, thì lại có vẻ không chú ý lắm đến cảnh bừa bãi. Anh đến gần Gwystyl và lịch sự cúi đầu.

“Chúng tôi xin đa tạ lòng hiếu khách của ông.” Adaon nói. “Chúng tôi đã bị đuổi theo sát.”

“Hiếu khách ấy à!” Doli cúi kính nói. “Có thấy tí mảy may hiếu khách nào đâu! Đi, Gwystyl, đi kiếm cái gì cho chúng tôi ăn và uống đi.”

“Ồ, được thôi, được thôi.” Gwystyl lầm bầm, “nếu các vị muốn. Các vị bảo là bao giờ các vị lại lên đường ấy nhỉ?”

Eilonwy reo lên một tiếng thích thú. “Xem kìa,

ông ấy nuôi một con quạ!”

Gần đồng lửa, trên một cành cây được uốn thô sơ thành một chỗ cho chim đậu là một đám tối sẫm mà Taran nhận ra đúng là một con quạ to lớn. Cậu và Eilonwy liền chạy lại xem. Con quạ trông giống như một quả bóng gù gù với đám lông đuôi thưa thớt, lông nó cũng rũ rượi và rối bù như mái tóc mạng nhện

của Gwystyl. Nhưng cặp mắt nó rất tinh anh và chúng nhìn chăm chăm vào Taran vẻ tò mò. Với mấy tiếng lách cách khô khan, con chim quệt mỏ mài vào thanh đậu và nghiêng đầu sang một bên.

“Thật là một con quạ đáng yêu.” Eilonwy nói. “Dù tôi chưa bao giờ thấy con quạ nào có lông như thế. Chúng trông thật lạ,

nhưng khi đã quen mắt rồi thì trông cũng đẹp đấy chứ."

Thấy con quạ không tỏ vẻ khó chịu, Taran liền nhẹ nhàng gãi gãi đám lông quanh cổ nó và đưa một ngón tay vuốt dọc cái mỏ sắc và bóng nhẵn. Cậu bỗng chạnh lòng nhớ tới con quái điểu non cậu đã cứu - dường như cách đây lâu lắm rồi – và tự hỏi

không biết con vật giờ ra sao. Trong lúc đó, con quạ thích thú tận hưởng sự chú ý mà rõ ràng là nó không hay nhận được. Nó lắc lư đầu, vui vẻ nháy máy và tìm cách quệt mỏ vào tóc Taran.

“Tên nó là gì ạ?” Eilonwy hỏi.

“Tên ấy à?” Gwydyl đáp. “Ờ, tên nó là Quạ (Kaw). Bởi vì tiếng kêu của

nó ấy mà, cô thấy đấy. Đại loại thế.” Ông ta lơ đãng nói thêm.

“Quạc!” Fflewddur reo lên, từ nãy đến giờ anh vẫn ngăm nhìn con chim vẻ thích thú. “Thật tuyệt vời! Thật là khéo léo! Tôi sẽ không bao giờ nghĩ ra nổi một cái tên như vậy.” Anh ta gật gù vẻ vui thích và khen ngợi.

Trong khi Taran vuốt

ve bộ lông của con quạ đang khoái chí thì Adaon xem xét vết thương của Ellidyr. Từ chiếc túi da nhỏ ở thắt lưng, anh lấy ra một nắm lá thuốc khô và nghiền chúng thành bột.

“Cái gì thế này,” Ellidyr nói, “anh vừa mơ mộng vừa là thầy lang à? Nếu vết thương không làm phiền ta thì tại sao nó lại làm phiền anh chứ?”

“Nếu anh không muốn coi đây là một cử chỉ xuất phát từ lòng tốt,” Adaon nói, không hề bối rối và vẫn tiếp tục săn sóc vết thương, “thì hãy coi nó như một sự phòng ngừa. Trước mặt chúng ta còn một chặng đường gian khổ và nguy hiểm. Tôi không thể để anh bị bệnh và làm chậm bước tiến của tất cả.”

“Ta sẽ không làm các

người chậm bước đầu.” Ellidyr đáp lại. “Khi có cơ hội, lẽ ra ta đã có thể trụ vững trước kẻ thù. Thế mà giờ đây ta lại phải chui nhủi dưới đất như lũ cáo thể này.”

Gwystyl lo lắng ngó qua vai Adaon. “Ngài có thứ thuốc gì cho căn bệnh của tôi không?” Ông ta run run hỏi. “Không, tôi đoán là ngài không có. Thôi, cũng

chẳng sao. Chẳng làm được gì với hơi ẩm và nước tù ở đây; không, chúng sẽ sống lâu hơn tôi thôi, chắc chắn là vậy.” ông ta nói thêm với giọng buồn nản.

“Thôi đừng làm nhảm về chuyện nước tù đọng nữa.” Doli cốc cắn ra lệnh, “mà hãy nghĩ cách gì để bọn tôi ra khỏi đây một cách an toàn đi. Nếu ông phụ trách một trạm canh

đường thì ông phải sẵn sàng cho các trường hợp khẩn cấp chứ." Ông giận dữ quay đi. "Thật không hiểu Eiddileg nghĩ sao mà lại cử ông ra đây."

"Tôi cũng thường tự hỏi như vậy." Gwystyl đồng ý với một tiếng thở dài ảo não. "Nơi này quá gần Annuvin, chẳng có kẻ tử tế nào đến gõ cửa cả - tôi không có ý ám chỉ bất kỳ ai

trong số các vị đầu.” Ông ta vội nói thêm. “Nhưng nó ảm đạm lắm. Chẳng có gì hay ho cả, thật thế. Không, Doli ạ, tôi e là chẳng làm gì để giúp ông được đâu. Ngoài trừ tiễn chân các vị lên đường càng sớm càng tốt.”

“Thế còn bọn Thợ Săn thì sao?” Taran xen vào. “Nếu chúng vẫn đang bám theo chúng tôi thì...”

“Thợ Săn ư?” Mặt Gwystyl tái đi và tay ông run lên. “Làm sao mà các vị lại đụng phải chúng thế? Tôi rất tiếc khi nghe vậy. Nếu tôi biết trước thì may ra... ôi giờ thì quá muộn rồi. Chúng sẽ càn quét sạch trơn nơi này mất thôi. Không, thật tình, lẽ ra các vị phải quan tâm đến tôi hơn một chút chứ.”

“Ông tưởng là bọn tôi

muốn bị chúng đuổi theo chắc!” Eilonwy kêu lên, không kìm nổi vẻ sốt ruột nữa. “Thật chẳng khác nào mời ong đến đốt mình cả.”

Trước những lời giận dữ của cô, Gwystyl co rúm lại trong chiếc áo choàng và trông càng thiếu ngủ hơn bao giờ hết. Ông ta nghẹn ngào, run run đưa tay lên lau trán và để mặc cho một giọt nước mắt to

tướng lẫn xuống mũi. “Tôi không hề có ý nói vậy, cô bé thân mến ạ, xin hãy tin tôi.” Gwystyl sụt sịt. “Tôi chỉ không biết phải làm gì - nếu con có thể làm gì được nữa. Các vị đã rơi vào một tình thế gay go đáng sợ lắm đấy. Bằng cách nào hay tại sao thì tôi không thể hiểu được.”

“Gwydion đã dẫn chúng tôi đến tấn công Arawn.”

Taran mở đầu.

Gwystyl vội vàng giơ tay lên. “Đừng nói gì với tôi nữa.” ông ta ngắt lời, mặt nhăn lại vẻ lo sợ. “Cho dù nó là gì đi chăng nữa thì tôi cũng không muốn nghe đâu. Tôi thà không biết còn hơn. Tôi không muốn dính vào bất kỳ kế hoạch điên rồ nào của các vị. Gwydion ấy à? Tôi lấy làm ngạc nhiên là **ông ấy**, ít ra, phải không

tỏ ra hiểu biết hơn chứ. Nhưng tôi đoán cũng chẳng thể mong đợi được điều gì khác được. Giờ có than van cũng chẳng ích gì.”

“Sứ mệnh của chúng tôi hết sức cấp bách.” Adaon nói, anh đã băng bó xong vết thương của Ellidyr và đến đứng bên cạnh Gwystyl. “Chúng tôi không yêu cầu ông làm bất kỳ điều gì khiến ông phải

gặp nguy hiểm. Tôi cũng không muốn cho ông biết chuyện gì đã đưa chúng tôi đến đây, nhưng nếu không biết rõ thì ông không thể hiểu được chúng tôi cần sự giúp đỡ của ông đến mức nào.”

“Chúng tôi đến đây để cướp chiếc vạc ở Annuvin.” Taran nói.

“Vạc ư?” Gwystyl lẩm bẩm.

“Phải, vạc ấy.” Ông lùn cúi tiết gầm lên. “Đồ ấu trùng tái mét! Đồ đom đóm không đèn! Chiếc vạc đã sinh ra bọn Vạc Dầu của Arawn ấy!”

“A, chiếc vạc **đó** ư.” Gwystyl yếu ớt đáp lại. “Thứ lỗi cho tôi, Doli, tôi đang nghĩ đến chuyện khác. Các vị bảo bao giờ các vị sẽ lại lên đường ấy nhỉ?”

Ông lùn nom như thể sắp sửa tóm lấy Gwystyl và lắc mạnh ông ta, nhưng Adaon liền tiến lên và giải thích chuyện gì đã xảy ra ở Hắc Môn.

“Tiếc thật.” Gwystyl khẽ nói với một tiếng thở dài u sầu. “Lẽ ra các vị không nên dây dưa gì với cái vạc ấy. Nhưng giờ có nghĩ đến thì cũng đã quá muộn rồi, tôi e rằng như

vậy. Các vị phải cố gắng hết mình thôi. Tôi sẽ không ghen tị với các vị đâu. Tin tôi đi, không ghen tị chút nào. Đó quả là một việc không may.”

“Nhưng ông không hiểu sao.” Taran nói. “Chúng tôi đâu có dây dưa gì với cái vạc. Nó không còn ở Annuvin nữa. Có kẻ đã lấy mất nó.”

“Phải.” Gwystyl nói, rầu

rĩ nhìn Taran. “Phải, tôi
biết.”

Chương VII: QUẠC

Taran ngừng phắt lại. “Ông **biết** ư?” Cậu kinh ngạc hỏi. “Thế sao ông không hề...” Gwystyl nuốt nước miếng đánh ực một cái và đưa mắt liếc nhìn xung quanh vẻ lo sợ. “Ồ, tôi biết. Nhưng chỉ biết một cách rất chung chung thôi, cậu biết đấy, ý tôi là, thật tình thì tôi chẳng biết gì cả.

Chỉ là những tin đồn vô căn cứ người ta thường nghe được ở một nơi kinh khủng như thế này thôi mà. Không quan trọng gì đâu. Xin đừng để ý đến nó.”

“Gwystyl.” Doli gay gắt nói. “Ông biết rõ về việc này nhiều hơn những gì ông để lộ ra. Nào, nói toạc ra đi.”

Con người ủ rũ nọ liền đưa tay lên ôm đầu và bắt

đầu vừa rên rỉ vừa lắc lư thân mình tới lui. “Xin hãy đi đi và để tôi yên.” Ông ta thốt thức. “Tôi không khỏe; tôi có rất nhiều việc phải làm, tôi sẽ không bao giờ làm xong mất.”

“Ông phải cho chúng tôi biết!” Taran kêu lên. “Xin làm ơn.” cậu nói thêm, hạ giọng xuống vì Gwystyl khốn khổ lại bắt đầu run lẩy bẩy, mắt trợn ngược lên

như thể sắp xỉu đến nơi.
“Xin đừng giấu chúng tôi những điều ông biết. Nếu ông không chịu nói thì chúng tôi đã liều mạng một cách vô ích rồi.”

“Hãy để nó yên.”
Gwystyl ghen ngào nói, dùng một góc áo tự quạt cho mình. “Đừng bận tâm đến nó nữa. Hãy quên nó đi. Đó là điều tốt nhất mà các vị có thể làm đây. Hãy

quay về nơi các vị đã ra đi đi. Thậm chí đừng có nghĩ đến nó nữa.”

“Làm sao chúng tôi có thể làm như thế được?” Taran hỏi lớn. “Arawn sẽ không chịu ngồi yên chừng nào hắn chưa lấy lại được chiếc vạc.”

“Tất nhiên hắn sẽ không ngồi yên rồi.” Gwystyl đáp, “Ngay lúc này hắn cũng đã không ngồi

yên rồi. Đó chính là lý do tại sao các vị nên từ bỏ cuộc tìm kiếm và lặng lẽ ra đi đi. Các vị sẽ chỉ gây ra thêm rắc rối thôi. Và thứ đó thì đã có đủ rồi.”

“Nếu vậy thì tốt hơn hết là chúng ta nên tìm đến Caer Cadarn để gặp Gwydion càng nhanh càng tốt.” Eilonwy nói.

“Đúng, đúng thế, chắc chắn rồi.” Gwystyl xen vào,

với một thoáng hăm hở lần đầu tiên Taran nhìn thấy ở con người kỳ lạ này. “Tôi cho các vị lời khuyên ấy vì lợi ích của các vị thôi. Tôi lấy làm mừng, rất mừng, là các vị đã quyết định làm theo nó. Giờ thì, tất nhiên,” ông ta nói thêm, gần như có vẻ sung sướng, “hẳn các vị sẽ muốn lên đường ngay. Như vậy là rất khôn ngoan. Tôi thì... thật bất

hạnh biết bao, phải ở lại đây thôi. Tôi ghen tỵ với các vị, thật đấy. Nhưng mọi sự là vậy, và chẳng ai có thể làm gì được. Rất vui được gặp tất cả các vị. Xin tạm biệt.”

“Tạm biệt ư?” Eilonwy kêu lên. “Nếu chúng tôi thò mũi lên mặt đất và bọn Thợ Săn đang đợi sẵn thì - phải, thật sự là vĩnh biệt luôn. Doli nói ông có nhiệm

vụ giúp đỡ chúng tôi. Vậy mà ông chưa làm được gì cả. Ngoại trừ thở dài và kêu rên! Nếu đây là những gì tốt nhất người Mỹ Tộc có thể làm thì tôi thà bị treo trên cây bằng những ngón chân thắt vào nhau còn hơn!”

Gwystyl lại ôm lấy đầu. “Xin làm ơn, làm ơn đừng quát tháo như thế. Hôm nay tôi không chịu nổi tiếng

quát thảo đầu. Nhất là sau khi phải chịu đựng lũ ngựa nữa. Một người trong số các vị có thể đi xem xem bọn Thợ Săn còn quanh đây không. Nhưng thật ra làm thế cũng chẳng có tác dụng gì mấy, vì có thể chúng chỉ rời đi một lát thôi.”

“Tôi tự hỏi không biết ai sẽ lại là người phải làm việc đó nhỉ?” Ông lùn lẩm

bầm. “Lại là lão Doli già, tất nhiên rồi. Thế mà mình cứ tưởng là đã xong xuôi với trò tàng hình rồi kia đấy.”

“Tôi có thể cho các vị cái này,” Gwystyl nói tiếp, “mặc dù nó chẳng có tác dụng gì nhiều cho lắm. Nó là loại bột tôi đã cất đi phòng khi cần đến. Tôi để dành nó cho những trường hợp khẩn cấp.”

“Thế ông gọi trường

hợp này là gì hả đồ đàn
độn!” Doli gầm lên.

“Vâng, ờ, ý tôi là... ờ...
dành cho trường hợp khẩn
cấp của riêng tôi thì đúng
hơn.” Gwystyl tái mặt giải
thích. “Nhưng tôi thì có
quan trọng gì. Các vị có thể
dùng nó. Lấy đi, lấy hết đi.

Các vị hãy bôi nó vào
bàn chân, hay bất kỳ cái gì
mà các vị dùng để đi, ý tôi
là vó ngựa và các thứ đại

loại thể.” Gwystyl nói thêm. “Nó không có tác dụng tốt lắm, phải chịu khó đến thể hầu như cũng chẳng ích gì, bởi vì nó sẽ biến mất. Tất nhiên, nếu các vị đi trên nó thì nó sẽ biến mất thôi. Tuy nhiên nó sẽ che được dấu vết của các vị trong một thời gian.”

“Đúng là thứ chúng ta cần.” Taran nói. “Một khi bọn Thợ Săn đã mất dấu

chúng ta thì tôi nghĩ chúng ta có thể vượt trước chúng."

"Tôi sẽ đi lấy." Gwystyl hăm hờ nói. "Sẽ không lâu đâu."

Nhưng khi ông ta định đi khỏi gian buồng thì Doli túm lấy cánh tay ông ta. "Gwystyl." ông lùn nghiêm nghị nói. "Trong mắt ông có vẻ lén lút gian xảo lắm. Biết đâu ông đang định bịp

các bạn tôi thì sao. Nhưng đừng quên là ông cũng đang phải đối phó với một người Mỹ Tộc đấy nhé. Tôi có cảm giác,” Doli nói thêm, siết chặt tay hơn. “là ông nóng lòng mong chúng tôi ra đi quá. Tôi đã bắt đầu tự hỏi không biết nếu tôi bóp ông chặt hơn chút nữa thì còn cái gì khác có thể thò ra nữa đây.”

Nghe vậy, Gwystyl trợn

ngược mắt lên và ngất xỉu. Ông lùn phải đỡ ông ta ngồi thẳng lên trong khi Taran và những người khác quạt cho ông ta.

Mãi một lúc sau Gwystyl mới hé một mắt ra. "Xin lỗi." Ông ta thều thào. "Hôm nay tôi không được khỏe. Rất tiếc về chiếc vạc. Thật là một việc không may."

Chú quạ, từ nãy đến

giờ vẫn chăm chú quan sát mọi việc, đưa cặp mắt tròn sáng nhìn ông chủ mình và bỗng đập cánh mạnh đến nỗi Gurgi hốt hoảng nhảy dựng lên.

“Orddu!” Quạc kêu lên.

Fflewddur ngạc nhiên quay sang nhìn. “Chà, các bạn có tưởng tượng được không! Nó đâu có kêu “quạc”. Ít nhất thì tôi không nghe như vậy. Tôi

xin thể là nó đã kêu cái gì nghe như là “or-do” ấy.”

“Orwen!” Quạc lại kêu lên. “Orgoch!”

“Đấy!” Fflewddur nói, nhìn con chim vẻ thích thú và ngạc nhiên. “Nó lại kêu nữa kìa.”

“Lạ nhỉ.” Taran đồng ý. “Nghe như là orduorwenorgoch ấy! Và nhìn nó xem, nó chạy đi chạy lại trên cọc đậu kìa.

Các bạn có nghĩ chúng ta làm phiền nó không?”

“Có vẻ như nó muốn nói với chúng ta điều gì ấy.” Eilonwy mở đầu.

Trong lúc ấy thì mặt Gwystyl đã chuyển sang màu một miếng pho mát cũ rích.

“Có thể ông không muốn cho bọn tôi biết,” Doli nói, thô bạo tóm lấy Gwystyl đang hoảng hốt,

xin và rên rỉ, nhưng ông lùn không thèm để ý đến và bắt đầu thực hiện lời đe dọa của mình.

“Không.” Gwystyl hét. “Xin đừng bóp. Hôm nay thì không. Doli xin hãy nghe tôi.” Ông nói thêm, hai mắt lác xệch cả đi. “Nếu tôi nói thì các vị hứa sẽ đi ngay chứ?”

Doli gật đầu và buông tay ra.

“Quạc chỉ muốn nói là,” Gwystyl vội tiếp, “chiếc vạc đang ở trong tay Orddu, Orwen và Orgoch. Có vậy thôi. Thật đáng tiếc, nhưng chắc chắn là không thể làm gì với việc đó. Gần như không bỏ công nhắc đến nữa kia.”

“Orddu, Orwen và Orgoch là ai?” Taran hỏi. Nổi hồi hộp và nóng ruột của cậu cũng khiến cậu

mất bình tĩnh và cậu chỉ muốn xông đến giúp Doli bóp cổ Gwystyl.

“Họ là **ai** ư?” Gwystyl lẩm bẩm. “Cậu nên hỏi họ là **cái gì** thì đúng hơn.”

“Được thôi.” Taran nói lớn. “Vậy họ là **cái gì**?”

“Tôi không biết.” Gwystyl trả lời. “Khó nói lắm. Cũng chẳng quan trọng gì; họ đã có được chiếc vạc rồi thì tốt nhất là

các vị nên để nó ở yên đây đi.” Ông ta run bắn lên. “Đừng có dây dưa với họ, chẳng đem lại lợi ích gì đâu.”

“Cho dù họ là ai đi chăng nữa,” Taran nói to, quay sang những người khác, “tôi đề nghị hãy đi tìm họ và lấy lại chiếc vạc. Đó là việc chúng ta định làm khi ra đi, và giờ chúng ta không nên quay trở lại

nữa. Họ sống ở đâu?" Cậu hỏi Gwystyl.

"Sống ư?" Gwystyl nhắc lại với một cái nhú mày. "Họ không **sống**. Không hẳn là như vậy. Tất cả đều mập mờ lắm. Thật tình tôi cũng chẳng biết nữa."

Quạc lại vỗ cánh. "Morva!" Nó kêu lên.

"Ý tôi là," Gwystyl kêu lên khi Doli lại giận dữ giơ tay về phía ông ta, "họ ở

trong khu đầm lầy Morva. Cụ thể là ở đâu thì tôi không biết, không hề biết. Vấn đề là ở chỗ đó đấy. Các vị sẽ không bao giờ tìm được họ đâu. Và nếu có tìm được, một việc chắc chắn không thể xảy ra, thì rồi các vị cũng sẽ ước mình là đã không bao giờ tìm thấy.” Gwystyl vặn vẹo hai bàn tay xương xẩu, và trên gương mặt run rẩy của ông

ta quả thật có một vẻ sợ hãi vô cùng.

“Tôi đã nghe nói đến khu đầm lầy Morva.” Adaon nói. “Chúng nằm ở phía Tây. Nhưng cách đây bao xa thì tôi không biết.”

“Tôi biết!” Fflewddur ngắt lời. “Khoảng một ngày đường, tôi đoán vậy. Tôi đã đi qua nơi đó một lần khi làm ca sĩ hát rong. Tôi còn nhớ khá rõ. Một nơi không

lấy gì làm dễ chịu và hơi đáng sợ. Tất nhiên điều đó không khiến tôi bận tâm. Không hề nao núng, tôi đã bước qua...”

Một sợi dây đàn hạc bật đứt đánh “tưng” một cái.

“Tôi đã đi **vòng** qua chúng.” Chàng ca sĩ vội vã sửa lại. “Những đêm lấy mới dễ sợ, xấu xí và bốc mùi mới kinh tởm làm sao.

Nhưng," anh nói thêm, "nếu chiếc vạc đang ở đó thì tôi đồng ý với Taran hãy đi đến đó! Một người họ Fflam không bao giờ chần chừ cả!"

"Một người họ Fflam không bao giờ chần chừ mở miệng thì đúng hơn." Doli xen vào. "Lần này thì Gwystyl nói thật, tôi dám chắc như vậy. Hồi còn ở vương quốc của Eiddileg,

tôi đã được nghe nhiều chuyện về cái đám – gì – gì – ấy. Và bọn họ không dễ chịu chút nào. Không ai biết nhiều về bọn họ. Hay là có biết người ta cũng không nói ra.”

“Anh nên chú ý lời ông Doli đang nói đấy.” Eilonwy ngắt lời, sốt ruột quay sang Taran. “Tôi không hiểu sao anh lại có thể nghĩ đến chuyện cướp lại chiếc vạc

từ tay bất kỳ kẻ nào đang giữ nó mà thậm chí còn không biết những kẻ đó là **cái gì**.

Hơn nữa," Eilonwy nói tiếp, "Gwydion đã ra lệnh cho chúng ta đến gặp ông ấy ở Caer Cadarn, và nếu trí nhớ của anh chưa bị thùng lỗ chỗ vì những điều vớ vẩn tôi đã phải nghe thì ông ấy không nói một lời nào về việc đi theo hướng

ngược lại cả.”

“Cô không hiểu.” Taran vặc lại. “Khi ông ấy ra lệnh cho chúng ta đến gặp, ông ấy có ý định lập kế hoạch cho một cuộc tìm kiếm mới. Ông ấy không biết rằng chúng ta có thể tìm được chiếc vạc.”

“Thứ nhất,” Eilonwy nói, “anh chưa tìm được chiếc vạc nào cả.”

“Nhưng chúng ta biết

nó đang ở đâu!” Fflewddur kêu lên. “Và như thế cũng đã tốt chán rồi!”

“Và thứ hai,” Eilonwy nói tiếp, lờ chàng ca sĩ đi, “nếu anh có được tin tức gì về nó thì điều khôn ngoan nhất anh có thể làm là đi tìm Gwydion và nói cho ông ấy những điều anh biết.”

“Đúng đấy.” Doli chen vào. “Chỉ riêng với việc đi đến Caer Cadarn thôi

chúng ta cũng đã gặp đủ rắc rối rồi, đừng nói tới việc phải lò mò đến một khu đầm lầy nào để đuổi mặt trăng nữa. Cậu hãy nghe theo cô ấy đi. Cô ấy là người duy nhất, ngoại trừ tôi, có chút ý niệm về điều chúng ta nên làm đây."

Taran ngần ngừ. "Có lẽ," cậu nói, sau một thoáng im lặng, "sẽ là khôn ngoan hơn nếu ta quay trở

lại gặp Gwydion. Vua Morgant và binh lính của ông ấy có thể giúp sức cho chúng ta.”

Cậu phải cố gắng lắm mới có thể nói ra được những lời ấy; trong thâm tâm cậu mong đi tìm chiếc vạc, đem nó đến cho Gwydion trong vinh quang. Tuy thế, cậu vẫn không thể phủ nhận rằng Eilonwy và Doli đã đưa ra một giải

pháp chắc chắn hơn.

“Tôi thấy có vẻ là...” cậu mở đầu. Nhưng chưa kịp đồng tình với Doli thì Ellidyr đã chen tới đứng bên cạnh lò sưởi.

“Tên quản lợn kia,” Ellidyr nói, “người đã chọn đúng dẫn đây. Hãy quay về với các bạn người và chúng ta sẽ chia tay ở đây thôi.”

“Chia tay ư?” Taran bối rối hỏi.

“Người nghĩ là ta sẽ quay lưng vào lúc này, khi sắp giành được chiến lợi phẩm sao?” Ellidyr lạnh lùng nói. “Hãy đi đường của người đi, thẳng quản lợn, và ta sẽ đi đường của ta. Ta sẽ tự mình đến khu đầm lầy Morva. Hãy đợi ta ở Caer Cadarn.” Ellidyr nói thêm với một nụ cười khinh khỉnh. “Hãy sưởi ấm lòng can đảm của người bên lò

lửa, ta sẽ đem chiếc vạc đến đó.”

Trước những lời ấy của Ellidyr, mắt Taran ánh lên giận dữ. Ý nghĩ về việc Ellidyr có thể tìm được chiếc vạc khiến cậu không chịu nổi.

“Tôi sẽ sưởi ấm lòng can đảm của tôi trên bất kỳ lò lửa nào mà ngài chọn, con trai Pen – Llarcau!” Cậu nói to. “Các bạn hãy quay

về đi, nếu đó là điều các bạn muốn. Tôi thật ngốc vì đã nghe theo ý kiến của một cô bé!”

Eilonwy hét lên tức tối. Doli giơ tay lên phản đối nhưng Taran ngăn ông lại. Giờ đây, khi cơn giận ban đầu đã qua, cậu trở nên bình tĩnh hơn. “Đây không phải là một trò chơi thử thách lòng can đảm.” Cậu nói. “Tôi sẽ ngu ngốc gấp

đôi, và tất cả chúng ta cũng vậy, nếu để bị kích động bởi một lời chế giễu vu vơ. Ít nhất đó là điều tôi đã học được từ Gwydion. Nhưng còn điều này nữa: ngay lúc này Arawn cũng đang tìm kiếm chiếc vạc. Chúng ta không thể để mất khoảng thời gian cần thiết để đi tìm người giúp. Nếu hăn tìm được chiếc vạc trước chúng ta thì..."

“Thế nếu hăn không tìm được nó thì sao?” Doli hỏi. “Làm sao cậu biết được là hăn cũng biết chiếc vạc đang ở đâu? Và nếu hăn không biết thì hăn sẽ mất bao lâu để khám phá ra điều đó? Cũng phải mất khá lâu đấy, tôi đoán vậy, ngay cả với lũ Vạc Dầu và Thợ Săn, quái diệu và gì gì đi nữa! Đằng nào thì chúng ta cũng phải liều lĩnh, bắt

kỳ tên gốc nào cũng thấy được điều đó. Nhưng nếu cậu muốn biết ý kiến của tôi thì sẽ là đại đột hơn nhiều nếu chúng ta lại đi đâm đầu vào vùng đầm lầy Morva.”

“Và anh, Taran xứ Caer Dallben,” Eilonwy nói, “anh chỉ đang kiểm soát để biện hộ cho ý tưởng nông nổi của anh mà thôi. Từ này đến giờ anh cứ nói và nói

mà đã quên mất một điều: anh không có quyền quyết định; và cả ngài cũng không, Ellidyr ạ. Adaon mới chính là người chỉ huy ở đây, nếu tôi không nhầm.”

Lời nhắc nhở của Eilonwy khiến Taran đỏ chín mặt. “Xin thứ lỗi cho tôi, Adaon.” cậu nói, cúi đầu xuống. “Tôi không có ý làm trái lệnh ngài. Quyền quyết định là của ngài.”

Adaon, nãy giờ vẫn lặng lẽ ngồi nghe bên lò sưởi, liền lắc đầu. “Không.” Anh khẽ nói, “quyền quyết định không thể là của tôi được. Tôi không ủng hộ và cũng không phản đối kế hoạch của các bạn; quyết định này quá hệ trọng, tôi không dám tự mình lựa chọn.”

“Nhưng tại sao?” Taran kêu lên. “Tôi không hiểu.”

cậu nói về lo lắng. “Trong số tất cả chúng ta thì ngài phải là người biết rõ điều gì tốt nhất.”

Adaon hướng cặp mắt xám của mình về phía ngọn lửa. “Có lẽ rồi một ngày nào đó cậu sẽ hiểu. Giờ thì hãy tự lựa chọn con đường của mình, Taran xứ Caer Dallben.” Anh nói. “Cho dù nó dẫn đến đâu đi chăng nữaaoi beayhie a - Llarcau!

thì tôi cũng xin hứa sẽ giúp cậu."

Taran lùi lại và đứng lặng hồi lâu, lòng ngập tràn một cảm giác đau buồn và lo lắng. Không phải nỗi sợ hãi bóp chặt tim cậu, mà là một nỗi buồn không thể diễn tả được bằng lời, tựa như những chiếc lá khô tiêu điều trước gió. Adaon vẫn tiếp tục ngắm nhìn ngọn lửa đang nháy nhót

bập bùng.

“Tôi sẽ đến khu đầm lầy Morva.” Taran nói.

Adaon gật đầu. “Được thôi.”

Không ai nói gì. Ngay cả Ellidyr cũng không lên tiếng; anh ta cắn chặt môi và mân mê chuỗi gươm của mình.

“Thôi được.” cuối cùng Doli nói, “Tôi đoán là tôi cũng nên theo cùng. Làm

giúp tất cả những gì tôi có thể. Nhưng đây là một sai lầm, tôi cảnh báo trước đây.”

“Sai lầm ư?” chàng ca sĩ hớn hờ reo lên. “Không hề! Tôi sẽ không chịu bị đẩy ra ngoài đâu!”

“Và chắc chắn tôi cũng không.” Eilonwy tuyên bố. “Phải có ai đó đi theo để đảm bảo rằng ít ra cũng có ai đó trong số chúng ta còn

biết điều gì là đúng đắn. Đắm lầy ư? Eo ơi! Nếu anh cứ khẳng khẳng muốn biến mình thành thẳng ngốc thì tôi ước gì anh chọn một con đường khô ráo hơn.”

“Và Gurgi cũng sẽ giúp!” Gurgi kêu to, đứng bật dậy. “Phải, phải, bằng cách tìm kiếm và sục sạo!”

“Gwystyl,” Doli nói về cam chịu, “có lẽ ông nên đi tìm cái loại bột mà ông nói

ban này đi thì hơn.”

Trong khi Gwystyl sốt
sắng lục tìm chỗ hốc
tường, ông lùn hít một hơi
sâu và biến mất. Một lúc
sau, ông quay trở lại, hiện
hình rõ ràng và có vẻ hết
sức tức giận, tai ông run
lên và ngả sang màu xanh.

“Năm tên Thợ Săn cầm
trại trên đỉnh gò.” Ông nói.
“Chúng đã dừng lại... ôi hai
cái tai của tôi... dừng lại

qua đêm. Nếu loại bột đó có tác dụng thì chúng ta có thể đi được một đoạn xa trước khi chúng kịp biết ta đã có mặt ở đây.”

Nhóm bạn bơi lên chân mình và móng ngựa thứ bột đen mà Gwystyl lấy ra từ trong một chiếc túi mốc meo. Ông ta tỏ ra gần như sung sướng khi Taran cởi dây buộc Melynlas và dẫn con ngựa ra từ sau bức

tường cây gai.

“Tạm biệt, tạm biệt.”
Gwystyl nói. “Tôi không muốn phải nhìn các bạn bỏ phí thời giờ, đó là chưa kể đến cả mạng sống của các bạn nữa. Hôm nay còn ở đây, ngày mai đã biến mất, và ai có thể làm được gì để thay đổi điều đó cơ chứ? Tạm biệt. Tôi hi vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau. Nhưng đừng sớm quá. Tạm

biệt.”

Thế rồi khe cửa đóng sập lại. Taran nắm chắc hơn dây cương Melynlas và nhóm bạn lặng lẽ tiến vào rừng.

Chương VIII: HÒN SỎI TRONG MÓNG NGỰA

Bên ngoài trạm canh đường, màn đêm đã buông xuống; bầu trời trong trở lại, nhưng hơi lạnh trở nên buốt giá hơn. Adaon và Fflewddur bàn bạc thật nhanh xem nên đi theo đường nào, và nhất trí là họ nên cưỡi ngựa về hướng Tây cho đến khi mặt trời

mọc, tìm chỗ trú ẩn và ngủ lại, rồi rẽ về hướng Nam. Vẫn như lúc trước, Eilonwy cưỡi chung Melynlas với Taran và Gurgi thì bám chặt lấy lưng Lluagor.

Fflewddur xung phong dẫn đường. Anh tuyên bố rằng chưa bao giờ bị lạc và nhắm mắt cũng tìm được khu đầm lầy; nhưng sau hai sợi dây đàn đứt tung thì anh suy nghĩ lại và giao

nhiệm vụ của mình cho Adaon. Doli, miệng vẫn cầu nhàu về đôi tai còn kêu ong ong, cưỡi ngựa bọc hậu, tuy nhiên ông thẳng thừng từ chối biến thành vô hình, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Ellidyr chưa hề nói một lời nào với ai từ khi họ chia tay Gwystyl u sấu, và Taran thấy trong mắt anh ta ẩn chứa một cơn thịnh nộ lạnh

lòng khi cả nhóm quyết định sẽ tiến về khu đầm lầy Morva.

“Tôi nghĩ anh ta chắc chắn sẽ tìm cách tự mình đi cướp chiếc vạc về.” Taran nói với Eilonwy. “Và cô biết là nếu chỉ có một mình thì anh ta có bao nhiêu cơ hội đấy. Đó đúng là cái kiểu hành động trẻ con mà tôi vẫn thường làm hồi còn là Phụ - Chăn lợn.”

“Anh vẫn còn là Phụ -
Chấn lộn đấy thôi.” Eilonwy
đáp. “Anh đang đi đến khu
đầm lầy ngu ngốc ấy chính
vì Ellidyr, và dù anh có nói
gì đi nữa thì cũng chỉ là vớ
vẩn mà thôi. Đừng có bảo
với tôi sẽ không khôn
ngoan hơn nếu đi tìm
Gwydion đấy. Nhưng
không, anh cứ phải quyết
định ngược lại và lôi tất cả
chúng tôi theo cùng.”

Taran không đáp. Những lời của Eilonwy đã chạm vào lòng tự ái của cậu - nhất là bởi cậu cũng đã bắt đầu hối tiếc về quyết định của chính mình. Giờ đây, khi cả nhóm đã lên đường, những nghi ngờ kéo đến dần vặt khiến tim cậu trĩu nặng. Taran không thể quên được vẻ kỳ lạ trong giọng nói của Adaon và tự hỏi đi hỏi lại, sao anh

lại từ chối quyền quyết định chính đáng của mình. Cậu thúc Melynlas đến gần Adaon hơn và nghiêng người trên yên về phía anh.

“Tôi thấy rất băn khoăn.” cậu thấp giọng nói. “Và giờ tôi tự hỏi không biết liệu chúng ta có nên quay trở lại không. Tôi e là ngài đang giấu tôi điều gì đó, và nếu tôi biết đó là gì thì tôi đã quyết định khác

đi rồi.”

Nếu Adaon cũng có những mối băn khoăn như Taran thì anh cũng không để lộ nó ra ngoài. Trên yên cương, anh ngồi vươn thẳng người, như thể vừa có được một sức mạnh mới và sự gian khổ trong cuộc hành trình không thể chạm đến anh được nữa. Trên mặt anh là một vẻ mà Taran chưa nhìn thấy bao

giờ và không thể hiểu nổi. Trong đó có niềm kiêu hãnh, nhưng còn hơn thế nữa; vẻ mặt ấy còn chứa đựng một ánh sáng gần như vui sướng.

Sau một hồi lâu im lặng, Adaon nói. "Số phận đã định, rằng chúng ta đang làm điều chúng ta phải làm, mặc dù chúng ta không phải lúc nào cũng có thể hiểu được nó."

“Tôi nghĩ ngài thấy được rất nhiều điều,” Taran khẽ đáp lại, “những điều ngài không nói với bất kỳ ai. Tôi đã nghĩ về việc này rất lâu,” cậu ngập ngừng nói tiếp. “và giờ nó càng khiến tôi bận tâm hơn - về giấc mơ của ngài, vào cái đêm cuối cùng ở Caer Dallben. Ngài đã thấy Ellidyr và vua Morgant; về tôi ngài dự đoán là tôi sẽ

đau khổ, nhưng ngài đã thấy gì về bản thân mình?"

Adaon mỉm cười. "Đó là điều khiến cậu băn khoăn sao? Được thôi, tôi sẽ cho cậu biết. Tôi thấy mình ở một trảng cỏ; và dù sương giá mùa đông vây quanh, nó vẫn ấm áp và tràn ngập ánh nắng. Chim cất tiếng hót và hoa mọc lên từ những phiến đá trơ trụi."

"Giấc mơ của ngài đẹp

quá.” Eilonwy nói. “Nhưng tôi không thể đoán được ý nghĩa của nó.”

Taran gật đầu. “Đúng là rất đẹp. Tôi đã sợ nó là một cơn ác mộng vì vậy ngài không muốn nói đến nó.”

Adaon không nói gì thêm nữa và Taran lại chìm vào dòng suy nghĩ của mình, vẫn chẳng yên tâm hơn chút nào. Melynlas vẫn

vững chân tiến về phía trước, bất chấp bóng đêm. Con tuấn mã tự tránh được những hòn đá và những cành cây gãy nằm vương vãi trên con đường uốn lượn, thậm chí ngay cả khi không có tay Taran giữ dây cương. Mắt nặng trĩu vì mệt mỏi, Taran cúi xuống vỗ vỗ lên cái cổ khỏe mạnh của con tuấn mã. "Cứ theo đường mà đi nhé, anh

bạn.” Taran khẽ nói. “ Chắc hẳn mày biết rõ hơn tao nhiều.”

Đến lúc bình minh thì Adaon giơ tay lên và ra hiệu dừng lại. Theo những gì Taran thấy thì suốt đêm đó họ đã đi xuống một dãy dài những con dốc. Họ vẫn còn trong rừng Idris, nhưng ở đây mặt đất đã bằng phẳng hơn chút ít. Rất nhiều cây cao vẫn còn lá;

cái bụi cây bên dưới thì rậm rạp hơn; đất đai ở đây cũng đỡ trụi hơn so với dãy đồi xung quanh Hắc Môn. Doli, trên lưng con ngựa nhỏ đang thở ra từng luồng hơi trắng, phóng lên để báo rằng không thấy bóng dáng tên Thợ Săn nào đang bám theo họ.

“Cái thứ bột của lão giun già búng beo ấy tác dụng được bao lâu thì tôi

không đoán nổi.” ông lùn nói. “Vả lại, tôi cũng không nghĩ là nó có tác dụng nhiều lắm. Nếu Arawn cũng đang đi tìm chiếc vạc thì hẳn sẽ lục soát rất kỹ lưỡng quanh đây thôi. Bọn Thợ Săn hẳn đã đoán được chúng ta đang đi về hướng này. Nếu chúng có nhiều tên bám theo ta thì sớm muộn gì chúng cũng sẽ tìm thấy chúng ta thôi. Cái lão

Gwystyl ấy giúp đỡ được nhiều góm! Hừ! Cả con quạ của lão nữa! Tôi ước là chúng ta đã không đụng phải bất kỳ ai trong hai kẻ đó.”

Ellidyr đã xuống ngựa và lo lắng xem xét chân trước bên trái của Islimach. Taran cũng trèo xuống và đến bên Ellidyr. Con ngựa hí lên và trợn tròn mắt khi cậu lại gần.

“Nó bị khập khiễ~n rồi.”
Taran nói. “Trừ khi chúng ta chữa được cho nó, nếu không thì tôi sợ nó không thể theo kịp đâu.”

“Ta không cần một tên quản lợn dạy bảo.” Ellidyr trả lời. Anh ta cúi xuống và kiểm tra móng con ngựa với vẻ dịu dàng khiến Taran kinh ngạc.

“Nếu ngài giảm bớt gánh nặng cho nó,” Taran

gợi ý, “có thể sẽ làm nó đỡ đau trong chốc lát. Fflewddur có thể cho ngài đi cùng.”

Ellidyr đứng thẳng dậy, mắt tối sầm tức giận. “Đừng có khuyên bảo ta về con ngựa của riêng ta. Islimach có thể đi tiếp được. Và nó sẽ đi tiếp.”

Tuy thế, khi Ellidyr quay đi, Taran thấy mặt anh ta hằn lên những nếp

nhăn lo lắng. “Hãy để tôi xem qua nó.” Taran nói. “Có khi tôi sẽ phát hiện ra nó bị làm sao.” Cậu quỳ xuống và với tay về phía chân trước của Islimach.

“Đừng có chạm vào nó.” Ellidyr kêu lớn. “Nó không chịu cho bàn tay người lạ đụng vào đâu.”

Islimach chồm lên và nghe rằng. Ellidyr cất tiếng cười khinh bỉ. “Hãy nhận

lấy bài học của người đi, thẳng chắn lợn.” Anh ta nói. “Móng nó sắc như dao vậy, rồi người sẽ thấy.”

Taran đứng dậy và nắm lấy dây cương của Islimach. Trong một thoáng, khi con ngựa hất tung vó, cậu đã sợ nó sẽ giẫm lên cậu thật. Mắt Islimach trợn tròn kinh hãi; nó hí lên và đá cậu. Một bên móng của nó sượt qua

vai cậu, nhưng Taran không nổi lỏng tay. Cậu vươn tay lên chạm vào cái đầu dài xương xẩu của Islimach. Con ngựa cái rùng mình, nhưng Taran vẫn nhẹ nhàng an ủi nó. Nó hất bồm, những bắp cơ căng cứng của nó giãn ra; sợi dây cương chùng xuống và nó không cố tìm cách chạy đi nữa.

Vẫn không ngừng nói

những lời dịu dàng an ủi, Taran nâng móng của nó lên. Đúng như cậu đoán, có một hòn sỏi sắc giắt sâu trong móng con vật. Cậu rút con dao của mình ra. Islimach run rẩy, nhưng Taran làm rất nhanh và khéo. Hòn sỏi được cạy ra và rơi xuống đất.

“Ngay cả Melynlas cũng đã gặp phải chuyện này.” Taran giải thích, vỗ vỗ vào

sườn con ngựa lang.
“Trong móng ngựa có một
khe hở sâu, ai cũng có thể
bỏ qua chỗ ấy nếu không
biết rõ. Bác Coll đã dạy tôi
tìm ra nó.”

Mặt Ellidyr tím bầm lại.
“Người đã tìm cách ăn cắp
vinh quang của ta, tên
quản lợn kia.” Anh ta rít lên
qua hàm răng nghiến chặt.
“Giờ người lại định cướp cả
con ngựa của ta nữa sao?”

Taran không trông đợi được một lời cảm ơn nào, nhưng những lời tức tối của Ellidyr giáng mạnh vào cậu khiến cậu kinh ngạc. Tay Ellidyr đã đặt lên chuôi gươm. Taran cảm thấy một cơn giận trào lên đáp trả, má cậu đỏ rực, nhưng cậu quay đi.

“Vinh quang của ngài vẫn là của riêng ngài,” Taran lạnh lùng trả lời. “và

cả con chiến mã của ngài cũng vậy. Hòn sỏi nào giắt trong giày của ngài vậy, Hoàng tử dòng họ Pen-Llarcau?"

Cậu quay về chỗ nhóm bạn, họ đã tìm được chỗ trú ẩn trong đám cây bụi um tùm. Gurgi mở chiếc túi của mình ra và đang hào hứng phân phát thức ăn trong đó. "Phải, phải!" Gurgi vui sướng reo lên, "có

đủ đồ nhai gặm cho mọi người! Tất cả là nhờ Gurgi hào phóng, tốt bụng! Nó sẽ không để các chiến binh dững cãm phải chịu giữ cái dạ dày rỗng, không có gì ngoài những tiếng sôi réo!”

Ellidyr vẫn đứng lại chẳng sai, vỗ vỗ lên cổ Islimach và thì thầm vào tai con ngựa. Thấy anh ta không bước đến chia sẻ bữa ăn với mọi người,

Taran liền cất tiếng gọi. Nhưng hoàng tử dòng họ Pen – Llarcau chỉ ném cho cậu một cái nhìn chua chát và ở lại bên Islimach.

“Cái con nghèo khó chịu ấy là thứ duy nhất mà hấn quan tâm,” Chàng ca sĩ khẽ nói. “và theo như tôi thấy thì nó cũng là thứ duy nhất quan tâm đến hấn. Đúng là cùng một giuộc cả, nếu các vị muốn biết ý kiến

của tôi.”

Adaon ngồi cách xa những người khác một chút, gọi Taran lại gần. “Tôi khen ngợi sự kiên nhẫn của cậu đấy.” anh nói. “Con quái vật đen tối đã thật sự xúi giục Ellidyr một cách độc ác.”

“Tôi nghĩ anh ta sẽ dễ chịu hơn khi chúng ta tìm được chiếc vạc.” Taran nói. “Khi ấy sẽ có đủ vinh

quang cho tất cả cùng chia sẻ."

Adaon mỉm cười nghiêm nghị. "Chẳng lẽ không vinh quang sao khi được sống trong khoảng thời gian chúng ta có được? Cậu nên biết là được ở bên những người mình yêu thương, những thứ mình yêu quý và mọi vẻ đẹp trên đời, chỉ riêng điều ấy thôi cũng đã là một cuộc

phiêu lưu rồi.

Nhưng tôi muốn nói với cậu về một việc khác.” Adaon nói tiếp. Gương mặt xinh đẹp của anh mọi khi vẫn thanh thản, giờ như bị một đám mây đen che phủ. “Tôi không có nhiều của cải lắm, bởi tôi không coi chúng là quan trọng. Nhưng những vật này thì đối với tôi hết sức quý báu: Lluagor, chiếc túi đựng

thảo mộc, và cái này.” Anh nói, chạm vào chiếc trâm cài ở cổ. “Chiếc trâm cài của tôi, một món quà quý giá do Ariallyn, vị hôn thê của tôi tặng. Nếu tôi có chuyện gì xảy ra với tôi, chúng sẽ thuộc về cậu. Tôi đã quan sát cậu rất kỹ, Taran xứ Caer Dallben. Trong suốt những cuộc hành trình đã qua, tôi chưa gặp ai xứng đáng hơn để

tin tưởng giao cho những vật này.”

“Xin đừng nói đến chuyện ấy.” Taran kêu lên. “Chúng ta là bạn đồng hành và sẽ bảo vệ nhau khỏi mọi hiểm nguy. Hơn nữa, Adaon, tình bạn của ngài đối với tôi đã là món quà quý giá lắm rồi.”

“Mặc dù vậy,” Adaon đáp lại, “chúng ta vẫn không thể biết trước được

tương lai sẽ đem đến điều gì. Cậu sẽ nhận chúng chứ?”

Taran gật đầu.

“Tốt lắm.” Adaon nói.

“Giờ tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi.”

Sau khi ăn xong, họ quyết định sẽ nghỉ ngơi đến giữa trưa. Ellidyr không nói gì khi Adaon ra lệnh cho anh ta thức canh phiên đầu. Taran nằm cuộn tròn

trong chiếc áo choàng của mình dưới bóng một bụi rậm. Kiệt sức vì cuộc hành trình và những mối nghi ngờ, sợ hãi của chính mình, cậu ngủ say li bì.

Mặt trời đã lên cao khi cậu mở mắt. Cậu giật mình ngồi bật dậy, nhận ra phiên gác của mình đã gần trôi qua. Quanh cậu, những bạn đồng hành vẫn đang ngủ say.

“Ellidyr.” Cậu gọi. “Sao ngài không đánh thức tôi dậy?” Cậu vội đứng lên. Chẳng thấy bóng dáng Ellidyr hay Islimach đâu hết.

Taran liền đánh thức những người khác dậy ngay lập tức. Cậu chạy vào đám cây một quãng rồi vòng trở lại. “Anh ta bỏ đi rồi!” Taran kêu lên. “Anh ta đã đi tìm chiếc vạc một

mình. Anh ta đã nói sẽ làm vậy, và bây giờ anh ta bỏ đi thật rồi!”

“Hắn định lén đi trước hả?” Doli lẩm bầm. “Chúng ta sẽ bắt kịp hắn, còn nếu không thì... đó là việc hắn phải lo lắng chứ không phải chúng ta. Hắn không biết mình đang đi đâu, và thật ra, cả chúng ta cũng thế.”

“Sao không tổng khứ hắn luôn đi cho rảnh.”

Fflewddur nói. “Nếu may mắn thì chúng ta sẽ không phải gặp lại hắc nữa.”

Lần đầu tiên Taran thấy trên mặt Adaon hiện lên vẻ hoảng hốt. “Chúng ta phải bắt kịp anh ta ngay.” Adaon nói. “Sự kiêu ngạo và tham vọng của Ellidyr đã nuốt chửng anh ta rồi. Tôi không muốn nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu anh ta tìm được chiếc vạc.”

Họ liền gấp rút lên đường. Chẳng mấy chốc Adaon đã tìm thấy dấu chân của Ellidyr hướng về phía Nam. "Tôi đã từng hi vọng hắn sẽ chán ghét việc này và quyết định quay về nhà." Fflewddur nói, "Nhưng giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, hắn đã đi đến Morva rồi."

Mặc dù đã cố gắng đi thật nhanh, nhóm bạn vẫn

không thấy bóng dáng Ellidyr đâu. Họ cố dẫn tới, vắt kiệt sức đám ngựa đã mệt lử cho đến khi buộc phải dừng lại nghỉ. Một luồng gió lạnh lẽo bốc lên, cuốn lá khô thành những xoáy lốc trên đầu họ.

“Tôi không biết liệu chúng ta có bắt kịp được anh ta không.” Adaon nói. “Anh ta cưỡi ngựa cũng nhanh không kém gì chúng

ta, và lại đi trước gần một phần tư ngày đường.”

Tim đập thình thịch, Taran nhảy từ trên lưng Melynlas xuống và ngồi sụp xuống đất. Cậu gục đầu vào hai bàn tay. Từ xa vẳng đến một tiếng chim kêu the thé, tiếng chim đầu tiên mà cậu nghe được từ khi rời Caer Dallben.

“Đó không phải là tiếng chim.” Adaon kêu lên, đứng

bật dậy. "Bọn Thợ Săn đã tìm thấy chúng ta rồi."

Không đợi lệnh Adaon, ông lùn phóng về hướng mà ám hiệu của bọn Thợ Săn vọng tới. Trong khi Taran nhìn theo, Doli biến mất ngay trước mắt cậu. Adaon tuốt gươm ra. "Lần này chúng ta phải chống trả thôi." Anh nói. "Chúng ta không thể chạy trốn mãi được." Anh nhanh chóng ra

lệnh cho Taran, Eilonwy và Gurgi chuẩn bị cung tên sẵn sàng, trong khi anh và chàng cai sĩ trèo lên lưng ngựa.

Một lát sau, ông lùn quay lại. "Năm tên Thợ Săn!" ông kêu lên. "Các bạn đi đi. Tôi sẽ xử lý chúng bằng cách lần trước."

"Không." Adaon nói. "Tôi không nghĩ là nó sẽ lại

có tác dụng đâu. Nhanh lên, đi theo tôi.”

Anh dẫn họ qua một khoảng trống và dừng lại ở phía bên kia. “Ở đây chúng ta sẽ giáp mặt với chúng.” Adaon nói với Taran. “Ngay khi chúng hiện ra, Fflewddur, Doli và tôi sẽ tấn công chúng ở bên sườn. Khi chúng quay lại để đánh trả thì các bạn hãy bắn tên ra.”

Adaon xoay ngoắt lại
đổi mặt với khoảng trống,
chỉ một lát sau, những tên
Thợ Săn nháy ra khỏi rừng.
Chúng chỉ vừa bước một
bước tới trước thì Adaon,
với một tiếng thét lớn, đã
thúc ngựa phóng ngang
qua khoảng đất. Doli và
chàng ca sĩ phi nước đại
theo sau anh. Ngay khi
Taran giương cung lên thì
Adaon đã ở giữa đám Thợ

Săn, lưỡi gươm đâm lia lịa sang hai bên. Ông lùn cũng rút cây rìu ngắn ở thắt lưng ra và điên cuồng chém vào kẻ địch. Sừng sốt vì đợt tấn công dữ dội này, bọn Thợ Săn vội quay lại để giao chiến với những người kỵ sĩ.

Taran bắt mũi tên của mình đi và nghe tiếng hai mũi tên khác của Eilonwy và Gurgi phóng qua cậu.

Đường bay của cả ba mũi tên bị gió thổi lệch đi và chúng lao vào đám cây khô. Gào lên tức giận, Gurgi lại lắp một mũi tên khác vào cung. Ba tên Thợ Săn đang xông về phía Fflewddur và ông lùn, dồn họ vào một bụi rậm. Thanh gươm của Adaon loé sáng chém vào vũ khí của những kẻ tấn công chan chát.

Giờ thì Taran không

dám bắn một mũi tên nào nữa vì sợ trúng vào các bạn của mình. “Chúng ta chiến đấu vô ích thôi.” Cậu kêu lên, ném cây cung xuống đất. Cậu rút gươm ra và chạy đến bên Adaon trợ chiến.

Một tên Thợ Săn chuyển sang tấn công Taran. Cậu liền vận hết sức đánh trả lại. Cú chém của cậu sượt qua chiếc áo bằng

lông thú, nhưng tên Thợ Săn bị mất thăng bằng và ngã xuống đất. Taran bước tới. Cậu đã quên bằng những con dao găm đáng sợ của bọn Thợ Săn cho đến khi thấy hắc nhốm dậy và đưa tay chộp vào thắt lưng mình.

Taran cứng đờ người vì kinh hoàng. Trước mặt cậu, một khuôn mặt đang găm gù với dấu sắt nung đỏ rực

trên trán. Cánh tay hẫng giơ lên chuẩn bị đâm mũi dao xuống. Đột nhiên Lluagor thành linh hiện ra chắn giữa cậu và tên Thợ Săn. Adaon nhổm người khỏi yên và chém thanh gươm xuống. Khi tên Thợ Săn ngã ra, con dao loé sáng vung lên trong không trung.

Adaon hít mạnh và đánh rơi thanh gươm. Anh gục xuống bờm Lluagor,

tay nắm chặt con dao đã đâm ngập vào ngực.

Thét lên một tiếng sợ hãi, Taran đỡ được anh đúng lúc anh sắp ngã xuống.

“Fflewddur! Doli!”
Taran gào lên. “Lại đây!
Adaon bị thương rồi!”

Chương IX: CHIẾC TRÂM CÀI

Con ngựa của Fflewddur chồm lên trong khi bọn Thợ Săn chuyển hướng tấn công sang anh ta. Cái chết của một tên khiến chúng càng hung tợn và điên cuồng hơn.

“Hãy đưa anh ấy đến chỗ an toàn!” Chàng ca sĩ kêu lớn. Với cú nhảy mạnh

mẽ, con chiến mã của anh lao ra khỏi đám bụi rậm và phóng vào rừng. Ông lùn trên lưng con ngựa nhỏ cũng vọt theo. Với một tiếng gầm thình nộ, những tên Thợ Săn còn lại liền đuổi theo họ.

Taran túm lấy dây cương Lluagor trong khi Adaon bám chặt lấy bờm nó, lao về phía bìa rừng. Eilonwy chạy tới với họ. Cả

hai cùng giữ cho Adaon khỏi ngã xuống và đâm bổ vào đám bụi rậm. Gurgi, dắt theo Melynlas, cũng vội vã chạy theo.

Họ cứ thế nhắm mắt chạy bừa, loạng choạng ngã sấp ngã ngửa qua những bụi gai và đám dây leo chết quấn lại thành những mạng lưới ác nghiệt. Gió nổi lên mạnh hơn, lạnh buốt như một cơn bão mùa

đông, nhưng khu rừng thưa đi một chút và khi mặt đất dốc xuống thì họ đã đến được một lòng chảo nhỏ được che chắn bởi những cây tổng quán sủi.

Từ trên lưng Lluagor, Adaon ngẩng đầu lên và ra hiệu cho họ dừng lại. Mặt anh xám ngoét và đau đớn, mái tóc đen của anh bết vào trán ướt đẫm. “Để tôi xuống.” anh thì thào. “Hãy

để tôi lại đây. Tôi không thể đi xa hơn được nữa. Doli và chàng ca sĩ sao rồi?”

“Họ đã đánh lạc hướng bọn Thợ Săn khỏi chúng ta.” Taran vội trả lời. “Chúng ta sẽ được an toàn ở đây trong một thời gian ngắn. Tôi biết Doli có thể làm chúng mất dấu chúng ta, và Fflewddur sẽ giúp ông ấy. Rồi họ sẽ tìm được

chúng ta bằng cách nào đó thôi, tôi dám chắc như vậy. Giờ ngài hãy nghỉ ngơi đi. Tôi đi lấy thuốc ở túi yên."

Một cách thận trọng, họ nhấc Adaon từ trên lưng ngựa xuống và đưa anh lên một gò đất. Trong khi Eilonwy đem bầu da đựng nước lại thì Taran và Gurgi tháo yên cương của Lluagor ra và kê chiếc yên xuống dưới đầu Adaon. Gió

lồng lộn hú lên trên những ngọn cây, nhưng ngược lại, chỗ kín gió này lại có vẻ ấm áp. Những đám mây trôi dạt ra; ánh mặt trời nhuộm những tán lá thành màu vàng rực.

Adaon ngồi dậy. Cặp mắt xám của anh nhìn quanh trắng cỏ và anh khẽ gật đầu. "Phải, đây là một nơi rất tốt. Tôi sẽ nghỉ lại đây."

“Chúng ta sẽ chữa lành vết thương của ngài.” Taran đáp, vội vã mở gói thuốc ra. “Chẳng mấy chốc ngài sẽ thấy dễ chịu hơn thôi, và nếu phải đi chuyển thì chúng tôi sẽ làm một cái cang bằng cành cây và buộc nó giữa hai con ngựa.”

“Tôi đang cảm thấy khá dễ chịu rồi.” Adaon nói. “Tôi không còn đau nữa, và

ở đây thật thoải mái, ấm áp như mùa xuân vậy.”

Trước những lời ấy của Adaon, nỗi kinh hoàng tràn vào tim Taran. Trảng cỏ yên bình, vầng mặt trời chiếu trên rừng tổng quán sỏi, tất cả bỗng trở nên đầy đe dọa. “Adaon!” cậu hốt hoảng kêu lên. “Đây chính là nơi ngài đã mơ thấy!”

“Đúng, nó rất giống với giấc mơ của tôi.” Adaon

khe khẽ đáp.

“VẬY là ngài đã biết trước!” Taran thốt lên.

“Ngài đã biết trước mình sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng. Sao ngài không nói ra từ trước? Nếu biết trước thì tôi đã không bao giờ quyết định đi tìm khu đầm lầy. Chúng ta đã có thể quay trở lại.”

Adaon mỉm cười.
“Đúng thế. Thật ra, đó

chính là lý do vì sao tôi không dám lên tiếng. Tôi cũng nóng lòng được trở về bên Arianlyn yêu dấu của tôi, ý nghĩ của tôi luôn hướng về nàng. Nhưng nếu quyết định quay lại thì tôi sẽ mãi mãi tự hỏi mình đã lựa chọn điều đó theo trí óc hay theo những mong ước của trái tim. Tôi thấy mọi việc phải xảy ra như thế này, và đó là số phận của

tôi. Tôi bằng lòng được chết ở đây.”

“Ngài đã cứu sống tôi.”
Taran kêu lên. “Ngài sẽ không phải bỏ mạng vì tôi đâu. Chúng ta sẽ tìm được đường về Caer Cadarn và gặp Gwydion.”

Adaon lắc đầu. Anh đưa tay lên cổ và tháo chiếc trâm bằng sắt ra. “Hãy cầm lấy.” anh nói. “Hãy gìn giữ nó thật cẩn

thận. Nó chỉ là một vật nhỏ bé, nhưng quý giá hơn cậu tưởng nhiều.”

“Tôi phải từ chối thôi.” Taran đáp với nụ cười không che giấu nỗi nỗi lo lắng của cậu. “Đây là món quà của người hấp hối, nhưng ngài sẽ sống, Adaon ạ.”

“Hãy cầm nó đi.” Adaon nhắc lại. “Đây không phải là mệnh lệnh, mà là

nguyện vọng của một người bạn dành cho một người bạn.” Anh giúi chiếc trâm vào bàn tay miễn cưỡng của Taran.

Eilonwy đã đem nước đến để ngâm thảo mộc. Taran đón lấy bầu nước từ tay cô và quỳ xuống cạnh Adaon.

Mắt Adaon đã nhắm lại. Gương mặt anh trở nên thanh thản; bàn tay xòe ra

và duỗi dài trên mặt đất.

Và anh đã ra đi như vậy đó.

Khi nỗi đau buồn đã phần nào nguôi ngoai, nhóm bạn liền đào một cái huyệt và lót những phiến đá phẳng dưới đáy. Họ bọc Adaon bằng tấm áo choàng của anh và từ từ hạ huyệt, rồi nhẹ nhàng phủ cỏ lên trên, trong khi Lluagor ai oán hí lên và cào cào lớp

đất khô. Sau đó họ chắt lên một đồng đá nhỏ. Ở một góc kín gió trên trảng cỏ, Eilonwy tìm được một bó hoa vẫn chưa bị sương giá chạm tới. Cô rải những đoá hoa này lên năm mộ, chúng rơi vào các khe hở và nhìn như mọc lên từ đá vậy.

Họ lặng lẽ ngồi đó cho đến tận đêm mà vẫn không thấy bóng dáng Fflewddur

hay Doli đâu. “Chúng ta sẽ đợi họ cho đến khi trời sáng.” Taran nói. “Sau lúc đó thì ta không thể ở lại đây được nữa. Tôi sợ rằng chúng ta đã mất đi nhiều hơn một người bạn dũng cảm.

Adaon đã báo trước là tôi sẽ phải chịu đau khổ.” cậu lăm bắm với chính mình. “Và đúng là tôi đã đau khổ, nhiều gấp ba nữa

kia."

Lòng nặng trĩu nỗi đau buồn, lại quá mệt mỏi để thức canh, nhóm bạn cuộn mình vào áo choàng và ngủ thiếp đi. Cũng như tâm trạng của mình, những giấc mơ của Taran hết sức rối loạn, đây những chuyện đau buồn và đáng sợ. Trong mơ, cậu nhìn thấy vẻ mặt u sầu của những của những người bạn và gương

mặt bình thản của Adaon. Cậu nhìn thấy Ellidyr bị một con quái vật đen ngòm túm lấy, nó cắn ngập vuốt sắc vào người anh và bóp chặt tới khi Ellidyr đau đốn thét lên.

Những hình ảnh lộn xộn ấy nhường chỗ cho một thảo nguyên mênh mông, trên đó Taran đang chạy qua lớp cỏ cao ngang vai, tuyệt vọng tìm kiếm

đường đi. Trên đầu cậu, một con chim lớn màu xám đang sải cánh bay tới. Cậu đi theo nó và một lối mòn mở ra dưới chân cậu.

Cậu cũng nhìn thấy con suối chảy xiết với một phiến đá nhô lên giữa dòng. Trên phiến đá là cây đàn hạc của Fflewddur, nó tự kêu lên khe khẽ khi làn gió lướt qua những sợi dây.

Thế rồi sau đó Taran

lại thấy mình đang chạy qua một đầm lầy không có đường mòn nào. Một con gấu và hai con sói đang đuổi theo cậu, nhe nanh muốn xé xác cậu. Kinh hoàng, cậu đành nhảy xuống một cái ao đen sì, nhưng mặt nước bỗng biến thành đất cứng. Ba con thú nổi điên gầm lên và nhảy theo cậu.

Cậu giật mình thức

giấc, tim đập thình thịch.
Đêm vẫn chưa tàn; những
tia sáng bình minh đầu tiên
vừa hé lên trên trăng cỏ.
Eilonwy cựa mình; Gurgi
khẽ rên trong giấc ngủ.
Taran cúi đầu, vùi mặt vào
hai bàn tay. Giấc mơ vẫn
còn đè nặng lên cậu; cậu
vẫn có thể nhìn thấy cái
miệng há ngoác của con sói
và những cái răng trắng
nhỏn, sắc nhọn. Cậu rùng

mình. Cậu biết bây giờ mình sẽ phải quyết định nên quay về Caer Cadarn hay tiếp tục tìm kiếm khu đầm lầy Morva.

Taran quay sang nhìn Gurgi và Eilonwy vẫn đang ngủ say bên mình. Chỉ trong có một ngày mà đội quân đã tan tác như lá rụng, và tất cả bây giờ chỉ còn là một nhóm nhỏ thảm hại, lạc lối và kiệt sức. Làm

sao họ có thể hy vọng tìm được chiếc vạc đây? Taran sợ họ chưa chắc giữ nổi mạng sống của mình nữa kia; nhưng hành trình đến Caer Cadarn có thể cũng nguy hiểm không kém gì cuộc tìm kiếm này, thậm chí có khi còn nguy hiểm hơn nữa kia. Mặc dù vậy, cậu vẫn phải lựa chọn.

Một lát sau, cậu đứng lên và đóng yên cho hai

con ngựa. Eilonwy cũng đã thức giấc và Gurgi đang thò cái đầu rồi bù dính đầy cành khô ra khỏi những nếp gấp áo choàng.

“Nhanh lên.” Taran ra lệnh. “Chúng ta nên lên đường sớm trước khi bọn Thợ Săn bắt kịp.”

“Chúng sẽ sớm tìm thấy ta thôi.” Eilonwy nói. “Có khi chúng đang nhan nhản khắp chặng đường từ

đây đến Caer Cadarn cũng nên."

"Chúng ta sẽ đi đến khu đầm lầy," Taran nói "không phải là Caer Cadarn."

"Cái gì?" Eilonwy kêu lên. "Anh vẫn còn nghĩ về mấy cái đầm lầy đáng ghét đó sao? Anh thật sự nghĩ chúng ta có thể tìm thấy chiếc vạc sao? Chưa kể đến chuyện kéo nó về từ bất kì

nơi nào nó đang bị giấu
nữa.

Nhưng...” Eilonwy nói
tiếp, trước khi Taran kịp trả
lời, “tôi đoán đó là điều duy
nhất chúng ta còn có thể
làm vào lúc này, khi anh đã
kéo chúng ta quá sâu vào
cái mớ bòng bong này. Và
cũng không thể đoán được
Ellidyr có ý định gì trong
đầu. Nếu anh đừng làm
hấn ghen tức vì chuyện con

ngựa ngu ngốc ấy thì...”

“Tôi thấy thương hại cho Ellidyr.” Taran đáp. “Adaon từng nói với tôi anh ấy thấy một con quái vật đen tối đang đè nặng lên vai Ellidyr. Giờ thì tôi đã hiểu một chút điều anh ấy muốn nói.”

“Tôi ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy đấy.” Eilonwy nhận xét. “Nhưng anh thật tốt vì đã chữa

khỏi chân cho Islimach; tôi rất mừng vì anh đã làm thế. Tôi chắc anh chỉ có ý tốt, và riêng điều đó thôi đã đáng khích lệ rồi. Nó khiến người ta nghĩ có lẽ anh vẫn còn chút hi vọng.”

Taran không đáp lại, vì cậu vẫn còn thấy lo lắng và sợ hãi, mặc dù những cơn ác mộng đáng sợ đã mờ nhạt dần. Cậu trèo lên lưng Melynlas; Gurgi và Eilonwy

cưỡi chung Lluagor; và rồi nhóm bạn nhanh chóng rời trắng cỏ.

Taran có ý định hướng về phía Nam, hi vọng nội trong ngày có thể tìm thấy khu đầm lầy Morva bằng cách này hay cách khác; mặc dù cậu phải tự thú nhận với mình rằng cậu cũng chỉ có chút ý niệm mờ mờ về độ dài quãng đường và vị trí cụ thể của khu

đâm lầy.

Ngày hôm đó sáng trong, lạnh nhưng khô ráo. Trong khi Melynlas phi nước kiệu trên mặt đất phủ đầy sương giá, Taran thấy một tấm mạng nhện đọng sương lấp lánh trên cành táo gai và một con nhện đang bận rộn sửa lại nó. Taran có thể nhận thấy mọi hoạt động dọc theo con đường mòn xuyên rừng rỗ

ràng một cách kỳ lạ. Lũ sóc đang tích trữ lương thực cho mùa đông; đàn kiến đang cần cù làm việc trong những pháo đài bằng đất của chúng. Cậu nhìn thấy chúng rất rõ ràng, không phải bằng mắt mà theo một cách mà trước giờ cậu chưa từng biết.

Chính trong không trung cũng có những mùi vị đặc biệt. Một gợn gió phả

tối, lạnh buốt nhưng trong lành, như một ly rượu lạnh. Taran biết mà không cần nghĩ ngợi gì rằng đó là một cơn gió bắc vừa nổi lên. Thế nhưng giữa luồng không khí cậu còn nhận thấy một mùi vị khác nữa. Cậu quay Melynlas về hướng ấy.

“Vì anh đang là người dẫn đường,” Eilonwy nói, “tôi tự hỏi liệu có quá đáng

lắm không khi trông đợi
anh biết chúng ta đang đi
đâu.”

“Gần đây có nước.”
Taran nói. “Chúng ta cần
đổ đầy bầu nước.” Cậu
ngừng lại vẻ bối rối. “Đúng,
có một dòng suối,” cậu lẩm
bẩm, “tôi dám chắc là như
thế. Chúng ta phải đi đến
đó.”

Mặc dù vậy, cậu vẫn
không khỏi lấy làm kinh

ngạc khi một lát sau, quả nhiên họ tìm thấy một dòng suối róc rách uốn lượn qua những bụi thanh lương trà. Họ thúc ngựa đến bên bờ suối. Bật kêu một tiếng, Taran kéo cương ghìm Melynlas lại. Ngồi trên một hòn đá giữa suối là Fflewddur. Anh ta đang ngâm đôi chân trần trong nước cho mát. Chàng ca sĩ nhảy dựng lên và bì bõm lội

tới với các bạn. Mặc dù có vẻ phờ phạc và mệt mỏi, anh có vẻ không bị thương tích gì. “Thật may khi tìm được các bạn – hay đúng hơn là các bạn tìm thấy tôi. Tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng tôi bị lạc rồi. Lạc hoàn toàn. Không hiểu sao tôi lại bị mất phương hướng sau khi Doli và tôi nhử cho bọn Thợ Săn đuổi theo. Cố tìm đường

quay lại chỗ các bạn thì lại càng bị lạc hơn. Adaon thể nào rồi? Tôi rất mừng là các bạn đã có thể..." Chàng ca sĩ ngừng lại. Vẻ mặt của Taran đã cho anh biết điều gì xảy ra. Fflewddur buồn bã lắc đầu. "Hiếm có người như Adaon." Anh nói. "Đúng là một mất mát nặng nề. Và cả chuyện mất ông bạn già Doli tốt bụng nữa."

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.” Fflewddur nói tiếp. “Tôi chỉ biết chúng tôi đang phóng ngựa hết tốc lực. Giá mà các bạn nhìn thấy ông ấy! Ông ấy thúc ngựa phi như điên, chốc chốc lại tàng hình tôi lại hiện ra, bọn Thợ Săn bám sát sau lưng. Nếu không có ông ấy thì hẳn chúng đã quật tôi ngã xuống rồi. Giờ chúng càng mạnh hơn bao

giờ hết. Thế rồi con ngựa của tôi bị ngã. Ý tôi là," chàng ca sĩ vội nói thêm khi những sợi dây trên cây đàn của anh căng ra và kêu lên "pung pung", "tôi bị ngã ngựa. Cũng may, lúc đó thì Doli đã dụ chúng đi xa lắm rồi. Với tốc độ của ông ấy thì..." Fflewddur nặng nề thở ra một hơi dài. "Sau đó chuyện gì xảy ra với ông ấy thì tôi không rõ

nữa.”

Chàng ca sĩ quẩn lại xà cạp. Anh đã đi bộ suốt quãng đường và rất vui mừng khi lại được cưỡi ngựa. Gurgi ngồi đằng sau anh trên lưng Lluagor. Taran và Eilonwy cưỡi Melynlas. Tin tức của chàng ca sĩ khiến tâm trạng Taran càng thêm buồn nản, vì giờ cậu đã nhận ra không có mấy cơ hội cho

Doli quay trở về với họ. Tuy thế, cậu vẫn tiếp tục dẫn cả nhóm đi về phía Nam.

Fflewddur nhất trí rằng đây là hướng duy nhất họ có thể theo cho tới khi nào nhận ra một mốc địa giới. “Vấn đề là,” anh giải thích, “nếu lệch về phía Nam quá thì chúng ta sẽ đi thẳng ra biển và hoàn toàn bỏ qua khu đầm lầy mất.”

Bản thân Taran không

gợi ý được điều gì. Chán
chường, cậu buông cương
để mặc cho Melynlas tự do
và hầu như không hề tìm
cách hướng nó đi đâu hết.
Rừng cây thưa dần lùi lại
sau lưng họ, nhóm bạn tiến
vào một thảo nguyên rộng
lớn bao la. Taran đang gà
gật trên yên, chiếc áo
choàng quấn quanh vai,
bồng ngời thẳng dậy vẻ lo
ngại. Thảo nguyên này, với

đám cỏ cao trải dài quanh họ, có vẻ rất quen. Cậu đã từng nhìn thấy nó; nhưng ở đâu thì cậu không nhớ nổi. Cậu mân mê chiếc trâm cài của Adaon trên cổ. Đột nhiên, vừa sợ hãi vừa phấn khích, cậu bỗng hiểu ra. Tay cậu run lên trước phát hiện này. Taran ngược nhìn lên trên đầu. Một con chim lớn màu xám đang lượn tròn và chào liệng, với

đôi cánh xòe rộng rồi nhanh chóng bay ngang qua cánh đồng và biển mất.

“Đó là một con chim đầm lầy.” Taran nói, vội quay Melynlas lại. “Nếu chúng ta theo nó,” cậu nói thêm, chỉ về hướng con chim vừa bay, “tôi dám chắc chúng ta sẽ đi thẳng đến khu đầm lầy Morva.”

“Giỏi lắm!” Chàng ca sĩ

reo lên. “Tôi phải thừa nhận là mình chẳng bao giờ nghĩ ra được.”

“Ít nhất thì hôm nay anh cũng làm được một việc khôn ngoan rồi đấy.” Eilonwy thừa nhận.

“Không phải do tôi đâu.” Taran nói với một cái nhú mày bối rối. “Adaon đã nói đúng. Món quà của anh ấy quả thật rất quý giá.” Cậu vội kể cho Eilonwy về

chiếc trâm cài và giấc mơ đêm trước.

“Cô không thấy sao?”
Cậu reo lên. “Tôi đã mơ thấy cây đàn hạc của Fflewddur – và chúng ta đã tìm ra anh ấy. Tôi không hề có ý định đi tìm một dòng suối; nó chỉ tự nhiên hiện ra trong đầu tôi và tôi biết chúng ta sẽ tìm thấy nó. Vừa rồi, ta nhìn thấy con chim – nó cũng đã xuất

hiện trong giấc mơ của tôi. Và còn một giấc mơ khác nữa, một cơn ác mộng về hai con sói... Rồi chuyện đó cũng sẽ xảy ra, tôi dám chắc vậy. Những giấc mơ của Adaon luôn trở thành sự thật. Anh ấy đã kể cho tôi nghe về chúng.”

Mới đầu Eilonwy không chịu tin cậu. “Adaon là một con người tuyệt vời.” cô nói. “Anh không thể nói với

tôi tất cả chỉ là do một miếng sắt được. Tôi không tin nó có phép màu gì.”

“Tôi không có ý vậy.” Taran nói. “Tôi tin là...” cậu trầm ngâm nói thêm, “Adaon luôn hiểu được những điều này. Ngay cả khi có chiếc trâm cài của anh ấy thì vẫn còn rất nhiều điều tôi không hiểu. Tôi chỉ biết là tôi có cảm giác khác lạ thế nào ấy. Tôi

có thể nhìn thấy những thứ
tôi chưa từng thấy bao giờ
- hay ngửi thấy, hay nếm
thấy nữa. Tôi không thể nói
chắc chắn nó là cái gì. Nó
thật kỳ lạ, và cũng hơi
đáng sợ nữa. Và đôi khi lại
rất đẹp đẽ. Có những điều
tôi biết được..." Taran lắc
đầu, "mà tôi còn không biết
chắc là vì sao mình biết
được chúng nữa."

Eilonwy im lặng hồi lâu.

“Phải.” cô chậm rãi nói.
“Bây giờ thì tôi tin rồi. Anh không nói chuyện như anh vẫn nói thường ngày nữa. Chiếc trâm cài của Adaon đúng là một món quà vô giá. Nó khiến anh hiểu biết hơn.” Cô nói thêm. “Và tôi đoán đó là điều mà những gã Phụ- Chấn lộn cần hơn hết.”

Chương X: KHU ĐẦM LẦY MORVA

Từ khi con chim đầm lầy xuất hiện, Taran dẫn cả nhóm đi thật nhanh, không chút chần chừ theo một hướng giờ đây đã trở nên hết sức rõ ràng. Cậu cảm thấy những cơ bắp khỏe khoắn của Melynlas chuyển động bên dưới thân mình và điều khiển con ngựa

một cách khéo léo chưa từng thấy. Con tuấn mã đáp lại đôi bàn tay mới mẻ trên dây cương bằng cách vụt tăng tốc, mạnh mẽ đến nỗi Lluagor khó mà theo kịp. Fflewddur kêu lớn gọi Taran dừng lại một chút để tất cả nghỉ chân. Gurgi, nom như một đồng rơm bị gió thổi bạt, trèo xuống yên ngựa vẻ biết ơn. Ngay cả Eilonwy cũng thở ra một

hơi dài nhẹ nhõm.

“Giờ chúng ta đã dừng lại rồi,” Taran nói, “có lẽ Gurgi nên chia một ít thức ăn luôn thể. Nhưng tốt hơn hết là chúng ta đi tìm chỗ trú ẩn đã, nếu không muốn bị ướt.”

“Uớt ấy à?” Fflewddur kêu lên. “Nhân danh Belin Vĩ Đại, trên trời không có lấy một gợn mây mà! Hôm nay đúng là một ngày đẹp

trời – xét về mọi mặt rồi đấy nhé.”

“Nếu tôi là ông,” Eilonwy khuyên chàng ca sĩ đang ngơ ngác, “thì tôi sẽ nghe lời anh ấy. Bình thường thì đó không phải là một điều khôn ngoan cho lắm, nhưng giờ thì mọi chuyện hơi khác rồi.”

Chàng ca sĩ nhún vai lắc đầu, nhưng vẫn theo Taran băng qua cánh đồng

rộng đến một hẻm núi nông. Ở đó, họ tìm thấy một cái hốc rộng và khá sâu nằm bên một vách đồi.

“Tôi hi vọng là cậu không bị thương.” Fflewddur nhận xét. “Vị tướng ở quê tôi có một vết thương cũ, cứ mỗi khi trở trời là lại nhức nhối. Tôi phải thừa nhận như thế khá tiện, nhưng dự đoán thời tiết theo kiểu đó thì có

vẻ đau quá. Tôi luôn nghĩ rằng chỉ việc ngồi đợi thôi thì dễ dàng hơn nhiều, vì chẳng sớm thì muộn một kiểu thời tiết nào đó cũng sẽ xuất hiện.”

“Gió đã đổi chiều rồi.” Taran nói. “Giờ nó đang thổi từ biển tới. Nó có vẻ bất an và có vị mặn mặn. Còn có cả mùi lau sậy nữa, chúng khiến tôi nghĩ là chúng ta không còn cách

xa Morva bao nhiêu. Nếu mọi chuyện ổn thoả thì ngày mai chúng ta sẽ đến được khu đầm lầy.”

Chỉ một thoáng sau, quả thực mây đen đã kéo đến che kín bầu trời và một cơn mưa lạnh buốt đổ xuống quả đồi. Nó nhanh chóng chuyển thành một trận mưa rào như trút nước. Nước chảy thành dòng ở hai bên nơi trú ẩn

của họ, nhưng nhóm bạn vẫn được khô ráo.

“Chủ nhân mới khôn ngoan làm sao,” Gurgi reo lên, “vì đã bảo vệ chúng ta khỏi bị ướt sũng như chuột lột!”

“Tôi phải thừa nhận là,” chàng ca sĩ nói, “cậu dự đoán đúng thật.”

“Không phải tôi đâu.” Taran nói. “Nếu không có chiếc trâm cài của Adaon,

tôi sợ chúng ta đều đã ước
sống cả rồi.”

“Sao lại thế được nhỉ?”
Fflewddur bối rối hỏi. “Tôi
cứ nghĩ một chiếc trâm thì
chẳng liên quan gì đến việc
này cả.”

Như đã giải thích với
Eilonwy, Taran kể lại cho
chàng ca sĩ những điều cậu
khám phá ra về chiếc trâm.
Fflewddur thận trọng xem
xét kĩ chiếc trâm cài trên cổ

Taran.

“Hay thật.” anh nói.
“Không biết nó còn mang những phép thuật gì khác không, nhưng nó dấu hiệu của những ca sĩ hát rong – ba đường kẻ kia, giống như đầu mũi tên vậy.”

“Tôi có nhìn thấy chúng,” Taran nói, “nhưng tôi không hiểu chúng có nghĩa gì.”

“Tất nhiên là cậu

không biết.” Fflewddur nói.
“Nó là một phần của những tri thức bí mật mà các ca sĩ phải biết. Tôi chỉ nhớ được có ngần ấy khi học để chuẩn bị cho kỳ thi.”

“Nhưng chúng có nghĩa là gì?” Taran hỏi.

“Theo như tôi nhớ,” Eilonwy xen vào, “lần gần đây nhất khi tôi nhờ ông ấy đọc những dòng chữ cổ...”

“Phải, phải,” Fflewddur

ngượng ngùng nói, “nhưng đó lại là chuyện khác. Tôi biết rất rõ biểu tượng của giới ca sĩ. Nó là một điều bí mật, nhưng vì cậu đã có chiếc trâm nên tôi nghĩ cho cậu biết cũng chẳng hại gì. Ba đường đó tượng trưng cho tri thức, chân lý và tình yêu.”

“Nghe hay nhỉ.” Eilonwy nói, “Nhưng tôi không thể tưởng tượng

được tại sao tri thức, chân lý và tình yêu lại là một bí mật lớn đến thế.”

“Có lẽ tôi nên nói nó vừa khác thường vừa bí mật thì đúng hơn.” Chàng ca sĩ đáp. “Tôi vẫn thường nghĩ rằng để tìm được chỉ riêng một trong ba điều đó thôi cũng đã đủ khó rồi. Đặt chúng bên cạnh nhau thì chúng sẽ trở thành một thứ quyền lực vô cùng

mạnh mẽ.”

Taran mâm mê chiếc
trâm vẽ trâm ngâm, bỗng
cậu dừng lại và lo ngại nhìn
quanh. “Nhanh lên,” cậu
nói, “ta phải ra khỏi đây
ngay.”

“Taran xứ Caer
Dallben,” Eilonwy kêu lên,
“anh đi quá xa rồi đấy! Tôi
có thể hiểu vì sao chúng ta
chạy khỏi cơn mưa, nhưng
tôi không hiểu vì sao bây

giờ lại đi thẳng vào nó.”

Tuy thế, cô vẫn đi theo; và những người bạn đồng hành, theo lệnh cấp bách của Taran, cỡi dây buộc ngựa và chạy khỏi sườn đồi. Họ chưa đi được mười bước thì toàn bộ sườn đồi, bị nước mưa xói mòn, sụp xuống trong tiếng kêu lớn ầm ầm.

Fflewddur đưa tay lên chống nạnh và huýt sáo.

“Chà, chà, thử tưởng tượng xem, chỉ một phút nữa thôi là chúng ta có thể bị chôn sống vĩnh viễn trong đó rồi. Đừng bao giờ rời chiếc trâm cài ấy ra, anh bạn ạ. Nó đúng là một kho báu đấy.”

Taran im lặng. Cậu đưa tay lên chiếc trâm của Adaon và nhìn sườn đồi vừa sạt lở với vẻ băn khoăn.

Mưa ngớt một chút

trước khi trời tối. Mặc dù ướt sũng và lạnh buốt đến tận xương, nhóm bạn vẫn đi một quãng đường dài cho đến khi Taran cho phép họ dừng lại nghỉ. Ở đây, những cánh đồng hoang xám xịt buồn thảm trải dài trước mặt. Gió và nước mưa đã xói mòn trên mặt đất những rãnh sâu tựa như bị những ngón tay của một tên khổng lồ cào

xuống. Nhóm bạn cắm trại trong một khe núi hẹp, mừng vì được nghỉ ngơi, cho dù trên mặt đất bùn lầy. Taran ngủ thiếp đi với một bàn tay đặt lên chiếc trâm, tay kia nắm chuôi gươm. Cậu không kiệt sức như cậu đoán, bất chấp cuộc hành trình dài mệt mỏi. Một cảm giác hồi hộp kì lạ khiến cậu thấy phấn khích, rất khác với cảm giác

khi cụ Dallben trao cho cậu thanh gươm. Thế nhưng những giấc mơ đêm hôm ấy vẫn rối loạn và không lấy gì làm vui vẻ.

Khi ánh mặt trời đầu tiên hiện ra và nhóm bạn tiếp tục cuộc hành trình, Taran kể lại cho Eilonwy nghe những giấc mơ của mình. “Tôi không thể hiểu được chúng.” cậu ngập ngừng nói. “Tôi thấy Ellidyr

bị nguy hiểm đến tính mạng. Trong lúc đó thì dường như tôi đang bị trói và không thể giúp anh ta được.”

“Tôi e là anh chỉ có thể thấy Ellidyr trong mơ thôi.” Eilonwy đáp. “Chẳng thấy bóng dáng hắc đầu hết. Theo như những gì chúng ta biết thì có thể hắc đã đến Morva và rời đi rồi, hoặc là không hề đến được

khu đầm lầy cũng nên. Thật tiếc khi anh không mơ thấy cách nào dễ hơn để tìm ra chiếc vạc và chấm dứt tất cả những chuyện này. Tôi vừa lạnh vừa ướt và đến nước này thì tôi bắt đầu chẳng thèm quan tâm xem ai đang có nó nữa.”

“Tôi cũng mơ thấy chiếc vạc nữa.” Taran lo ngại nói. “Nhưng mọi thứ đều rối rắm và mù mờ. Tôi

thấy hình như chúng ta đã tìm thấy chiếc vạc. Vậy mà," cậu nói thêm, "khi chúng ta tìm được nó thì tôi lại oà khóc."

Lần này thì cả Eilonwy cũng lặng ngắt, và Taran không còn lòng dạ nào để nói về giấc mơ nữa.

Sau buổi trưa một lát thì họ đến khu đầm lầy Morva.

Taran đã cảm nhận

được chúng từ lâu trước đó, khi mặt đất nhũn ra và trở nên hiểm trở hơn dưới vó Melynlas. Cậu nhìn thấy nhiều loại chim đầm lầy hơn và nghe thấy vắng từ xa tiếng kêu kỳ lạ và đơn độc của một con chim lặn. Từng cuộn sương mù, luồn lách và uốn éo như những con bạch xà đã dần bốc lên từ mặt đất hôi hám nồng nặc.

Đến đây thì nhóm bạn dừng lại, và im lặng đứng trước một lối đi thắt cổ chai dẫn vào đầm lầy. Từ đó, khu đầm lầy Morva trải dài về hướng Tây mãi đến tận đường chân trời. Ở chỗ này, những bụi kim tước khổng lồ đầy gai vươn lên. Phía đằng xa, Taran nhận thấy những cụm cây khảnh khiu ảm đạm. Bên dưới bầu trời xám xịt, những vũng

nước tù gợn lăn tăn giữa
đám cỏ chết và lau sậy ngã
rạp. Mùi thối rửa lưu cữu
xông lên làm nghẹt lỗ mũi
cậu. Một tiếng rên rỉ đều
đều không ngừng run rẩy
vang vọng trong không
trung. Mắt Gurgi tròn xoe
kinh hãi và chàng ca sĩ lo
lắng cựa mình trên lưng
Lluagor.

“Vậy là anh đã dẫn
được chúng tôi đến đây

rồi.” Eilonwy nói. “Nhưng làm sao anh lại mong có thể tìm được chiếc vạc ở một nơi như thế này?”

Taran ra hiệu cho cô im lặng. Trong khi cậu nhìn quanh khu đầm lầy đáng sợ, một điều gì đó bỗng cựa quậy trong trí nhớ cậu. “Đừng cử động.” cậu hạ giọng cảnh báo. Cậu liếc nhìn nhanh về phía sau. Những hình thù xám xám

đã hiện ra sau rặng cây
mọc rải rác trên một gò
đất. Chúng không phải hai
con sói như cậu tưởng khi
mới thoát nhìn, mà là hai
tên Thợ Săn mặc áo lông
sói. Một tên thợ săn khác,
trong chiếc áo nặng nề làm
bằng da gấu, đang khom
mình bên cạnh chúng.

“Bọn Thợ Săn đã tìm
thấy chúng ta rồi.” Taran
nhanh chóng nói tiếp. “Hãy

theo sát tôi từng bước. Nhưng đừng cử động cho đến khi tôi ra hiệu.” Giờ cậu đã hiểu rõ giấc mơ về hai con sói và biết chính xác mình phải làm gì.

Bọn Thợ Săn tưởng có thể bắt được con mỗi lúc họ không cảnh giác, đang tiến lại gần hơn.

“Đi!” Taran hét. Cậu thúc Melynlas về phía trước và phi thẳng vào khu đầm

lầy. Thở hổn hển và cổ sức
lao đi, con tuấn mã vật lộn
vượt qua bãi lầy. Với một
tiếng gầm lớn, bọn Thợ Săn
đuổi theo cậu. Có lúc
Melynlas suýt nữa bị sa lầy
trong một vũng bùn sâu.
Những sải chân dài của bọn
Thợ Săn đưa chúng lại gần
hơn, gần đến nỗi khi khiếp
sợ liếc nhìn lại phía sau,
Taran thấy một tên đang
nhe răng gầm gừ, tay vươn

tới hòng túm lấy bàn đạp của Lluagor.

Taran quay ngoắt Melynlas sang phải, Lluagor lao theo. Một tiếng la kinh hoàng vang lên sau lưng họ. Một tên mặc áo lông sói bị trượt chân và ngã nhào về phía trước, hấn gào thét trong khi vùng lầy đen sì túm lấy và nhấn chìm hắn. Hai tên đồng bọn của hắn bám víu lấy nhau, cố sức

một cách vô ích để thoát khỏi mặt đất đang rã ra dưới chân chúng. Tên Thợ Săn khoác áo da gấu vung tay ra chụp lấy đám lau sậy, găm lên trong cơn thịnh nộ; tên chiến binh cuối cùng giẫm lên đầu những kẻ đang chìm, tuyệt vọng tìm một chỗ đặt chân để thoát ra khỏi vũng lầy chết người.

Melynlas phi nước đại

<https://thuviensach.vn>

phóng tới trước. Những tia nước lợ phun lên dưới móng nó, nhưng Taran điều khiển con tuấn mã đi theo một dải đất chìm, không hề dừng lại ngay cả khi đã sang đến bờ bên kia của đầm lầy. Ở đây, trên mặt đất cứng, cậu lao qua đám kim tước và đi xa hơn cả những cụm cây. Trong khi Lluagor gõ món rầm rập phía sau lưng, Taran men

theo rãnh nước dài, đi tới một gò đất cao an toàn.

Đột nhiên cậu ghì cương con tuấn mã lại. Ở một mé gò, thoạt trông thì tưởng là một phần của bãi lau sậy, một căn nhà tranh thấp lè tè vươn lên. Nó được che đậy bằng cỏ và cành cây khéo đến nỗi Taran phải nhìn lại mới thấy được ô cửa. Bao quanh gò đất là một dãy

chuồng ngựa xiêu vẹo và cái gì đó nhìn như một chuồng gà đồ nát.

Taran kéo Melynlas lùi ra xa đám nhà cửa lạ lùng này và cảnh báo những người khác giữ im lặng.

“Tôi sẽ không lo về việc ấy đâu.” Eilonwy nói. “Nếu có ai sống ở đây thì chắc hẳn họ đã nghe thấy tiếng chúng ta phóng ngựa đến rồi. Nếu đến giờ mà họ vẫn

chưa ra đón chào hay đánh nhau với chúng ta thì tôi nghĩ rằng ở đó chẳng có ai đâu.” Cô nhẩy từ trên lưng Melynlas xuống và bước về phía căn nhà tranh.

“Quay lại đi!” Taran gọi. Cậu rút gươm ra và đi theo cô. Chàng ca sĩ và Gurgi cũng xuống ngựa và rút vũ khí ra. Cảnh giác và thận trọng, Taran tiến lại gần ô cửa thấp lè tè.

Eilonwy phát hiện ra khung cửa sổ bị cỏ mọc che khuất hết phân nửa và giờ đang nhòm vào đó. “Tôi chẳng thấy ai cả.” cô nói trong khi những người khác đi tới. “Anh tự nhìn xem.”

“Thật ra,” chàng ca sĩ nói, cúi đầu xuống và nheo mắt nhìn qua Eilonwy. “tôi nghĩ là không có ai ở đây đã từ lâu lắm rồi. Càng tốt! Dù thế nào thì chúng ta

cũng có chỗ khô ráo để nghỉ ngơi.”

Taran thấy quả là gian buồng có vẻ bị bỏ hoang thật, ít ra là không có người ở, bởi nó còn bị chồng chất bừa bộn hơn cả phòng của thầy Dallben nữa. Ở một góc phòng là chiếc khung cử với vô số sợi tơ rủ xuống lòng thòng. Miếng vải trên khung cử chưa dệt xong một nửa và

bị thắt nút rồi tung đến nỗi cậu không thể tưởng tượng nổi có ai lại muốn tiếp tục dệt nó. Bát đĩa bằng sành nứt rạn chất đầy trên một cái bàn nhỏ. Năm vương vãi xung quanh là những món vũ khí đã gãy và rỉ sét cả.

“Mi sẽ thích thú đến mức nào,” một giọng vui vẻ cất lên sau lưng Taran, “nếu bị biến thành một con

cóc và bị giẫm lên?”

Chương XI: CĂN NHÀ TRANH

Taran quay ngoắt lại và vung gươm lên. Bỗng nhiên trong tay cậu xuất hiện một con rắn lạnh ngắt quằn quại rít lên, uốn mình sẵn sàng tấn công. Với một tiếng thét kinh sợ, cậu vội ném nó đi. Con rắn rơi xuống đất và ở đó, thế chỗ nó, lại là lưỡi gươm của

Taran. Eilonwy cố ghìm một tiếng hét. Taran sợ hãi lùi lại.

Đối mặt với cậu là một bà già nhỏ bé, thấp lùn và khá mập mạp, với khuôn mặt tròn xoe, nhăn nheo và cặp mắt đen sắc sảo. Mái tóc bà rũ xuống như một nắm lau sậy bạc màu, được buộc lại bằng dây leo và trang điểm bằng những chiếc ghim cài nam ngọc

nhưng đã bị nhận chìm trong mớ tóc rối bù. Bà ta mặc một chiếc áo dài kỳ dị màu sẫm, không có thắt lưng, đầy những miếng vá và vết bẩn. Hai bàn chân của bà to lớn lạ thường và để trần.

Nhóm bạn xúm lại với nhau. Gurgi run rẩy núp sau lưng Taran. Chàng ca sĩ, tuy mặt tái mét sợ hãi, vẫn tỏ ra sẵn sàng chống

chọi lại kẻ địch.

“Đi nào, những chú vịt con của ta.” mẹ phù thủy vui vẻ nói. “Ta hứa là sẽ không đau đâu. Con có thể đem theo thanh gươm nếu con muốn,” mẹ nói thêm với một nụ cười bao dung hướng về phía Taran, “mặc dù con sẽ không cần đến nó đâu. Ta chưa nhìn thấy một con cóc cầm gươm bao giờ. Ngược lại, ta

cũng chưa thấy một thanh gươm trong tay một con cóc bao giờ, vì thế con cứ tự do làm theo ý muốn.”

“Chúng tôi chỉ muốn giữ nguyên hình dạng như hiện giờ thôi.” Eilonwy kêu lên. “Bà đừng nghĩ là chúng tôi sẽ chịu để cho bất kỳ ai...”

“Bà là ai?” Taran kêu lên. “Chúng tôi chẳng làm gì hại đến bà cả, bà không

có lý do gì để đe dọa chúng tôi.”

“Trong một cái tổ chim có bao nhiêu cành khô?” Mụ phù thủy bỗng hỏi. “Trả lời nhanh. Đấy, thấy chưa.” mụ nói thêm, “Những chú gà con tội nghiệp, các con còn không biết cả điều đó nữa. Vậy thì làm sao các con có thể hi vọng biết được mình thực sự muốn làm gì trong đời?”

“Có một điều chắc chắn tôi không muốn,” Eilonwy nói. “Đó là bị biến thành một con cóc.”

“Con là một con vịt con xinh xắn đấy.” mẹ phù thủy nói giọng hiền từ dỗ dành. “Con sẽ cho ta mái tóc của con khi đã dùng xong nó chứ? Dạo này ta gặp phải nhiều rắc rối với tóc của ta quá. Con có bao giờ có cái cảm giác mọi thứ

biến mất vào trong ấy và có thể con sẽ không bao giờ tìm được chúng lại nữa không?

Không sao.” mẹ nói tiếp, “Rồi các con sẽ thích làm cóc lắm cho mà xem, được nhảy nhót khắp nơi này, được ngồi trên những cây nấm độc này - ờ, có lẽ không có chuyện đó. Thật ra cóc không ngồi trên nấm độc **[1]** đâu. Nhưng các con

có thể nhảy múa trên những vòng sương đêm. Đúng là một ý tưởng thú vị.

Đừng sợ nhé,” mẹ nói thêm, ngả người về phía trước và thì thầm vào tai Taran. “Chắc hẳn con không nghĩ là ta sẽ làm tất cả những điều ta dọa đấy chứ. Ôi trời, không đâu, ta không thể tưởng tượng được rằng sẽ giẫm lên các con. Ta không chịu nổi cái

tiếng loét nhoét ấy.”

Với nỗi kinh hoàng mỗi lúc một tăng, Taran tuyệt vọng cố moi óc nghĩ ra một cách gì đó để cứu những người bạn đồng hành của mình. Cậu đã có thể cho rằng ý định của mục già đầu bù tóc rối này chỉ là một ý tưởng điên rồ và không thể thành hiện thực được, nếu như cậu không nhớ tới cơn rã độc trong tay mình lúc

này, với hai chiếc răng nanh đáng sợ và cặp mắt lạnh lẽo.

“Có thể mới đầu các con sẽ không thích làm cóc.” Mụ phù thủy thủ thỉ nghe rất lọt tai. “Sẽ phải mất một thời gian mới quen được. Nhưng,” mụ nói thêm bằng giọng an ủi, “khi đã nghe quen rồi thì ta dám chắc các con không muốn thay đổi gì nữa đâu.”

“Tại sao bà làm thế?” Taran hỏi lớn, càng giận dữ vì sự bất lực của mình. Cậu ngoảnh mặt đi vì sợ hãi và kinh tởm khi mụ phù thủy thân ái khẽ vỗ lên má cậu một cái.

“Không thể để người lạ rình mò xoi mói quanh đây được.” mụ đáp. “Điều đó thì con hiểu chứ? Châm chước cho một người, và rồi sau đó là hai, ba, và

tiếp theo là hàng trăm hàng ngàn kẻ kéo đến, giẫm đạp hết tất cả. Hãy tin ta đi, đây là điều tốt nhất cho tất cả."

Đúng lúc đó, từ phía sườn đồi, hai người nữa xuất hiện. Cả hai đều rất giống mục già thấp bé mập mạp nọ, chỉ khác là một người mặc áo choàng đen có mũ trùm che gần kín mặt; và người kia thì đeo ở

cổ một chuỗi hạt đá trắng như sữa.

Mụ phù thủy chạy tới bên họ và vui sướng gọi to lên. “Orwen! Orgoch! Nhanh lên! Chúng ta sẽ hoá phép ra cóc đấy!”

Taran há hốc miệng. Cậu đưa mắt liếc nhìn chàng ca sĩ và Eilonwy một cái thật nhanh. “Các bạn có nghe thấy mấy cái tên đó không?” cậu vội thì thào.

“Chúng ta tìm thấy họ rồi!”

Gương mặt chàng ca sĩ đầy vẻ hoảng hốt. “Chẳng biết rồi nó có đem lại điều gì tốt đẹp cho chúng ta không.” Anh ta nói. “Đến khi họ biến hoá xong xuôi thì tôi không nghĩ chúng ta còn quan tâm đến cái vạc hay bất kỳ cái gì khác nữa đâu. Tôi chưa bao giờ nhảy múa trên vòng sương đêm cả.” anh ta thì thầm nói

tiếp. “Trong trường hợp khác thì tôi có thể sẽ rất thích thú việc đó đấy. Nhưng giờ thì không.” Anh ta nói thêm với một cái rùng mình.

“Tôi chưa bao giờ gặp ai,” Eilonwy khẽ nói, trong khi Gurgi khụt khịt mũi vẻ sợ sệt, “mà lại có thể vừa nói những việc đáng sợ như thế vừa mỉm cười được. Cứ như bị kiến bò

dọc sống lưng ấy.”

“Chúng ta phải khiến họ mất cảnh giác.” Taran nói. “Tôi không biết bọn họ có thể làm gì với chúng ta. Tôi thậm chí còn không biết chúng ta có làm gì nổi họ không nữa. Nhưng chúng ta phải liều thôi. Có thể một hoặc hai người trong số chúng ta sẽ thoát được.”

“Tôi đoán đó là tất cả những gì chúng ta có thể

làm.” Chàng ca sĩ đồng ý. Anh ta khó khăn nuốt nước bọt và ném cho Taran một cái nhìn lo lắng. “Nếu mọi chuyện lại hoá ra... ý tôi là, nếu tôi có... phải, ờ... ý tôi là nếu có chuyện gì xảy ra với tôi thì xin các bạn hãy cẩn thận để ý nhìn kĩ dưới chân mình đấy.”

Trong lúc đó, ba mẹ phù thuỷ đã quay trở lại căn nhà tranh. “Ôi, Orddu.”

mụ đeo chuỗi hạt đá nói,
“Tại sao lúc nào cũng phải
là cóc chứ? Bà không nghĩ
ra được cái gì khác ư?”

“Nhưng chúng rất dễ
làm mà.” Orddu đáp, “ngăn
gọn và tiện lợi.”

“Cóc thì sao chứ?” Mụ
đội mũ trùm hỏi. “Vấn đề
của bà là vậy đấy Orwen ạ,
bà lúc nào cũng làm mọi
việc thêm rắc rối.”

“Tôi chỉ gợi ý biến

chúng thành thứ gì khác
thôi mà Orgoch,” mụ phù
thuỷ tên Orwen đáp, “chỉ
để cho đa dạng thôi mà.”

“Tôi thích cóc.” Orgoch
nói và chép môi. Ngay cả
dưới bóng của chiếc mũ
trùm, Taran vẫn có thể
thấy nét mặt mụ phù thuỷ
giật giật và nhăn nhó với
một vẻ khiến cậu e là mụ
đang mất kiên nhẫn.

“Hãy nhìn chúng đứng

kia kìa.” Orddu nói. “Những con ngỗng con tội nghiệp, ước sũng và lấm bùn. Tôi đã nói chuyện với chúng rồi, và tôi nghĩ có lẽ cuối cùng chúng cũng đã nhận ra điều gì là tốt nhất cho chúng.”

“Sao? Đây chính là những kẻ phóng ngựa qua khu đầm lầy chúng ta đã thấy mà.” Orwen nói, vui vẻ nghịch ngợm những

viên đá trên chuỗi hạt của
mụ. “Con thật là thông
minh,” mụ nói thêm, mỉm
cười với Taran, “vì đã nhử
cho bọn Thợ Săn sa vào
vũng lầy như vậy, giỏi
lắm.”

“Một lũ kinh tởm, bọn
Thợ Săn ấy.” Orgoch gầm
bầm. “Toàn những tên bẩn
thủ, lông lá, xấu xa. Chúng
làm tôi muốn lộn mửa.”

“Chúng chỉ làm nhiệm

vụ của mình thôi.” Chàng ca sĩ đánh liều nói. “Tôi chỉ có thể nói về chúng như vậy.”

“Hôm nọ chúng ta có cả một bầu Thợ Săn kéo đến.” Orddu nói. “Chúng rình mò và xoi mói khắp nơi, cũng như các con đấy. Giờ thì hẳn các con đã hiểu tại sao ta lại nói rằng chúng ta không thể châm chước cho ai được.”

“Chúng ta đã không hề
châm chước cho chúng,
phải không Orddu?” Orwen
nói. “Nhưng chúng không
bị biến thành cóc, nếu bà
còn nhớ.”

“Tôi còn nhớ rất rõ, bà
bạn thân mến ạ.” mụ phù
thuỷ thứ nhất đáp. “Nhưng
hôm đó bà là Orddu, và khi
đang làm Orddu thì bà có
thể làm mọi thứ theo ý
mình. Nhưng hôm nay tôi

là Orddu, và tôi nói là...”

“Thật không công bằng,” Orgoch ngắt lời. “Lúc nào bà cũng muốn làm Orddu. Tôi đã phải làm Orgoch ba lần liên nhau rồi, còn bà mới chỉ làm Orgoch có một lần.”

“Đó đâu phải là lỗi của chúng tôi, bà bạn yêu quý.” Orddu nói, “khi chúng tôi không thích làm Orgoch. Điều đó không dễ chịu chút

nào hết, bà biết đấy. Nó khiến bà bị khó tiêu ghê gớm. Giá mà bà chú ý đến những thứ bà ăn vào hơn.”

Taran cố để hiểu câu chuyện của ba mẹ phù thủy, nhưng mỗi lúc lại thấy càng thêm rối rắm. Giờ thì cậu không còn biết ai là Orddu, Orwen và Orgoch, hay họ là cả ba người cùng một lúc. Tuy nhiên, những nhận xét của

họ về bọn Thợ Săn đã khiến cậu lần đầu tiên có chút hi vọng.

“Nếu bọn Thợ Săn của Annuvin cũng là kẻ thù của các bà,” Taran nói, “thì chúng ta có chung một mục đích rồi. Chúng tôi cũng phải chiến đấu chống lại chúng.”

“Kẻ thù, bạn hữu, cuối cùng tất cả rồi cũng như nhau cả thôi.” Orgoch gầm

bầm. “Nhanh lên, Orddu, đem chúng đến nhà kho đi. Đúng là một buổi sáng dài kinh khủng.”

“Bà hấp tấp quá đấy.” Orddu nói, mỉm cười bao dung với mục phù thủy đội mũ trùm. “Đó lại là một lý do nữa tại sao cả hai chúng tôi đều không muốn làm Orgoch khi có thể tránh được. Có lẽ nếu bà học cách kiềm chế mình thì tốt

hơn. Giờ hãy nghe xem các chú chuột nhắt này có chuyện gì để kể cho chúng ta không nào. Hẳn là sẽ thú vị lắm đấy, chúng nói ra những điều đến là dễ thương.”

Orddu quay sang Taran. “Nào, chú vịt con của ta,” mụ dịu dàng nói. “tại sao các con lại khó chịu với bọn Thợ Săn thể?”

Taran lưỡng lự, không

muốn để lộ kế hoạch của Gwydion. “Chúng đã tấn công chúng tôi.” cậu mở đầu.

“Tất nhiên rồi, những chú ngỗng con tội nghiệp của ta.” Orddu thông cảm nói. “Chúng luôn tấn công tất cả mọi người mà. Đó là một cái lợi khi làm cóc đấy; các con sẽ không phải lo lắng về những việc ấy nữa. Sẽ chỉ còn toàn những cuộc

nô đùa trong rừng và những buổi sáng ẩm ướt dễ chịu. Bọn Thợ Săn sẽ không làm phiền các con nữa. Tất nhiên, các con sẽ phải để ý đến chim diệc, bói cá và rắn. Nhưng ngoài những cái đó ra thì các con sẽ chẳng phải lo lắng gì hết.”

“Nhưng “chúng tôi” là những ai?” Orwen ngắt lời. Mụ quay sang Orddu. “Bà

không định hỏi tên chúng sao?"

"Có chứ, tất nhiên rồi." Orgoch lẩm bẩm, lại chép môi. "Tôi thích những cái tên lẩm."

Một lần nữa, Taran lại ngần ngừ. "Đây...đây..." cậu nói, chỉ về phía Eilonwy, "là Indeg, và Hoàng tử Glessic..."

Orwen cười khúc khích và âu yếu hích khuỷu tay

vào Orddu. “Nghe chúng nói mà xem.” mụ nói. “Chúng nói dối thật là thú vị.”

“Nếu chúng không chịu nói thật,” Orgoch nói, “thì hãy lôi chúng đi ngay đi.”

Taran ngừng phắt lại. Orddu đang chăm chú nhìn cậu. Bỗng nhiên mất hết can đảm, cậu chột nhận ra mọi cố gắng của mình chỉ là vô ích. “Đây là Eilonwy,

con gái của Angharad," cậu nói, "và Fflewddur Fflam."

"Một ca sĩ hát rong chơi đàn hạc." Fflewddur bổ sung.

"Còn đây là Gurgi." Taran nói tiếp.

"Vậy ra nó là một con gurgi." Orwen nói, vẻ hết sức thích thú. "Hình như ta đã nghe nói về chúng rồi thì phải, nhưng ta chưa bao giờ biết chúng là cái

gì.”

“Không phải là một **con** gurgi.” Eilonwy cãi lại. “Nó tên là Gurgi. Và chỉ có một Gurgi duy nhất mà thôi.”

“Phải, phải!” Gurgi chen vào, đánh liều bước ra từ sau lưng Taran. “Nó rất can đảm và tinh khôn! Nó sẽ không để những người bạn đồng hành can đảm bị biến thành cóc, mọt

bướu trên lưng và phải nháy quanh đầu!”

Orgoch tò mò nhìn nó. “Người ta làm gì với một con gurgi nhỉ?” mụ hỏi. “Ăn nó hay ngồi lên nó?”

“Tôi nghĩ là,” Orddu gợi ý, “cho dù làm gì với nó đi nữa thì cũng phải tắm cho nó trước đã. Còn con, chú vẹt của ta,” mụ nói với Taran, “con là ai?”

Taran vươn thẳng

người lên và ngẩng cao đầu. "Tôi là Taran," cậu đáp, "Phụ - Chăn lợn ở Caer Dallben."

"Dallben ư?" Orddu kêu lên. "Những chú gà con lạc lối khốn khổ, sao các con không nói ngay ra từ đâu? Nói cho ta biết, bé Dallben nhỏ yêu quý giờ sao rồi?"

Chương XII: DALLBEN BÉ NHỎ

Miệng Taran trể xuống. Trước khi cậu kịp trả lời, ba mụ phù thủy đã vây quanh nhóm bạn và dẫn họ vào căn nhà tranh. Lấy làm lạ, cậu quay sang Fflewddur, giờ mặt anh đã bớt tái vì Orddu không còn nói chuyện cóc nhái nữa.

“Dallben **bé nhỏ** ư?”

Taran thì thảo. “Cả đời tôi chưa bao giờ nghe ai nói về thầy ấy như vậy cả. Liệu chúng ta có đang nói về cùng một Dallben không nhỉ?”

“Tôi không biết.” chàng ca sĩ thì thảo đáp lại. “Nhưng nếu họ nghĩ vậy thì, Belin vĩ đại, đừng nó nói với họ khác đi!”

Trong nhà, lẳng xẳng hồi hả chạy đi chạy lại một

cách vui sướng, nhưng thực ra chẳng làm được gì mấy, ba mụ phù thủy vội vã dọn dẹp lại gian buồng. Orwen, với vẻ vui mừng và phấn khích rõ ràng rành rành, đem ra mấy chiếc ghế ọp ẹp; Orgoch dọn đồng bát đĩa trên bàn bằng cách quét chúng xuống sàn; Orddu thì chắp hai tay vào nhau và nhìn nhóm bạn mỉm cười.

“Ta không bao giờ có thể nghĩ đến chuyện này.”
mụ mở đầu. “Ồ, không, không, được, vệt con của ta!” Mụ vội kêu lên với Eilonwy, cô đã đến gần cái khung cửi và vừa cúi xuống để xem miếng vải. “Không được đụng vào đâu nhé. Sẽ bị châm đau lắm đấy. Nó toàn gai tằm ma cả thôi. Lại đây, ngồi với chúng ta đi, ngoan nào.”

Bất kể sự đón chào nồng nhiệt bất ngờ này, Taran vẫn liếc nhìn ba mục phù thủy vẻ lo lắng. Cả gian buồng khiến cậu có những linh tính kỳ dị mà cậu không thể nắm bắt được, chúng trượt ra khỏi đầu cậu như những chiếc bóng. Gurgi và chàng ca sĩ thì trái lại, tỏ ra hết sức sung sướng trước diễn biến lạ lùng của sự việc, và bắt

đầu ngón ngấu một cách ngon lành các món ăn được bày trên bàn. Taran nhìn Eilonwy vẻ dò hỏi.

Cô đã đoán được ý nghĩ của cậu. “Đừng sợ thức ăn.” Cô che tay lên miệng nói. “Tất cả đều ổn, không có độc hay bị bỏ bùa đâu. Tôi biết mà. Tôi đã học được cách kiểm tra thức ăn hồi còn ở với Achren và học để trở thành

một nữ pháp sư. Chỉ việc...”

“Nào, con sẻ non của ta,” Orddu ngắt lời, “con phải kể cho chúng ta tất cả về Dallben bé nhỏ thân yêu đây nhé. Giờ nó đang làm gì? Nó vẫn còn giữ cuốn **Sách về Bộ Ba** chứ?”

“À... vâng, thầy ấy vẫn giữ.” Taran nói, với một chút bối rối, và bắt đầu tự hỏi không biết có phải ba mẹ phù thủy này biết về

Dallben nhiều hơn cậu hay không.

“Con chim cổ đỏ bé nhỏ tội nghiệp,” Orddu nhận xét, “và cuốn sách ấy thì mới nặng ghê gớm làm sao. Ta lấy làm ngạc nhiên là nó có đủ sức để giở những trang giấy đó.”

“Ồ... như bà biết đấy,” Taran nói, vẫn còn bối rối, “cụ Dallben mà chúng tôi biết, cụ ấy không còn **bé**

nhỏ nữa đâu. Ý tôi là... cụ ấy đã khá già rồi."

"**Khá** già ư?" Fflewddur bật ra. "Cụ ấy đã ba trăm tám mươi tuổi rồi còn gì nữa! Chính Coll đã nói cho tôi biết."

"Nó đúng là một thằng bé đáng yêu, ngoan ngoãn," Orwen thở dài. "với cặp má hồng hào và những ngón tay mũm mĩm."

"Tôi thích trẻ con lắm."

Orgoch nói, chép môi.

“Tóc cụ ấy đã bạc nhiều lắm rồi.” Taran tiếp, cậu không thể bắt mình tin rằng ba bà già cổ quái này đang nói về người thầy già lão của cậu. Cái ý nghĩ về thầy Dallben uyên bác mà cũng đã từng có cặp má hồng hào và những ngón tay mũm mĩm vượt quá trí tưởng tượng của cậu. “Cụ ấy có cả một bộ râu nữa.”

cậu nói thêm.

“Một bộ râu ư?” Orddu kêu lên. “Bé Dallben thì làm gì với một bộ râu kia chứ? Sao nó lại muốn có một thứ như thế nhỉ? Đúng là một con nòng nọc nhỏ dễ thương!”

“Chúng ta tìm thấy nó trên đầm lầy một sáng nọ.” Orwen kể. “Chỉ có một mình trong cái giỏ to tướng đan bằng cành liễu. Thật

dễ thương không lời nào tả hết. Tất nhiên là Orgoch đã...”

Nghe vậy, Orgoch thốt ra một tiếng kêu bức dọc và mắt mụ loé lên dưới bóng che của chiếc mũ trùm.

“Thôi nào, Orgoch thân mến, đừng có tỏ ra khó chịu như thế.” Orddu nói. “Ở đây chúng ta đều là bạn cả; chúng ta có thể nói đến

những chuyện đó được mà. Thôi, ta sẽ nói thế này để không chạm đến lòng tự ái của Orgoch. Bà ấy đã không muốn giữ thẳng bé. Không giữ nó theo cách **bình thường** ấy mà. Nhưng chúng ta thì muốn. Và thế là chúng ta đã đem con chim non tội nghiệp ấy về căn nhà tranh.”

“Nó lớn mới nhanh chứ.” Orwen nói. “Chỉ trong

thoáng chốc nó đã chập
chững đi lại, rồi bi bô nói,
rồi đi lo việc vặt cho chúng
ta. Tốt bụng và ngoan
ngoãn biết bao. Đúng là
một niềm vui hoàn hảo. Và
con nói là nó có râu à?" Mụ
lắc đầu. "Lạ quá nhỉ. Nó
mới đâu ra được một bộ
râu chứ?"

"Phải, nó đúng là một
con sẻ non đáng yêu."
Orddu tiếp. "Nhưng rồi,"

mụ nói với một nụ cười buồn bã, “đã xảy ra một tai nạn đáng buồn. Sáng hôm ấy chúng ta đang nấu các loại thảo mộc để pha chế một thứ biệt dược.”

“Và Dallben,” Orwen thở dài, “bé Dallben đáng yêu giúp chúng ta khuấy nôi. Đó là một trong những việc tử tế, chu đáo nó vẫn thường hay làm. Nhưng khi cái nôi sôi lên, một ít thuốc

đã sủi bọt và bắn ra ngoài.”

“Nó đã làm bỏng những ngón tay nhỏ nhắn, tội nghiệp của thằng bé.” Orddu nói thêm. “Nhưng nó không khóc, không hề. Nó chỉ cho tay vào miệng mút, con sáo nhỏ mới dũng cảm làm sao. Tất nhiên, một ít thuốc vẫn còn dính trên đó và nó đã nuốt phải.”

“Vừa nuốt chỗ thuốc ấy vào,” Orwen giải thích, “thì

nó liền biết hết mọi điều mà chúng ta biết. Đó là một thần dược, các con hiểu chứ, một công thức để nấu ra học vấn.”

“Sau đó,” Orddu nói tiếp, “thì không thể giữ nó ở lại với chúng ta được nữa. Mọi chuyện sẽ không bao giờ còn được như trước nữa; không, không bao giờ, không thể có nhiều người biết nhiều thứ đến thế ở

chung dưới một mái nhà được. Nhất là khi thằng bé đã đoán được một vài điều Orgoch vẫn nung nấu trong đầu. Vậy là chúng ta phải để cho nó đi – nghĩa là thật sự thả cho nó đi ấy. Đến lúc này thì Orgoch lại là người muốn giữ nó lại, theo cách riêng của bà ấy, và ta nghĩ thằng bé sẽ không thích thế đâu.”

“Lẽ ra nó đã có thể là

một thẳng bé nhỏ nhắn
ngon lành biết bao.”
Orgoch lẩm bẩm.

“Ta phải nói là chúng ta đã đối xử với nó hết sức tử tế.” Orddu nói tiếp. “Chúng ta đã cho phép nó được chọn đem theo một cây đàn hạc, một thanh gươm, hoặc là cuốn Sách về Bộ Ba. Nếu nó chọn cây đàn hạc thì nó đã có thể trở thành ca sĩ nổi tiếng

nhất trên đời; chọn thanh
gươm thì chú vịt con thân
yêu ấy đã có thể thống trị
xứ Prydain. Ấy vậy mà,"
Orddu nói, "nó lại chọn
cuốn Sách về Bộ Ba. Nói
thật là chúng ta cũng vui
như thằng bé thôi, vì cuốn
sách nặng trĩu, mốc meo
và chẳng làm được gì hơn
ngoài hút bụi. Thế là thằng
bé lên đường chu du thế
giới. Và đó là lần cuối cùng

chúng ta còn nhìn thấy nó.”

“Cũng may mà bé Dallben đáng yêu không có mặt ở đây.” Fflewddur bật cười với Taran. “Lời miêu tả của họ chẳng khớp chút nào. Tôi e là họ sẽ bị sốc đấy.”

Từ nãy đến giờ, trong khi Orddu kể chuyện, Taran vẫn lặng im, tự hỏi không biết làm thế nào để có đủ

can đảm nhắc đến chiếc vạc. “Dallben đã là thầy của tôi từ khi tôi có thể nhớ mọi việc.” cuối cùng cậu nói, quyết định rằng cách tốt nhất là tỏ ra thành thật - nhất là khi những mục phù thủy này lại đoán được khi nào cậu nói dối. “Nếu các bà cũng yêu quý thầy ấy như tôi thì...”

“Chúng ta rất yêu nó, thẳng bé dễ thương ấy,”

Orddu nói. “Điều đó thì con có thể chắc chắn.”

“Nếu vậy thì xin các bà hãy giúp chúng tôi thực hiện những mong ước của thầy ấy và cũng là mong ước của Gwydion, ông hoàng dòng họ Don.” Taran nói tiếp. Cậu giải thích điều đã diễn ra ở hội nghị, điều họ đã khám phá được ở Hắc Môn và từ Gwystyl. Cậu nói về việc đem chiếc

vạc về Caer Dallben cấp bách ra sao, và cũng hỏi xem họ có nhìn thấy Ellidyr không.

Orddu lắc đầu. “Một người con trai của Pen – Llarcau à? Không, vệt con của ta, không có ai như thế ở quanh đây cả. Nếu hắn có tới khu đầm lầy thì chắc chắn chúng ta đã thấy hắn rồi.”

“Từ những đầm lầy

trên đỉnh đồi chúng ta có một tầm nhìn rất đẹp.” Orwen xen vào, nhiệt tình đến nỗi chuối hạt của mụ nảy lên kêu lách cách. “Các con phải lên đó ngắm nhìn mới được. Thật ra, các con hoàn toàn có thể tự do ở lại lâu chừng nào các con muốn.” mụ sốt sắng nói thêm. “Từ khi bé Dallben bỏ đi và lại còn kiếm được cho mình một bộ râu thì

chỗ này không còn vui vẻ như trước nữa. Chúng ta sẽ không biến các con thành cóc đâu, trừ khi các con khăng khăng cố nài.”

“Hãy ở lại đi.” Orgoch khàn khàn nói với một cái liếc mắt ranh mãnh.

“Sứ mệnh của chúng tôi là đi tìm chiếc vạc.” Taran nhấn mạnh, cố tình bỏ qua lời nói của Orgoch. “Theo những gì Gwystyl

cho chúng tôi biết thì...”

“Con nói là con quạ của hăn cho các con biết mà, con cừ non của ta.” Orddu ngắt lời. “Đừng bao giờ tin lời một con quạ.”

“Doli người Mỹ Tộc đã tin nó.” Taran nói. “Giờ các bà lại nói rằng các bà không có chiếc vạc sao? Tôi xin thay mặt chính thầy Dallben hỏi điều này.”

“Vạc ấy ư?” Orddu đáp.

“Sao, trời ạ, chúng ta có hàng tá ấy chứ! Vạc này, nồi này, ấm này... chúng ta gần như không thể biết hết được nữa.”

“Tôi nói đến chiếc vạc của Annuvin kia.” Taran kiên quyết nói, “chiếc vạc của Arawn và những tên chiến binh bất tử của hắn.”

“Ồ”, Orddu nói, cất tiếng cười vui vẻ, “hắn con định nói đến Vạc Tái Sinh.”

“Tôi không biết tên của nó,” Taran nói, “nhưng đó có lẽ đúng là cái vạc chúng tôi đang tìm kiếm.”

“Con có chắc là con không thích lấy những chiếc vạc khác không?” Orwen hỏi. “Chúng đẹp hơn cái vạc cũ kỹ đó nhiều. Và tiện lợi hơn nữa. Các con thì cần gì đến bọn lính Vạc Dầu cơ chứ? Chúng chỉ gây phiền toái mà thôi. Chúng

ta có thể cho các con một cái ấm nấu được những loại thuốc ngủ hiệu nghiệm nhất trên đời, hoặc là một thứ bột rắc lên cây thủy tiên hoa vàng để làm cái màu vàng đáng ghét ấy biến đi.”

“Chúng tôi chỉ quan tâm đến chiếc Vạc Tái Sinh thôi.” Taran khẳng khẳng nói, chắc chắn rằng đó chính là chiếc vạc của

Arawn. “Các bà không muốn cho tôi biết sự thật sao? Chiếc vạc có ở đây không?”

“Tất nhiên là nó ở đây rồi.” Orddu đáp. “Tại sao lại không chứ, vì nó thuộc về chúng ta cơ mà? Và vốn đã luôn thuộc về chúng ta.”

“Của các bà?” Taran kêu lên, “Vậy là Arawn đã lấy cắp nó từ tay các bà sao?”

“Lấy cặp ấy à?” Orddu đáp. “Không hẳn là vậy. Không, chúng ta không thể nói là nó đã bị lấy cặp được.”

“Nhưng các bà không thể trao nó cho Arawn được,” Eilonwy kêu lên. “nếu biết trước hẳn định dùng nó để làm gì!”

“Ngay cả Arawn cũng phải được ban cho một cơ hội chứ.” Orddu bao dung

nói. “Rồi một ngày, các con sẽ hiểu tại sao. Bởi vì mọi thứ đều có số phận định sẵn cho nó cả; từ những chiếc vạc to dùng xấu xí cho đến những chú vịt con tội nghiệp, và cả chúng ta cũng có số phận của mình nữa. Thêm vào đó, Arawn đã trả giá đắt để được dùng nó, rất đắt đấy, các con có thể chắc chắn về điều đó. Chi tiết của

chuyện này thì, vệt con của ta, là một việc riêng tư không liên quan gì đến con cả. Nhưng dù sao, chiếc vạc cũng không thể mãi mãi thuộc về hẳn được."

"Arawn đã thề sẽ sớm trả lại nó." Orwen nói. "Nhưng khi đến thời hạn thì hẳn lại không thềm giữ lời, điều đó cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên."

"Chúng ta nhẹ dạ quá."

Orgoch lẩm bẩm.

“Và vì hãñ không chịu trả nó lại,” Orddu nói, “nên chúng ta còn có thể làm gì khác được nữa? Chúng ta đã đi lấy lại nó.”

“Ôi Belin vĩ đại!” Chàng ca sĩ kêu lớn. “Ba bà dám vào tận trong lòng Annuvin để lôi cái vạc ra sao? Các bà đã làm cách nào vậy?”

Orddu mỉm cười. “Có rất nhiều cách, con chim sẽ

tò mò của ta ạ. Chúng ta có thể làm cho Annuvin chìm ngập trong làn nước đen sì và đẩy cái vạc trôi ra. Chúng ta có thể đánh thuốc mê bọn lính canh. Hoặc chúng ta cũng có thể tự biến mình thành... thôi, không quan trọng, chỉ cần biết là chúng ta có thể dùng rất nhiều cách. Dù sao thì chiếc vạc cũng đã ở đây rồi.

Và," mẹ phũ thuỷ nói tiếp, "nó sẽ ở lại đây. Không, không." mẹ nói, đưa tay lên chặn Taran lại. "Ta có thể thấy con rất muốn có nó, nhưng điều đó là không thể được. Nó quá nguy hiểm với những chú gà nhép lang thang như các con. Trời ạ, chúng ta sẽ lo lắng đến mất ngủ mất. Không, không, thậm chí là bé Dallben cũng không

được.

Thật ra," Orddu nói tiếp, "các con thà làm cóc còn an toàn hơn là dính đến cái Vạc Tái Sinh ấy." Mụ lắc đầu. "Hay hơn nữa, chúng ta có thể biến các con thành chim và để các con bay về Caer Dallben ngay lập tức."

"Quả thực là không được." mụ nói tiếp, đứng lên khỏi bàn và nắm lấy vai

Taran. “Đàn vịt nhỏ, các con phải đi đi, và đừng nghĩ về chiếc vạc nữa. Hãy nói với bé Dallben thân yêu và ông hoàng Gwydion là chúng ta rất tiếc, và nếu có điều gì khác chúng ta có thể làm thì... Nhưng việc đó thì không. Ôi, trời ạ, không đâu.”

Taran mở miệng toan phản đối nhưng Orddu ngắt lời cậu và nhanh chóng dẫn

cậu ra cửa, trong khi hai
mụ phù thủy kia đẩy các
bạn đồng hành của cậu
theo sau.

“Đêm nay các con có
thể ngủ lại trong nhà kho,
đàn gà con bé nhỏ của ta.”
Orddu nói. “Sau đó, sáng
sớm mai, hãy quay về với
bé Dallben ngay. Và lúc đó
các con sẽ quyết định xem
các con có thích đi trên đôi
chân không. Hay là,” mụ

nói thêm, lần này thì không
mỉm cười, “các con thích
bay bằng đôi cánh hơn.”

“Hay là,” Orgoch lẩm
bẩm, “phải nhảy cóc cả
quãng đường.”

Chương XII: KẾ HOẠCH

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng họ và một lần nữa nhóm bạn lại phải đứng bên ngoài ngôi nhà tranh.

“Hay thật!” Eilonwy phần nộ kêu lên. “Sau khi nói chán chê bé Dallben thân yêu thế này, bé Dallben dễ thương thế nọ, họ lại đuổi biến chúng ta ra ngoài!”

“Thà bị biến ra ngoài còn hơn bị biến vào trong, nếu cô hiểu ý tôi.” Chàng ca sĩ nói. “Một người họ Fflam luôn đối xử tốt với động vật, nhưng tôi không thể thuyết phục được mình rằng tôi thích làm một con trong số chúng!”

“Không, ồ, không!” Gurgi hăng hái kêu lên. “Gurgi cũng chỉ muốn được giữ nguyên như bản thân

nó hiện giờ thôi – gan dạ và can đảm!”

Taran quay lại căn nhà tranh và bắt đầu dẫm lên cánh cửa. “Họ phải nghe chúng ta chứ!” cậu kêu lên. “Họ thậm chí còn không thèm bỏ ra chút thời gian để suy xét mọi việc nữa.” Nhưng cánh cửa không mở, và mặc dù cậu cũng chạy cả đến bên cửa sổ và gõ lên đó thật lâu, ba mụ phù

thủy vẫn không hề xuất hiện trở lại.

“Tôi e rằng đó là câu trả lời của cậu đấy.” Fflewwddut nói. “Họ đã nói hết những điều muốn nói rồi – và có khi như thế lại tốt hơn cũng nên. Và tôi có một cảm giác không lấy gì làm dễ chịu rằng những tiếng gõ đập này có thể...ờ, gọi họ là gì nhỉ, ờ... mấy bà già ấy khó chịu vì tiếng ồn

cũng nên.”

“Chúng ta không thể bỏ đi được.” Taran đáp. “Chiếc vạc đang nằm trong tay họ và cho dù họ có là bạn của thầy Dallben hay không thì ai mà đoán được là họ sẽ làm gì với nó. Tôi sợ và không tin họ chút nào. Các bạn đã nghe thấy cách mà cái mục tên Orgoch nói rồi đấy. Phải, tôi tưởng tượng được rất rõ mục ta đã

có thể làm gì với thầy Dallben.” Cậu nghiêm nghị lắc đầu. “Đây chính là điều mà Gwydion đã cảnh báo trước. Bất kỳ kẻ nào có được chiếc vạc cũng có thể trở thành mối nguy hiểm chết người đối với Prydain nếu chúng muốn.”

“Ít ra thì Ellidyr cũng chưa tìm thấy nó.” Eilonwy nói. “Đó là một điều đáng để vui mừng đấy chứ.”

“Nếu các bạn muốn nghe lời khuyên của một người dù sao cũng là lớn tuổi nhất trong số chúng ta,” chàng ca sĩ nói, “thì tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên quay về nhà ngay, để cho Dallben và Gwydion lo liệu mọi việc. Xét cho cùng, hẳn cụ Dallben phải biết cách đối phó với ba mụ ấy.”

“Không,” Taran đáp, “tôi sẽ không làm thế.

Chúng ta sẽ lãng phí những ngày đi đường quý báu. Bọn Thợ Săn đã không lấy được chiếc vạc. Nhưng ai biết rồi Arawn còn định giở trò gì nữa? Không, chúng ta không thể để nó lại đây được."

"Lần này thì tôi đồng ý." Eilonwy tuyên bố. "Chúng ta đã đi xa đến thế này rồi và phải đi tiếp đến cùng. Tôi cũng không tin

mấy mục phù thủy ấy chút nào. Họ sẽ lo lắng đến mất ngủ nếu nghĩ đến việc chúng ta có chiếc vạc ư? Tôi thì chắc chắn rằng mình sẽ mơ thấy ác mộng khi nghĩ đến việc họ đang giữ nó! Chưa kể đến Arawn nữa! Tôi tin rằng không có ai, người thường hay bất kỳ ai khác, lại được phép có nhiều quyền lực đến thế.” Cô rùng mình. “Eo ơi! Tôi

lại thấy như có kiến bò dọc sống lưng rồi.”

“Ờ, phải đúng thế.” Fflewddur mở đầu. “Nhưng sự thật vẫn vậy - họ có cái vạc chết tiệt ấy và chúng ta thì không. Họ đang ở trong đó và chúng ta thì ở ngoài này, và có vẻ mọi chuyện sẽ giữ nguyên như vậy thôi.”

Taran trầm ngâm một hồi lâu. “Khi Arawn không

chịu trả chiếc vạc cho họ,”
cậu nói, “họ đã đi lấy lại
nó. Giờ đây, vì họ không
chịu đưa chiếc vạc cho
chúng ta, tôi chỉ thấy một
cách duy nhất mà thôi:
chúng ta sẽ phải lấy trộm
nó.”

“Lấy trộm ư?” chàng ca
sĩ kêu lên. Vẻ mặt lo lắng
của anh thay đổi tức thì và
mắt sáng rực lên. “Ý tôi là,”
anh hạ thấp giọng thì thào,

“lấy trộm nó ư? Thật là một ý nghĩ xuất chúng.” Anh hăm hờ nói tiếp. “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến cả. Đúng, đúng, chỉ còn cách đó thôi.” Anh ta nói thêm, đầy phần khích. “Thật là tài tình!”

“Chỉ có một điều khó khăn thôi.” Eilonwy nói. “Chúng ta không biết họ giấu cái vạc ở chỗ nào và rõ ràng họ sẽ không cho

chúng ta vào để lục tìm
đâu."

Taran nhú mày. "Tôi
ước gì Doli có ở đây; nếu
thế chúng ta sẽ chẳng gặp
phải rắc rối gì hết. Tôi
không biết - hẳn phải có
cách gì đó chứ. Họ đã bảo
là chúng ta có thể ở lại qua
đêm," cậu nói tiếp, "như
vậy là chúng ta có thời gian
từ giờ cho đến lúc bình
mình. Đi nào, đừng đứng

trước cửa nhà họ nữa, không thì họ sẽ biết chúng ta đang âm mưu gì đấy. Orddu đã có nhắc đến một cái nhà kho.”

Nhóm bạn dắt ngựa của mình đến một phía bên sườn đồi, nơi căn nhà thấp tè đổ nát đứng xiêu vẹo trên bãi cỏ. Nó trống không, xơ xác và gió thu rít qua những kẽ hở trên vách tường đất. Chàng ca sĩ

giậm chân và đập đập hai cánh tay.

“Chỗ này thì hơi lạnh để nghĩ ra được kế hoạch gì.” Anh ta nhận xét. “Mấy bà phù thủy ấy có tầm nhìn đẹp xuống khu đầm lầy thật đấy, nhưng nó lạnh lẽo quá.”

“Giá mà chúng ta có một ít rơm,” Eilonwy nói, “hoặc là bất kỳ cái gì để đắp cho ấm. Chúng ta sẽ

chết công trước khi kịp nghĩ ra điều gì mất.”

“Gurgi sẽ đi tìm rơm.”

Gurgi xung phong. Nó hồi hả ra khỏi nhà kho và chạy về phía chuồng gà.

Taran đi đi lại lại.

“Chúng ta sẽ phải đột nhập vào căn nhà ngay sau khi họ ngủ.” cậu lắc đầu và mân mê chiếc trâm cài ở cổ. “Nhưng bằng cách nào bây giờ? Chiếc trâm của

Adaon không gọi cho tôi ý tưởng nào cả. Những giấc mơ về chiếc vạc lại chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi. Giá mà tôi có thể hiểu được chúng...”

“Giả sử bây giờ cậu chớp mắt một chút,” Fflewddur sốt sắng nói. “và cố ngủ thật nhanh xem sao? Ý tôi là ngủ thật say ấy. Có lẽ cậu sẽ tìm được câu trả lời.”

“Tôi không dám chắc.”
Taran nói. “Nó không hiện ra theo cách ấy đâu.”

“Nhưng chắc chắn là nó dễ hơn khoan một cái lỗ xuyên qua ngọn đồi,” chàng ca sĩ nói, “đó là gợi ý tiếp theo của tôi.”

“Chúng ta có thể bịt ống khói của họ lại và hun khói đuổi họ ra ngoài.” Eilonwy nói. “Rồi một người trong số chúng ta có thể

lẻn vào trong nhà. Không, không được.” cô nói tiếp. “Sau khi nghĩ lại thì tôi sợ là nếu chúng ta bỏ cái gì **xuống** thì... ờ... rất có thể họ sẽ ném **lên** một cái gì đó khác tệ hại hơn nhiều. Và lại, họ cũng chẳng có ống khói, nên chúng ta nên quên ý định đó đi.”

Trong lúc đó Gurgi đã quay trở lại, hai tay ôm một nắm rơm to lấy từ chuồng

gà, và nhóm bạn bắt đầu phủ chúng lên sàn đất một cách đầy biết ơn. Khi Gurgi lại chạy đi để lấy một ôm nữa, Taran nghi ngại nhìn đồng rơm xơ xác.

“Tôi đoán là mình nên thử nằm mơ xem sao.” cậu nói, vẻ không hy vọng lắm. “Tôi chắc chắn không có gợi ý nào hay hơn.”

“Chúng tôi có thể dọn cho cậu một chỗ nằm tử

tế.” Fflewddur nói, “Và trong khi cậu nằm mơ, chúng tôi cũng có thể cố nghĩ ra một cái gì đó. Như vậy thì tất cả chúng ta đều khả dĩ làm việc theo cách riêng của mình. Tôi không hề lấy làm bận tâm khi phải thú nhận với cậu điều này,” anh nói thêm, “ước gì tôi có chiếc trâm của Adaon. Ngủ ư? Chẳng cần phải hỏi đến lần thứ hai đâu, vì tôi đang

một chết đi được.”

Taran vẫn còn nghi ngờ, đang chuẩn bị nằm xuống đám rơm thì Gurgi lại xuất hiện, mắt mở to, run rẩy. Con vật hốt hoảng đến nỗi nó chỉ có thể thở hổn hển và đưa tay làm hiệu. Taran đứng bật dậy. “Có chuyện gì vậy?” cậu kêu lên.

Gurgi ra hiệu về phía chuồng gà và cả nhóm vội

vã đi theo nó. Gurgi, về hết sức kích động, dẫn họ vào căn nhà bằng liếp trát bùn, rồi khiếp sợ lùi lại. Nó chỉ về một góc ở phía xa. Ở đó, giữa đám rơm, là chiếc vạc.

Nó thấp bè và đen sì, cao bằng nửa một người lớn. Cái miệng xấu xí của nó há hốc, đủ to để chứa một thân người. Vành của chiếc vạc méo mó, mòn

vết, hai bên thân nó lồi lõm và đầy vết chém; trên mép và quanh bụng nó lồi lõm đốm những vết nâu sẫm mà Taran biết không phải là gỉ sét. Cái quai to, dài, được móc bằng một thanh ngang nặng; hai cái vòng lớn, như hai mắt xích của một sợi xích khổng lồ gắn ở hai bên. Mặc dù được làm bằng sắt, chiếc vạc trông chẳng khác nào một vật sống, dữ

tợn và đầy hăm dọa bởi những điều xấu xa đã tích trữ từ bao đời. Làn gió lạnh buốt rít qua cái miệng trống hoác của nó và một tiếng thì thầm nổi lên từ đáy sâu của chiếc vạc, nghe như tiếng nói bị quên lãng của những người chết bị đọa đày.

“Đúng là chiếc Vạc Tái Sinh rồi.” Taran thì thảo vẻ sợ hãi pha lẫn kinh ngạc.

Cậu hoàn toàn có thể hiểu được sự khiếp hãi của Gurgi, vì chỉ cần nhìn thấy chiếc vạc thôi cũng đủ khiến cậu cảm thấy như có một bàn tay lạnh ngắt đang bóp chặt lấy tim mình. Cậu ngoảnh mặt đi, gần như không dám nhìn nó lâu hơn nữa.

Mặt Fflewddur tái mét. Eilonwy đưa tay lên bịt miệng. Ở một góc, Gurgi

đang run rẩy thật đáng thương. Mặc dù chính nó đã tìm thấy chiếc vạc, nó không thốt ra một tiếng kêu đắc thắng vui sướng nào. Thay vào đó, nó rúc sâu hơn vào đồng rơm và cố thu mình lại thật nhỏ.

“Phải, tôi đoán chính là nó.” Fflewddur đáp và nuốt khan. “Nhưng mặt khác,” anh nói thêm vẻ hy vọng, “cũng có thể không phải.

Họ đã nói họ có rất nhiều vạc và nồi nấu vương vãi quanh đây. Ý tôi là, chúng ta không muốn nhầm lẫn, phải không?”

“Nó đúng là chiếc vạc ấy.” Taran nói. “Tôi đã mơ thấy nó. Và ngay cả nếu không mơ thấy thì tôi vẫn có thể nhận ra nó, vì tôi cảm nhận được cái ác trong nó.”

“Tôi cũng vậy.” Eilonwy

khẽ nói. "Nó chứa đầy chết chóc và đau khổ. Tôi đã hiểu tại sao Gwydion lại muốn phá huỷ nó." Cô quay sang Taran. "Anh đã đúng khi đi tìm nó ngay mà không trì hoãn gì cả." Eilonwy nói thêm với một cái rùng mình. "Tôi xin rút lại tất cả những gì tôi đã nói. Chiếc vạc phải bị huỷ diệt càng sớm càng tốt."

"Thôi được," Fflewddur

thở dài, “tôi e rằng đây chính là chiếc Vạc Tái Sinh rồi. Tại sao nó lại không thể là một cái vạc nhỏ xinh xinh thay vì cái thứ to đùng xấu xí này nhỉ? Tuy nhiên,” anh ta hít một hơi dài nói tiếp, “hãy lấy nó đi! Một người họ Fflam không bao giờ chần chừ cả!”

“Không!” Taran kêu lên, đưa một tay ra chặn chàng ca sĩ lại. “Chúng ta

không thể lấy nó giữa
thanh thiên bạch nhật
được; và chúng ta cũng
không thể ở lại đây, nếu
không họ sẽ biết chúng ta
đã tìm ra nó. Chúng ta sẽ
quay lại khi trời tối và dẫn
theo ngựa để kéo nó đi.
Trong lúc này thì tốt hơn
hết, chúng ta nên quay lại
nhà kho và làm như không
có chuyện gì xảy ra cả.”

Nhóm bạn nhanh

chóng quay trở lại nhà kho.
Khi đã rời chỗ chiếc vạc,
Gurgi liền lấy lại được chút
khí thế của mình. "Gurgi
tinh khôn đã tìm thấy nó!"
Nó reo lên. "Ồ, phải! Nó
luôn tìm thấy những thứ bị
mất! Nó đã tìm thấy cô lợn,
và giờ nó lại tìm thấy chiếc
vạc to lớn đã gây ra những
việc độc ác và nấu ra
những liều thuốc xấu xa!
Cậu chủ nhân từ sẽ ban

thưởng cho Gurgi hèn mọn. Tuy thế, nó vẫn nhẩn nhúm lại vì sợ hãi.”

Taran vỗ lên vai Gurgi để an ủi nó. “Đúng thế anh bạn ạ,” cậu đáp, “mi đã giúp chúng ta hơn một lần rồi. Nhưng tôi không thể tưởng tượng được họ lại giấu chiếc vạc trong một cái chuồng gà bỏ không, dưới một đồng rơm bần.” Cậu lắc đầu. “Tôi đã nghĩ

họ muốn canh gác nó cẩn thận hơn kia đấy.”

“Không phải vậy đâu.”
Chàng ca sĩ nói. “Họ tinh khôn lắm. Họ giấu nó ở một nơi ai cũng có thể tìm đến đầu tiên, vì nghĩ rằng như thế có vẻ dễ dàng đến nỗi sẽ không ai nghĩ tới chuyện đi tìm ở đó cả.”

“Có lẽ vậy.” Taran đáp.
Cậu nhú mày. “Hay cũng có thể là...” cậu nói thêm,

không nén nổi nỗi sợ bỗng
dâng lên trong lòng, “họ cố
tình để cho chúng ta tìm
thấy nó.”

Quay về nhà kho,
nhóm bạn cố ngủ, vì biết
rằng đêm nay sẽ phải làm
việc rất cực nhọc và nguy
hiểm. Fflewddur và Gurgi
chợp mắt một lúc; Eilonwy
quấn mình vào áo choàng
với một ít rơm đắp quanh
người. Taran thì quá bồn

chồn và lo lắng, thậm chí không nhắm mắt nổi nữa. Cậu ngồi yên lặng, trong tay là cuộn thừng dài cậu đã lấy từ đám đồ dùng ít ỏi còn sót lại của cả nhóm. Họ đã quyết định sẽ treo chiếc vạc vào giữa hai con ngựa và đi từ khu đầm lầy đến một chỗ ẩn nấp an toàn trong rừng, ở đó, họ sẽ phá huỷ nó.

Không có dấu hiệu gì

chứng tỏ có người ở trong căn nhà tranh. Tuy nhiên, khi đêm xuống, một ngọn nến loé sáng trên ô cửa sổ. Taran khẽ đứng dậy và rón rén ra khỏi nhà kho. Lần theo bóng tối, cậu đi đến căn nhà thấp và nhìn vào. Trong một lúc, cậu đứng đờ ra, kinh ngạc, không thể cử động nổi. Rồi cậu quay phắt lại và chạy thật nhanh về chỗ những người khác.

“Tôi đã nhìn thấy họ trong đó!” Cậu thì thầm, đánh thức chàng ca sĩ và Gurgi dậy. “Trông họ không còn giống như trước nữa!”

“Cái gì?” Eilonwy kêu lên. “Anh có chắc là anh đã không đi nhầm đến một căn nhà nào khác không đấy?”

“Tất nhiên là không rồi.” Taran vật lại. “Và nếu không tin thì các bạn tự đi

mà xem. Họ không còn như cũ nữa. Đúng là vẫn có ba người, nhưng họ khác lắm. Một người đang chải len, một người đang xe sợi, người thứ ba đang dệt vải.”

“Tôi đoán,” chàng ca sĩ nói, “đó là cách họ tiêu thời giờ. Ở giữa đêm lẫn buồn chán này thì chẳng có mấy việc để làm.”

“Tôi phải tự đi xem mới được.” Eilonwy tuyên bố.

“Dệt vải thì chẳng có gì lạ, nhưng ngoài việc đó ra thì tôi không thể hiểu nổi những lời anh nói.”

Với Taran dẫn đầu, nhóm bạn thận trọng rón rén bò đến ô cửa sổ. Đúng như cậu đã nói. Trong căn nhà tranh, ba người đang bận rộn làm việc, nhưng không một ai trong số họ giống với Orddu, Orwen hay Orgoch cả.

“Họ đẹp quá!” Eilonwy thì thầm.

“Tôi đã nghe chuyện các mục phù thủy giả dạng những cô gái xinh đẹp,” chàng ca sĩ lẩm bẩm, “nhưng tôi chưa bao giờ nghe những cô gái xinh đẹp lại muốn giả dạng làm các mục phù thủy xấu xí cả. Nó không tự nhiên chút nào, và tôi phải thú nhận là nó khiến tôi nổi da gà. Tôi

nghĩ chúng ta nên lấy chiếc vạc và chuồn khỏi đây ngay.”

“Tôi không biết họ là ai,” Taran nói, “nhưng tôi e là họ có quyền lực mạnh hơn chúng ta tưởng. Bằng các nào đó chúng ta đã gặp phải một vấn đề... tôi không biết đó là vấn đề gì nữa, nhưng nó khiến tôi lo lắng. Đúng, chúng ta nên lấy chiếc vạc càng sớm

càng tốt, nhưng chúng ta phải đợi đến khi họ ngủ cái đã."

"**Nếu** họ có đi ngủ." chàng ca sĩ nói. "Bây giờ sau khi thấy tất cả những điều này thì chẳng có gì còn làm tôi ngạc nhiên được nữa, ngay cả nếu họ có treo ngược lên như lũ dơi."

Trong một lúc lâu, Taran sợ rằng chàng ca sĩ

nói đúng và ba bà phù thủy
sẽ không ngủ nghề gì hết.
Nhóm bạn thay phiên nhau
canh chừng căn nhà, và
phải đến lúc gần sáng thì
cây nên mới được tắt đi.
Một cách hết sức khổ sở,
Taran vẫn chần chừ đợi
tiếp một lát nữa. Chẳng
mấy chốc, một tiếng ngáy
to từ trong nhà vang ra.

“Hắn họ đã biến hình
lại như cũ rồi.” chàng ca sĩ

nhận xét. “Tôi không tưởng tượng nổi các cô gái xinh đẹp lại ngáy như thế. Không, đó là Orgoch đấy. Tôi có thể nhận ra âm thanh đó ở bất kì đâu.”

Trong bóng tối tĩnh mịch vẫn còn vương lại của buổi bình minh, nhóm bạn vội chạy tới chuồng gà, ở đó Eilonwy đánh liều thả sáng quả cầu của mình lên.

Chiếc vạc ngồi chồm

hổm ở góc của nó, đen sì và dữ tợn.

“Nhanh lên.” Taran ra lệnh, nắm lấy cái quai. “Fflewddur và Eilonwy, nhấc hai cái vòng ấy; còn Gurgi, nhấc phía bên kia lên. Chúng ta sẽ lôi nó ra và buộc nó giữa hai con ngựa. Sẵn sàng chưa? Tất cả cùng nhấc nào.”

Nhóm bạn cố sức đẩy một cú thật mạnh, rồi suýt

nửa ngã nhào ra đất. Chiếc vạc không hề xô dịch.

"Nó nặng hơn tôi tưởng." Taran nói. "Thử lại nào." Cậu định chuyển chỗ nắm trên quai. Nhưng tay cậu không rút ra được. Sợ điếng người, cậu cố kéo tay ra. Chỉ vô ích.

"Này," chàng ca sĩ lẩm bẩm, "hình như tay tôi bị dính cái gì thì phải."

"Tôi cũng thế!" Eilonwy

thét lên, cố sức kéo tay mình ra.

“Và Gurgi cũng bị dính vào rồi!” Gurgi khiếp sợ rú lên. “Ôi, đau quá! Nó không thể cử động được!”

Một cách tuyệt vọng, nhóm bạn đẩy tới đẩy lui, vật lộn với kẻ địch bằng sắt cầm lạnh. Taran vắn và giật mạnh tay cho đến khi phát khóc vì kiệt sức. Eilonwy cũng đã mệt phờ

gục xuống, tay vẫn dính vào cái vòng sắt nặng trĩu. Taran lại cố giật ra một lần nữa. Chiếc vạc vẫn giữ chặt cậu.

Một bóng người mặc áo choàng đen hiện ra ở khung cửa.

“Orddu đấy!” chàng ca sĩ kêu lên. “Lần này thì chúng ta chắc chắn bị biến thành cóc rồi!”

Chương XIV: NGÃ GIÁ

Orddu, mắt chớp chớp vể ngái ngủ và đầu tóc rối bù hơn bao giờ hết, bước vào chuồng gà. Theo sau mụ là hai mụ phù thủy kia, cũng đang mặc những chiếc áo ngủ phất phơ, tóc không búi lên mà xoã xượi xuống vai thành những đám thắt nút rối tung. Họ đã lại có vẻ bề ngoài của

những mụ phù thủy già xấu xí, không còn chút gì giống với ba cô gái mà Taran đã thấy qua cửa sổ.

Orddu giơ cao một cây nến đang kêu xèo xèo và chăm chăm nhìn nhóm bạn.

“Ôi, những con cừ non khốn khổ!” Mụ kêu lên. “Chúng đã làm chuyện gì thế này? Chúng ta đã cố cảnh báo chúng về cái vạc

xấu xa, nhưng đám ngỗng con ương ngạnh này đâu có chịu nghe. Ôi trời," mẹ buồn bã tắc lưỡi, "giờ thì những ngón tay bé nhỏ của chúng đã bị dính vào đó rồi."

"Bà có nghĩ là," Orgoch nói với một tiếng thì thầm khàn khàn, "chúng ta nên đi nhóm lửa không?"

Orddu quay sang mẹ ta. "Thôi đi nào, Orgoch."

mụ kêu lên. “Thật là một ý nghĩ kinh khủng. Còn quá sớm để nấu bữa sáng mà.”

“Không bao giờ là quá sớm cả.” Orgoch lẩm bẩm.

“Nhìn chúng mà xem.” Orddu âu yếm nói. “Nom chúng hoảng sợ mới dễ thương làm sao! Như những con chim non chưa mọc lông vậy!”

“Bà đã chơi khăm chúng tôi, Orddu!” Taran

nói lớn. “Bà biết là chúng tôi sẽ tìm thấy chiếc vạc, bà biết chuyện gì sẽ xảy ra!”

“Sao, tất nhiên là chúng ta biết, gà con của ta ạ.” Orddu dịu dàng đáp. “Chúng ta chỉ tò mò muốn tìm hiểu xem các con sẽ làm gì khi tìm thấy nó. Và giờ thì các con đã tìm thấy nó, và chúng ta đã biết rồi!”

Taran tuyệt vọng cố vật lộn để tự giải thoát mình. Dù khiếp sợ, cậu vẫn ngẩng cao đầu và nhìn thẳng vào Orddu vẻ thách thức. “Nếu muốn thì hãy giết chúng ta đi, đồ phù thủy độc ác!” cậu kêu lên. “Phải, chúng ta sẽ lấy trộm chiếc vạc và phá huỷ nó! Và ta sẽ cố gắng làm thế chừng nào còn sống!” Taran điên tiết lao mình

vào chiếc vạc tro ì và một lần nữa lại vận hết sức một cách vô ích để đẩy nó đi.

“Tôi rất thích ngắm chúng nổi giận, bà có thấy thế không?” Orwen thì thầm hỏi Orgoch một cách thích thú.

“Cẩn thận đấy,” Orddu khuyên bảo Taran, “cứ quấy đạp như thế thì con chỉ sẽ tự làm mình đau thôi. Chúng ta tha lỗi cho

con vì đã gọi chúng ta là đồ phũ thuỷ độc ác.” mụ khoang dung nói. “Con đang tức giận, chú gà con tội nghiệp, và có thể nói ra bất kỳ điều gì.”

“Các bà là những kẻ xấu xa!” Taran thét lên. “Các bà muốn làm gì chúng tôi cũng được, nhưng sớm muộn gì các bà cũng sẽ bị lật đổ. Gwydion sẽ biết chuyện gì đã xảy ra với

chúng tôi. Và thầy Dallben...”

“Đúng, đúng thế!” Gurgi cũng gào lớn. “Họ sẽ tìm thấy các bà, ồ, đúng vậy! Và sẽ tấn công và trừng phạt các bà!”

“Những con gà tơ của ta,” Orddu đáp, “các con vẫn chưa hiểu sao? Xấu xa ư? Lạy trời phù hộ những trái tim bé nhỏ của các con, chúng ta không xấu đâu.”

“Tôi không gọi thể này là “tốt” đâu.” Chàng ca sĩ lẩm bẩm. “Ít ra là nếu xem xét từ phía cá nhân tôi.”

“Tất nhiên là không rồi.” Orddu đồng ý. “Chúng ta không tốt cũng không xấu. Chỉ đơn giản là chúng ta thích mọi việc như hiện trạng của chúng mà thôi. Và hiện trạng của mọi việc lúc này thì có vẻ như các con đã bị dính vào chiếc

vạc rồi.”

“Và các bà không thêm quan tâm!” Eilonwy nói lớn. “Như thế còn tệ hơn cả xấu xa nữa!”

“Chắc chắn là chúng ta có quan tâm chứ, con thân yêu.” Orwen dịu dàng nói. “Chỉ có điều chúng ta không “quan tâm” theo cùng một cách như các con, hay đúng hơn, “quan tâm” là một tình cảm

chúng ta không thể có được.”

“Thôi nào,” Orddu nói, “đừng bận óc vì những chuyện như thế nữa. Ta cứ đứng đây nói mãi trong khi bọn ta có tin vui cho các con đây. Hãy đem chiếc vạc ra ngoài đi, trong này ngọt ngạt lắm, và toàn mùi trứng, rồi chúng ta sẽ cho các con biết. Đi nào.” mẹ nói thêm, “Giờ thì các con

có thể nhắc nó lên rồi đấy.”

Taran nểm cho Orddu một cái nhìn nghi ngờ, nhưng đánh liều dồn sức vào chiếc vạc. Nó nhúc nhích, và cậu cũng nhận thấy tay mình đã gỡ ra được. Một cách vất vả, nhóm bạn xoay xở nhắc chiếc vạc nặng trĩch lên và đem nó từ chuồng gà ra.

Bên ngoài, mặt trời đã mọc. Khi nhóm bạn đặt

chiếc vạc xuống đất và vội vã lùi ra, những tia nắng buổi bình minh biến lớp sắt đen thành màu đỏ ối như máu.

“Được rồi, giờ thì như ta đã nói ban nãy,” Orddu nói tiếp, trong khi Taran và các bạn xoa bóp những cánh tay và bàn tay đau nhức, “chúng ta đã bàn bạc và đồng ý – ngay cả Orgoch cũng đồng ý - rằng

các con có thể có được cái vạc nếu các con thực sự muốn nó."

"Các bà để cho chúng tôi đem nó đi ư?" Taran kêu lên. "Sau tất cả những gì các bà đã làm sao?"

"Đúng vậy." Orddu trả lời. "Chiếc vạc này hoàn toàn vô tích sự - ngoại trừ để sinh ra bọn Vạc Dầu. Arawn đã làm hỏng nó, không còn dùng vào việc gì

khác được nữa, các con cũng có thể tưởng tượng ra đấy. Thật đáng buồn, nhưng việc đã rồi. Và ta xin đảm bảo với các con rằng lũ Vạc Dầu là những sinh vật sau rốt trên thế giới này chúng ta muốn thấy quanh đây. Chúng ta đã quyết định rằng cái vạc chẳng là gì ngoài một thứ phiền phức đối với chúng ta. Và, bởi vì các con là bạn

của Dallben...”

“Các bà chịu trao chiếc vạc cho chúng tôi sao?” Taran kinh ngạc mở lời.

“Rất vui sướng đa tạ các bà.” Chàng ca sĩ nói.

“Từ từ đã nào, đàn vịt con của ta.” Orddu ngắt lời.

“**Trao** chiếc vạc cho các con ư? Ôi, trời ạ, không! Chúng ta không tự nhiên **trao** cái gì cho ai cả. Chỉ có thứ gì tự mình giành được

thì mới đáng được hưởng. Nhưng chúng ta sẽ cho các con một cơ hội để mua lại nó.”

“Chúng tôi không có của cái gì để đem ra thương lượng cả.” Taran buồn nản nói. “Than ôi, chúng tôi hoàn toàn không có.”

“Chúng ta không thể mong các con có thể trả giá đắt như Arawn được.”

Orddu đáp, “Nhưng chúng ta dám chắc các con có thể tìm được một thứ gì đó để đem ra đổi. Ờ... để xem... ngọn Gió Bắc trong một cái túi được không?”

“Gió Bắc!” Taran thốt lên. “Không thể được! Sao các bà lại có thể mơ đến chuyện...”

“Tốt thôi,” Orddu nói, “chúng ta không cần cầu kỳ lắm đâu. Gió Nam cũng

được. Nó ấm áp và dễ chịu hơn nhiều.”

“Các bà đang chế nhạo chúng tôi ư?” Taran giận dữ kêu lên. “Cái giá mà các bà đòi hỏi vượt quá sức bất kỳ ai trong số chúng tôi.”

Orddu ngằn ngừ. “Có lẽ các con nói đúng.” mẹ thừa nhận. “Ờ, thế thì thứ gì riêng tư hơn vậy. Ta nghĩ ra rồi!” Mẹ nói mỉm cười với Taran. “Hãy cho chúng ta –

hãy cho chúng ta ngày hè
thú vị nhất mà con có thể
nhớ được! Con không thể
nói điều đó là quá sức
được, vì nó thuộc về con
mà!”

“Đúng vậy.” Orwen
hăng hái nói. “Một chiều hè
tuyệt đẹp, rực nắng và đầy
những mùi hương êm ái.”

“Không có cái gì ngọt
ngào hơn,” Orgoch lầm
bầm, hít hà qua kẽ răng,

“so với buổi chiều hè của một con cừ non.”

“Làm sao tôi có thể cho các bà thứ ấy được?” Taran phản đối. “Hay bất kỳ ngày nào khác, khi mà chúng... chúng nằm trong người tôi? Các bà không thể lấy nó ra được! Ý tôi là...”

“Chúng ta có thể thử xem.” Orgoch lẩm bẩm.

Orddu kiên nhẫn thở dài. “Được rồi, các chú

ngõ nhỏ của ta. Chúng ta đã đưa ra những gợi ý của mình, và chúng ta rất sẵn lòng nghe gợi ý của các con. Nhưng nhớ cho kỹ, để việc đổi chác được công bằng, đó phải là thứ mà đổi với các con cũng quý giá ngang với chiếc vạc.”

“Tôi rất quý thanh gươm của mình.” Taran nói. “Nó là một món quà của thầy Dallben và là

thanh gươm đầu tiên thực sự thuộc về tôi. Để đổi lại chiếc vạc, tôi sẵn sàng là bỏ nó.” Cậu toan cởi đai gươm ra, nhưng Orddu phẩy tay vờ thờ ơ.

“Một thanh gươm ư?” Mụ lắc đầu đáp lại. “Trời ơi, không, vệt con của ta ạ. Chúng ta đã có nhiều lắm rồi – quá nhiều là đẳng khác. Và có nhiều thanh trong số chúng là những

món vũ khí nổi tiếng của những chiến binh vô cùng hùng mạnh.”

“Vậy thì...” Taran ngập ngừng, “tôi xin trao cho các bà Lluagor. Nó là một con chiến mã rất cao quý.” Cậu dừng lại khi thấy Orddu nhăn mặt. “Hay là,” cậu miễn cưỡng hạ giọng nói thêm, “con ngựa của tôi, Melynlas, nó là con của Melyngar, chiến mã của

chính ông hoàng Gwydion. Không có con ngựa nào chạy nhanh hay vững chân hơn nó. Đối với tôi, Melynlas quý báu hơn tất cả."

"Ngựa ấy à?" Orddu nói. "Không, không thể được. Phải cho chúng ăn, rồi chăm sóc chúng, phiền phức lắm. Hơn nữa, với Orgoch thì cũng khó mà có vật nuôi được."

Taran im lặng một hồi lâu. Mặt cậu ái đi khi nghĩ đến chiếc trâm cài của Adaon và bàn tay cậu chộp lấy nó như để che chở. "Tôi chỉ có vậy thôi." cậu chậm rãi nói.

"Không, không!" Gurgi kêu lên, chen lên đứng trước ba mụ phù thủy và chìa chiếc túi của mình ra. "Xin hãy lấy báu vật của Gurgi ấy! Hãy lấy chiếc túi

đựng đồ nhai gặm này!”

“Thức ăn cũng không.”
Orddu nói. “Không được. Người duy nhất trong bọn ta quan tâm đến thức ăn là Orgoch. Và ta chắc chắn trong cái túi của con không có thứ gì khả dĩ khiến bà ta thích thú.”

Gurgi buồn nản nhìn Orddu. “Nhưng đó là tất cả những gì Gurgi khốn khổ có.” Nó lại chìa chiếc túi ra.

Mụ phù thủy mỉm cười và lắc đầu. Tay Gurgi rơi xuống bên cạnh mình; vai nó rũ xuống và nó rầu rĩ quay đi.

“Hắn các bà thích đồ trang sức.” Eilonwy nói xen vào. Cô rút chiếc nhẫn ở ngón tay mình và đưa cho Orddu xem. “Đây là một vật rất đẹp.” Eilonwy nói. “Chính ông hoàng Gwydion đã tặng nó cho tôi. Bà có

thấy viên ngọc không? Nó được chạm khắc bởi người Mỹ Tộc đấy.”

Orddu cầm chiếc nhẫn, đưa nó lên sát mắt và nheo mắt lại ngắm nghía. “Đáng yêu, đáng yêu lắm.” mụ nói. “Rất đẹp. Cũng đẹp gần bằng con đây, con cừ non của ta. Nhưng cổ xưa hơn nhiều. Không, ta e là không được. Chúng ta có nhiều thứ như vậy lắm.

Quả thực, chúng ta không muốn có thêm nữa. Hãy giữ lấy nó, gà con của ta, một ngày kia con sẽ dùng nó vào một việc gì đó có ích, nhưng chúng ta thì chắc chắn là không.” Mụ trả chiếc nhẫn cho Eilonwy, cô buồn bã đeo nó lại vào ngón tay mình.

“Tôi còn một vật quý giá khác.” Eilonwy nói tiếp. Cô thọc tay vào nếp áo

choàng và lôi quả cầu vàng ra. “Đây.” Cô nói, xoay nó trong tay mình để nó toả ra ánh sáng rực rỡ. “Nó hay hơn một cây đèn nhiều.” Eilonwy nói. “Nó có thể khiến ta nhìn thấy mọi vật khác đi, rõ ràng hơn. Nó rất có ích.”

“Con định trao nó cho chúng ta như thế thật là đáng yêu.” Orddu nói. “Nhưng nó cũng lại là một

thứ mà chúng ta không thật sự cần đến.”

“Các bà, các bà này!” Fflewddur kêu lên. “Các bà đã bỏ qua một món hời rồi đây.” Anh bước tới trước và tháo dây đàn hạc trên vai ra. “Tôi có thể hiểu tại sao chiếc túi đựng thức ăn và những thứ đại loại như vậy lại không thể khiến các bà thích thú. Nhưng tôi xin các bà hãy cân nhắc về cây

đàn hạc này. Các bà chỉ có một mình trong khu đầm lầy ảm đạm này,” anh nói tiếp, “và chút ít âm nhạc đúng là thứ các bà cần.

Cây đàn hạc này có thể tự chơi được.” Fflewddur nói tiếp. Anh đặt cây đàn uốn lượn tuyệt đẹp lên vai, chỉ hơi chạm vào các dây đàn, và một điệu nhạc du dương vang lên tràn ngập trong không trung. “Các bà

thấy chưa?" chàng ca sĩ kêu lên. "Không phải làm gì hết!"

"Ồ, hay thật!" Orwen lẩm bẩm vẻ tiếc nuối. "Và thử nghĩ đến những bài hát chúng ta có thể hát cho vui xem."

Orddu ngó kỹ cây đàn hạc. "Ta thấy rất nhiều dây đàn đã bị nổi lại. Chúng bị ngấm mưa nắng hay sao thế?"

“Không, không phải do mưa nắng đâu.” Chàng ca sĩ nói. “Với tôi thì chúng rất hay đấy. Chỉ khi nào tôi... khi tôi thêm thắt cho câu chuyện một chút thôi. Tôi dám chắc các bà sẽ không gặp phải rắc rối ấy đâu.”

“Ta có thể hiểu tại sao anh lại quý trọng nó.” Orddu nói. “Nhưng, nếu muốn có âm nhạc thì chúng ta có thể gọi vài con

chim đến. Không, sau khi suy xét kỹ thì nó cũng chỉ thêm phiền thôi. Phải luôn lên dây cho nó giữ đúng âm và các thứ đại loại thế.”

“Các con có chắc là không còn thứ gì nữa không?” Orwen khắp khởi hy vọng hỏi.

“Chỉ có thế thôi.”
Chàng ca sĩ chán nản trả lời. “Đó là tất cả rồi. Trừ khi các bà muốn cả áo choàng

trên lưng chúng tôi nữa.”

“Lạy trời phù hộ các con, không đâu!” Orddu nói. “Đàn vịt nhỏ các con đi mà lại không có chúng thì thật không hay chút nào. Các con sẽ chết cồng mất. Và đến lúc đó thì có chiếc vạc cũng đâu còn tích sự gì đâu?

Ta rất tiếc, những chú gà con của ta ạ.” Orddu nói tiếp. “Có vẻ đúng là các

con không có thứ gì mà chúng ta thích thật. Tốt thôi, chúng ta sẽ giữ lấy chiếc vạc, còn các con hãy đi đi.”

Chương XV: VẠC DẦU ĐEN

“Tạm biệt, những con cú nhỏ của ta.” Orddu nói, quay về phía căn nhà tranh. “Thật tiếc là các con không mặc cả được gì với chúng ta. Nhưng mọi việc là vậy. Hãy bay về tổ đi, và gửi lời chào thân ái của chúng ta đến cho bé Dallben nhé.”

“Xin hãy đợi!” Taran vội gọi to và bước theo sau mụ. Eilonwy nhận ra ý định của cậu, hét lên một tiếng phản đối và tóm lấy cánh tay cậu. Taran nhẹ nhàng đẩy cô sang bên. Orddu dừng lại và quay đầu nhìn cậu.

“Còn... còn một thứ nữa.” Taran hạ thấp giọng nói. Cậu căng người lên và hít một hơi thật sâu. “Chiếc

trâm tôi đang cài đây, một món quà của Adaon, con trai của Taliesin.”

“Trâm à?” Orddu nói, tò mò nhìn cậu. “Một chiếc trâm cài à? Phải, cái đó nghe có vẻ hay đấy. Có lẽ đúng là thứ chúng ta muốn cũng nên. Lẽ ra con nên nhắc đến nó sớm hơn mới phải.”

Tran ngẩng đầu lên và mắt cậu gặp mắt Orddu. Trong giây lát ấy, cậu cảm

thấy như họ chỉ có một mình. Cậu chăm chăm đưa tay lên cổ và cảm nhận sức mạnh của chiếc trâm cuộn cuộn trong người. “Bà đã đùa giỡn với chúng tôi từ nãy giờ, Orddu ạ.” cậu thì thầm. “Bà đã nhìn thấy tôi đeo chiếc trâm của Adaon ngay từ khi chúng tôi đến đây. Bà đã biết rõ nó là vật gì.”

“Điều đó thì có quan

trọng gì?" Orddu trả lời. "Nó vẫn là lựa chọn của con, cho dù con có muốn đem nó ra trao đổi hay không. Phải, chúng ta biết rất rõ chiếc trâm cài này. Menwy, con trai Teirgwaedd, ca sĩ hát rong đầu tiên, đã làm ra nó từ cách đây lâu lắm rồi."

"Bà đã có thể giết chúng tôi" Taran lẩm bẩm, "và cướp lấy chiếc trâm."

Orddu mĩm cười buồn
rầu. “Con không hiểu sao,
chú gà con tội nghiệp?
Cũng như chính tri thức,
chân lý và tình yêu, chiếc
trâm phải được trao đi một
cách tự nguyện, nếu không
thì quyền lực của nó sẽ bị
phá vỡ. Và đúng là nó có
rất nhiều quyền lực đấy. Cả
điều này nữa con cũng phải
hiểu. Bởi vì Menwy Ca sĩ đã
phù phép cho nó bằng một

câu thần thú rất mạnh, và truyền cho nó những giấc mơ, tri thức, cùng những lời tiên tri. Với một chiếc trâm như thế, một chú vịt nhỏ có thể giành được rất nhiều danh tiếng và vinh quang. Ai có thể nói trước được? Cậu ta có thể sẽ đánh bại tất cả các anh hùng trên toàn xứ Prydain này, thậm chí cả Gwydion, ông hoàng dòng họ Don

nữa.

Hãy suy nghĩ cho kỹ, chú vịt nhỏ của ta,” Orddu nói. “một khi con đã từ bỏ nó, nó sẽ không còn tác dụng với con nữa đâu. Con có muốn đổi nó lấy một cái vạc xấu xa mà con chỉ có ý định phá huỷ không?”

Cầm chiếc trâm cài trong tay, Taran cay đắng nhớ lại rõ ràng niềm vui khi cảm nhận mọi hình ảnh,

mọi mùi hương, khi nhìn thấy từng giọt sương trên mạng nhện, khi cứu những người bạn đồng hành khỏi vụ lở đất, nhớ lại lời Gurgi ca ngợi sự uyên bác của cậu, nhớ lại ánh mắt ngưỡng mộ của Eilonwy, và nhớ lại Adaon đã tin tưởng giao chiếc trâm cho cậu ra sao. Một lần nữa, cậu lại cảm nhận niềm tự hào khi có được sức mạnh và tri

thức. Dưới chân cậu, chiếc vạc xấu xí như đang cười chế nhạo.

Taran gật đầu, gần như không nói nên lời. "Được." cậu nặng nề đáp. "Đây sẽ là vật trao đổi của tôi." Cậu từ từ tháo chiếc trâm trên cổ ra. Khi cậu thả miếng sắt vào tay Orddu, như thể một tia sáng run rẩy, loé lên rồi tắt ngấm trong tim cậu, và cậu suýt

nữa khóc oà lên vì đau đớn
tột cùng.

“Xong, chú gà con của
ta!” Orddu reo lên. “Chiếc
trâm cài đổi lấy Vạc Tái
Sinh!”

Quanh cậu, những
người bạn đồng hành đứng
lặng lẽ và ủ rũ. Hai tay
Taran siết chặt lại. “Chiếc
vạc là của chúng tôi,” cậu
nói, nhìn thẳng vào mặt
Orddu, “có đúng vậy

không? Nó là của chúng tôi và chúng tôi có thể làm gì với nó cũng được?"

"Sao? Tất nhiên là thế rồi, con chim nhỏ thân yêu." Orddu nói. "Chúng ta không bao giờ bội ước trong một cuộc đổi chác cả. Nó hoàn toàn thuộc về các con, không còn nghi ngờ gì nữa."

"Trong chuồng ngựa của các bà," Taran nói, "tôi

nhìn thấy có búa và thanh sắt. Các bà cho chúng tôi dùng chúng được không? Hay là," cậu chưa chát nói thêm, "chúng tôi lại phải trả một cái giá nữa?"

"Các con cứ tự nhiên dùng chúng." Orddu đáp. "Chúng ta sẽ tính nó vào một phần của cuộc trao đổi, vì con đúng là một chú gà nhép táo gan, chúng ta phải thừa nhận như vậy."

Taran dẫn nhóm bạn đến chuồng ngựa và dừng lại ở đó. “Tôi hiểu các bạn đã cố làm gì.” cậu khẽ nói, lần lượt nắm tay từng người. “Mỗi người trong các bạn đều sẵn sàng từ bỏ thứ mà mình yêu quý nhất vì tôi. Tôi rất mừng là Orddu đã không lấy cây đàn hạc của anh, Fflewddur ạ.” cậu nói. “Tôi biết anh sẽ đau khổ ra sao nếu không

có âm nhạc, thậm chí còn hơn cả tôi khi không có chiếc trâm. Và Gurgi, lẽ ra cậu không bao giờ nên tìm cách hy sinh chiếc túi thức ăn của mình chỉ vì tôi. Và Eilonwy, chiếc nhẫn và quả cầu của cô quá hữu ích và quá đẹp, không thể đem ra đổi lấy một cái vạc xấu xí được.

Tất cả những thứ này," Taran nói, "giờ còn đáng

quý gấp đôi. Và các bạn cũng vậy, đúng là những người bạn đồng hành chân chính tốt nhất trên đời." Cậu vỗ lấy một chiếc búa đang dựa vào tường. "Đi thôi, chúng ta vẫn còn một việc phải làm nốt cho xong."

Trang bị bằng những gậy sắt và búa tạ, nhóm bạn vội vã quay trở lại căn nhà tranh và trong khi ba

mụ phù thủy tò mò ngăm nhìn, Taran giơ cây búa lên. Vận hết sức mình, cậu giáng nó xuống chiếc vạc.

Chiếc búa nảy bật lên. Cái vạc rung lên như tiếng chuông sâu thẳm báo trước ngày tận thế, nhưng không hề suy chuyển. Với một tiếng thét tức giận, Taran lại giáng búa xuống. Chàng ca sĩ và Eilonwy cũng điên cuồng đập tới tấp, trong khi

Gurgi dùng một thanh sắt nện lấy nện để lên chiếc vạc.

Bất chấp cố gắng của họ, chiếc vạc vẫn không bị chút tổn hại nào. Ướt đẫm mồ hôi và kiệt sức, Taran tựa vào chiếc búa của mình và lau khuôn mặt đang ròn ròn mồ hôi.

“Lẽ ra các con phải cho chúng ta biết trước ý định của các con chứ, đàn

ngõng con của ta.” Orddu nói. “Không thể làm vậy với chiếc Vạc Tái Sinh đâu, các con biết đấy.”

“Cái vạc giờ là của chúng tôi.” Eilonwy vặc lại. “Taran đã phải trả một cái giá quá đắt rồi. Nếu chúng tôi có muốn đập nát nó thì cũng là chuyện riêng của chúng tôi!”

“Tất nhiên rồi,” Orddu đáp, “và các con cứ việc gõ

đập nó từ giờ cho đến khi chim xây tổ lại cũng được. Nhưng, những con ngỗng nhỏ ngốc nghếch của ta ơi, các con sẽ không bao giờ phá huỷ được nó theo cách ấy đâu. Trời ạ, không, các con làm sai hết rồi!”

Gurgi, đang định bò vào lòng chiếc vạc và tấn công nó từ trong ra, dừng lại để lắng nghe khi Orddu tiếp tục nói.

“Vì chiếc vạc là của các con rồi,” mẹ nói, “các con có quyền biết làm cách nào để phá huỷ được nó. Chỉ có một cách thôi, rất đơn giản và gọn ghẽ.”

“Cho chúng tôi biết đi!” Taran kêu lên. “Để chúng tôi có thể tổng khứ cái vật xấu xa này!”

“Một người sống phải trèo vào trong đó.” Orddu nói. “Khi đó, chiếc vạc sẽ tự

tan vỡ. Nhưng” mẹ nói thêm, “chỉ có một điều hơi khó chịu thôi, đó là con vịt nhỏ khốn khổ nào trèo vào trong chiếc vạc sẽ không bao giờ còn có thể sống sót để trèo ra được nữa.”

Với một tiếng kêu khiếp sợ, Gurgi nhảy phắt ra xa chiếc vạc và chạy đi một quãng an toàn, ở đó, nó điên tiết vung thanh sắt của mình lên và dứ dứ nắm

đắm về phía cái vạc.

“Phải,” Orddu mỉm cười, “chỉ có cách đó thôi. Con chỉ mất một cái trâm để đổi lấy chiếc vạc, nhưng phải mất một mạng người để phá huỷ nó. Không những thế, kẻ nào hy sinh mạng mình để phá huỷ chiếc vạc phải làm điều đó một cách tự nguyện và biết rõ điều mình đang làm.

Và giờ thì, đàn gà con

của ta,” mẹ nói tiếp, “chúng ta thật sự phải nói lời chia tay thôi. Orgoch đang buồn ngủ lắm. Các con đã đánh thức chúng ta dậy quá sớm, các con biết đấy. Tạm biệt, tạm biệt.” mẹ đưa tay lên vẫy rồi cùng với hai mẹ phù thủy kia quay vào trong căn nhà tranh.

“Khoan đã!” Taran hét lên. “Hãy cho chúng tôi biết

đi, không còn cách nào khác sao?" Cậu chạy tới bên cánh cửa.

Cái đầu của Orddu ló ra một thoáng. "Không còn cách nào khác cả, gà con của ta ạ." mẹ nói và lần đầu tiên trong giọng nói của mẹ có một thoáng thương hại.

Cánh cửa đóng sập trước mặt Taran. Cậu tuyệt vọng dấm mãi lên nó;

nhưng ba mẹ phù thủy không đáp lại nữa. Ngay cả ô cửa sổ cũng đột nhiên tối sầm lại như bị che phủ bởi một màn sương đen không thể chọc thủng nổi.

“Khi Orddu và các bạn của bà ta nói lời từ biệt,” chàng ca sĩ nhận xét, “thì họ nói thật đấy. Tôi không nghĩ chúng ta sẽ gặp lại họ nữa đâu.” Mặt anh ta tươi lên một chút. “Và đó là tin

tức đáng phẫn khởi nhất
mà tôi được nghe từ sáng
đến giờ.”

Taran mệt mỏi buông
rơi cây búa xuống đất.
“Chắc hẳn phải có điều gì
khác chúng ta có thể làm
chứ. Mặc dù chúng ta
không thể phá huỷ chiếc
vạc, chúng ta cũng không
thể bỏ nó lại được.”

“Hãy giấu nó đi,”
Fflewddu gợi ý, “chôn nó
<https://thuviensach.vn>

đi. Và tôi đề nghị làm càng sớm càng tốt. Cậu có thể chắc chắn là chúng ta sẽ không tìm được ai tự nguyện nhảy vào đó phá vỡ nó đâu.”

Taran lắc đầu. “Không, chúng ta không thể giấu nó đi được. Không sớm thì muện Arawn cũng sẽ tìm ra nó, và mọi cố gắng của chúng ta sẽ thành công cốc hết. Thầy Dallben hẳn sẽ

biết.” cậu nài tiếp. “Chỉ một mình thấy ấy có đủ uyên bác để xử lý chiếc vạc. Chính Gwydion cũng có ý định đem chiếc vạc về Caer Dallben. Giờ đó sẽ là nhiệm vụ của chúng ta.”

Fflewddur gật đầu. “Tôi đoán là điều an toàn duy nhất. Nhưng nó là một thứ quái thai công kênh, tôi không biết làm cách nào bốn người chúng ta có thể

lôi nó đi qua những đường núi được.”

Phía trước căn nhà tranh im lìm, nhóm bạn dẫn Lluagor và Melynlas ra, rồi buộc chiếc vạc và giữa hai con chiến mã. Gurgi và Eilonwy cầm cương dắt hai con ngựa phải kéo nặng, trong khi Taran và chàng ca sĩ đi bộ, một người đi trước, một người đi sau, để giữ vững chiếc vạc.

Mặc dù rất nóng lòng rời khỏi căn nhà tranh cẩu Orddu, Taran không dám đánh liều đi qua khu đầm lầy Morva nữa. Thay vào đó, cậu quyết định nhóm bạn sẽ đi một quãng trên nền đất cứng ở mép đầm và men theo vòng cung hình bán nguyệt của đầm lầy cho tới khi họ đến được cánh đồng hoang.

“Đường ấy xa hơn,”

Taran nói, “nhưng khu đầm lầy lại quá hiểm hóc. Lần trước tôi có chiếc trâm của Adaon dẫn đường. Giờ thì,” cậu nói thêm với một tiếng thở dài, “tôi e rằng tôi sẽ chỉ dẫn chúng ta đến cùng một kết cuộc như bọn Thợ Săn thôi.”

“Đó cũng là một ý hay đấy!” Chàng ca sĩ kêu lên. “Không phải là cho chúng ta,” anh vội nói thêm, “mà

là cho chiếc vạc ấy. Hãy ném các vạc chết tiệt này chìm xuống cát lún đi!”

“Không, cảm ơn nhiều!” Eilonwy đáp. “Đến khi tìm được chỗ cát lún thì chúng ta cũng chìm luôn với cái vạc rồi. Nếu ông mệt thì chúng ta có thể đổi chỗ và ông có thể dẫn Melynlas.”

“Không, không hề.” Fflewddur lẩm bẩm. “Nó

không nặng đến thế đâu. Tôi thấy đây là một cách rèn luyện sức khỏe rất hay. Một người họ Fflam không bao giờ chùn bước cả!”

Anh ta vừa dứt lời thì một sợi dây đàn bật tung, nhưng chàng ca sĩ không thèm để ý đến nó vì đang quá bận bịu giữ cho chiếc vạc khỏi chao đảo.

Taran lặng lẽ bước, chỉ mở miệng để chỉ hướng

cho Eilonwy và Gurgi. Họ đi tiếp suốt ngày hôm ấy, thỉnh thoảng mới dừng lại nghỉ. Mặc dù vậy, đến khi mặt trời lặn thì Taran nhận ra họ chỉ mới đi được một quãng ngắn và chưa đến gần được cánh đồng hoang rộng mênh mông. Cậu còn nhận thấy cả sự mệt mỏi của mình cũng nặng nề như chính chiếc vạc vậy, một cảm giác mệt mỏi mà

cậu chưa bao giờ chú ý đến khi còn đeo chiếc trâm cài của Adaon.

Họ cắm trại trên một cánh đồng thạch nam trống trải và lạnh lẽo, phủ đầy sương mù bốc lên từ đầm lầy Morva. Ở đó, họ tháo chiếc vạc ra khỏi hai con ngựa mệt mỏi và Gurgi lấy thức ăn từ trong chiếc túi của nó ra. Sau bữa ăn, Fflewddur phần chẵn trở

lại. Mặc dù còn run rẩy vì lạnh và ẩm ướt, chàng ca sĩ đặt cây đàn hạc lên vai và tìm cách làm ấm bạn phần khởi hơn bằng một bài hát vui vẻ.

Taran, thường vẫn rất háo hức được nghe chàng ca sĩ chơi nhạc, giờ ngồi tách xa một quãng, rầu rĩ nhìn chiếc vạc. Một lát sau, Eilonwy lại gần và đặt tay lên vai cậu.

“Tôi biết rằng điều này không thể an ủi anh được,” cô nói, “nhưng nếu anh nhìn mọi việc theo cách khác thì thực ra anh không hề từ bỏ bất kỳ thứ gì. Đúng là anh đã đánh đổi chiếc trâm và mọi quyền lực đi kèm với nó. Nhưng anh không thấy sao? Tất cả những quyền lực đó đều xuất phát từ chính chiếc trâm; chúng đâu phải là

của anh.

Tôi nghĩ,” cô nói thêm, “sẽ tệ hơn nhiều nếu phải từ bỏ một ngày hè. Ý tôi là **đó** mới chính là **một phần của anh** thật. Tôi biết, tôi sẽ không muốn từ bỏ bất kỳ ngày hè nào của mình, hay thậm chí một ngày đông đi chẳng nữa. Vì vậy, nếu anh nghĩ cho kỹ lại thì Orddu đâu có lấy đi **của anh** cái gì; anh vẫn là bản

thân mình, và anh không thể chối cãi được điều đó!”

“Đúng thế.” Taran đáp.
“Tôi vẫn chỉ là một thằng Phụ - Chấn lộn. Lẽ ra tôi phải biết rằng bất kỳ điều gì quá tốt đẹp sẽ không thể kéo dài lâu được.”

“Có thể đúng như vậy,” Eilonwy nói, “nhưng xét về chuyện Phụ - Chấn lộn thì tôi nghĩ anh là một người cực kỳ xuất sắc. Hãy tin tôi

đi, tôi không nghi ngờ chút nào về việc anh là người Phụ - Chăn lợn giỏi nhất trên toàn xứ Prydain này. Có bao nhiêu người Phụ - Chăn lợn khác thì tôi không biết, nhưng đó là chuyện lạc đề rồi. Và tôi không nghĩ là bất kỳ ai trong số họ có thể làm những điều anh đã làm."

"Tôi không thể làm gì khác." Taran nói, "Nếu

không thì chúng ta sẽ không có được chiếc vạc. Orddu nói họ chỉ quan tâm đến mọi việc như ở nguyên trạng của chúng.” cậu nói tiếp, “Giờ thì tôi tin, họ chỉ quan tâm đến mọi việc **như chúng phải diễn ra** thì đúng hơn.

Adaon biết số phận của anh ấy đã được định đoạt,” Taran tiếp tục, quay sang Eilonwy, giọng cậu trở nên

vững vàng hơn, “và anh ấy đã không trốn chạy nó, mặc dù nó khiến anh ấy phải mất mạng.

Được thôi,” cậu tuyên bố, “nếu tôi cũng đã có một số phận được định sẵn thì tôi sẽ đối mặt với nó. Tôi chỉ hy vọng rằng tôi có thể can đảm đối mặt với nó như Adaon mà thôi.”

“Nhưng cũng đừng quên,” Eilonwy nói thêm,

“cho dù chuyện gì khác xảy ra thì anh cũng đã giành được chiếc vạc cho Gwydion, cho cụ Dallben và tất cả chúng ta. Đó là điều mà không ai có thể cướp đi của anh. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đã cho anh đủ lý do để tự hào rồi.”

Taran gật đầu. “Phải, tôi đã làm được ngần ấy.” Cậu không nói gì nữa và Eilonwy lặng lẽ để cậu ngồi

lại đó.

Rất lâu sau, khi những người khác đã đi ngủ, Taran vẫn ngồi nhìn chăm chăm vào chiếc vạc. Cậu nghĩ thật kỹ về những điều Eilonwy đã nói; nỗi tuyệt vọng của cậu vơi đi chút ít và lòng tự hào dâng lên trong cậu. Chẳng bao lâu nữa chiếc vạc sẽ được giao vào tay Gwydion và sứ mệnh dài đằng đẳng này

sẽ kết thúc. “Mình đã làm được ngần ấy.” Taran nhắc đi nhắc lại với chính mình, và một sức mạnh mới mẻ nảy nở trong tim cậu.

Tuy nhiên, khi ngọn gió than vẫn thổi qua cánh đồng thạch nam và chiếc Vạc Tái Sinh đứng lù lù trước mặt cậu như một bóng đen bằng sắt, cậu lại nghĩ về chiếc trâm, rồi cậu vùi mặt vào hai bàn tay và

khóc.

Chương XVI: DÒNG SÔNG

Giấc ngủ đêm đó của Taran không khiến cậu thấy khoẻ khoắn hơn là bao và hầu như không làm giảm bớt sự mệt nhọc. Tuy vậy, đến lúc bình minh, cậu vẫn dậy cùng những người bạn đồng hành và với một nỗ lực to lớn, họ lại bắt đầu buộc chiếc vạc vào Lluagor

và Melynlas. Khi làm xong, Taran nhìn quanh vẻ lo ngại.

“Trên những cánh đồng này chẳng có gì để che chắn cho chúng ta cả.” cậu nói. “Tôi đã hy vọng chúng ta có thể đi trên đồng bằng, nơi đó cuộc hành trình sẽ dễ dàng hơn. Nhưng tôi sợ Arawn sẽ phải bọn quái điều đi tìm chiếc vạc. Sớm muộn gì chúng

cũng tìm thấy chúng ta thôi, và ở chỗ này thì chúng có thể bỏ nhào xuống chúng ta chẳng khác nào điều hâu bắt gà con.”

“Xin đừng nhắc đến gà con nữa.” chàng ca sĩ nhăn mặt nói. “Tôi phải nghe cái từ đó từ miệng Orddu đã đủ lắm rồi.”

“Gurgi sẽ bảo vệ cậu chủ nhân từ!” Gurgi kêu lên.

Taran mỉm cười và đặt tay lên vai Gurgi. "Ta biết mi sẽ cố hết sức mình." cậu nói. "Nhưng tất cả chúng ta gộp vào cũng không đủ sức chống chọi lại thậm chí chỉ một con quái điểu." Taran lắc đầu. "Không," cậu miễn cưỡng nói, "tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên rẽ về hướng Bắc và đi về khu rừng Idris. Đó là đường dài nhất nhưng ít ra nó cũng

che chắn được cho chúng ta phần nào.”

Eilonwy đồng ý. “Thường thì không khôn ngoan chút nào khi đi ngược lại hướng mình muốn đến.” cô nói. “Nhưng các bạn có thể dám chắc là tôi không muốn phải chống lại bọn quái điều chút nào.”

“Vậy thì hãy lên đường thôi.” Fflewddur nói. “Một người họ Fflam không bao

giờ nản chí cả! Mặc dù những khớp xương đau nhức của tôi cảm thấy như thế nào thì lại là chuyện khác!”

Khi đi ngang qua những cánh đồng hoang, nhóm bạn không gặp phải khó khăn nào, nhưng khi đã đến khu rừng Idris rồi, chiếc vác trở nên nặng nề hơn. Mặc dù có những cây cao, bụi rậm che chở và

bảo vệ cho họ nhưng lối đi lại rất hẹp. Lluagor và Melynlas vấp ngã luôn, và bất chấp cố gắng kiên cường nhất, chúng vẫn không thể kéo chiếc vạc qua những bụi cây.

Taran cất tiếng gọi ra hiệu dừng lại. "Hai con ngựa của chúng ta đã kéo hết sức mình rồi." cậu nói, vỗ vỗ cái cổ đầm mồ hôi của Melynlas. "Giờ đến lượt

chúng ta phải giúp chúng. Tôi ước gì có Doli ở đây." Cậu thở dài. "Tôi chắc là ông ấy sẽ nghĩ ra một điều gì đó thông minh. Làm một cái cang bằng cành cây và dây leo chẳng hạn."

"Đúng!" Eilonwy kêu lên. "Chính anh vừa nói ra đấy còn gì! Anh đang dẫn đường rất tốt thậm chí khi không có chiếc trâm của Adaon!"

Taran và chàng ca sĩ dùng gươm chặt những cành cây chắc khỏe, trong khi Eilonwy và Gurgi giắt dây leo từ các thân cây xuống. Taran phần chần hờn một chút khi cậu thấy chiếc cạm thành hình đúng như dự định của cậu. Nhóm bạn nhấc chiếc vạc lên đó và tiếp tục lên đường. Nhưng ngay cả khi chiếc cạm đỡ cho phần

nào thì họ vẫn tiến lên hết sức chậm chạp và khó nhọc.

“Ôi, những cánh tay mệt mỏi khốn khổ.” Gurgi than vãn. “Ôi công việc lao lực mới vất vả làm sao! Cái vạc xấu xa này biến chúng ta thành nô lệ một cách độc ác và tàn nhẫn biết bao! Ôi, đau đớn quá! Từ giờ Gurgi yếu ớt sẽ không bao giờ tự nguyện rời khỏi

Caer Dallben nữa!”

Taran nghiêng chặt
răng, trong khi những cành
cây thô ráp cứa vào vai.
Cậu cũng cảm thấy dường
như cái vạc xấu xí, nặng
trịch có một sự sống kỳ lạ
của riêng nó. Cái Vạc Tái
Sinh, thấp bè và dính đầy
vết máu, tròn trành sau
lưng, trong khi cậu loạng
choạng vượt qua những bụi
rậm. Nó mắc vào những

cành cây chìa ra như thể cố
tình bám chặt lấy chúng.
Thường thường, mỗi khi bị
cản lại đột ngột như vậy,
nhóm bạn lại bị mất thăng
bằng và ngã lộn nhào. Rồi
sau đó, một cách vất vả,
họ lại phải nhấc chiếc vạc
đặt lên cái cang một lần
nữa. Mặc dù trời lạnh đến
nỗi hơi thở của họ phả ra
trắng xoá, quần áo họ vẫn
ướt đầm mồ hôi và gần

như bị xé tơ tã vì vướng vào những bụi gai.

Cây cối đã trở nên rậm rạp hơn, và mặt đất dốc lên một đỉnh đồi. Với Taran, chiếc vạc như nặng lên theo mỗi bước chân. Cái miệng há hốc nhạo báng của nó như đang chế giễu cậu, và nó vắt kiệt sức cậu trong khi cậu cố hết sức kéo nó lên con đường dốc đứng.

Nhóm bạn đã lên gần đến đỉnh đồi thì một trong những cành cây làm giá đỡ gãy đánh rắc. Chiếc vạc lao xuống đất và Taran cũng đâm đầu ngã theo. Đau đớn cố đứng dậy và xoa xoa vai, cậu nhìn chăm chăm cái vạc đáng ghét và lắc đầu.

“Vô ích thôi,” Taran hớn hển nói, “chúng ta sẽ không bao giờ có thể kéo

nó qua rừng được. Có cổ cũng chẳng ích gì.”

“Anh nói cứ như Gwystyl vậy.” Eilonwy nhận xét. “Nếu không mở mắt thì tôi không thể thấy được sự khác biệt đâu.”

“Gwystyl ư!” chàng ca sĩ kêu lên, rầu rĩ nhìn hai bàn tay phồng rộp của mình. “Tôi ghen tỵ với lão già trong hang thỏ ấy đấy! Đôi khi tôi nghĩ ông ta đã

nói đúng.”

“Chúng ta quá ít người, không thể vác một gánh nặng như thế này được.” Taran tuyệt vọng nói. “Nếu thêm được một con ngựa hay một người nữa thì có thể có cơ hội. Chúng ta sẽ chỉ tự lừa dối chính mình nếu nghĩ chúng ta có thể đen chiếc vạc về Caer Dallben.”

“Có lẽ đúng như vậy,”

Eilonwy mệt mỏi thở dài. “Nhưng tôi không biết chúng ta còn có thể làm gì được nữa, ngoại trừ lừa dối chính mình. Và có khi đến lúc ấy thì chúng ta đã về đến nhà rồi cũng nên.”

Taran cắt một cành cây mới cho cái cang nhưng tim cậu nặng trĩu như chính chiếc vạc vậy. Và khi nhóm bạn đã hì hục vác được gánh nặng ấy lên đỉnh đồi

rồi lại xuống một thung
lũng sâu, Taran gần như
gục xuống vì tuyệt vọng.
Trước mặt họ, dòng sông
đang chảy xiết như một
con mãng xà khổng lồ màu
nâu dữ tợn.

Taran ủ rũ nhìn dòng
nước cuộn cuộn hồi lâu rồi
quay đi. "Số phận đã định
rằng chúng ta sẽ không
bao giờ có thể đem chiếc
vạc về Caer Dallben được."

“Vớ vẩn!” Eilonwy kêu lên. “Nếu giờ anh bỏ cuộc thì anh đã từ bỏ chiếc trâm của Adaon một cách vô ích! Còn tệ hơn cả đeo dây chuyền cho một con cú rồi lại để nó bay mất!”

“Nếu tôi không lầm,” Fflewddur sốt sắng nói, “thì đây là sông Tevryn. Tôi đã từng vượt qua nó về phía Bắc, gần đầu nguồn. Những điều người ta thu

thập được khi làm một ca sĩ lang thang thật đáng ngạc nhiên.”

“Than ôi, nó cũng chẳng đem lại cho chúng ta điều gì tốt đẹp cả, anh bạn ạ,” Taran nói, “trừ khi chúng ta lại có thể quay về phương Bắc và vượt qua chỗ dòng sông hẹp hơn.”

“Có vẻ ở dưới kia nước nông hơn.” Eilonwy nói, chỉ về hướng nơi dòng sông

uốn lượn quanh một bờ đất
mọc đầy lau lách. “Được
rồi, Taran xứ Caer Dallben,”
cô nói, “bây giờ chúng ta sẽ
làm gì nào? Chúng ta
không thể ngồi đây cho
đến khi bọn quái đần, hay
thậm chí là thứ gì khác
đáng sợ hơn, tìm thấy
chúng ta, và chắc chắn
chúng ta cũng không thể
quay lại tìm Orddu và xin
đổi lại chiếc vạc được.”

Taran hít một hơi dài.
“Nếu các bạn đều sẵn lòng,” cậu nói, “thì chúng ta sẽ cố vượt sông xem sao.”

Một cách chậm chạp, vật lộn với sức nặng phủ phàng của chiếc vạc, nhóm bạn vẫn nó đến bờ sông. Trong khi Gurgi, tay cầm cương dẫn lũ ngựa, thận trọng thò một chân, rồi chân kia xuống nước, thì

Taran và chàng ca sĩ khoác chiếc càng lên vai. Eilonwy đi theo bên cạnh họ để giữ chiếc vạc khỏi chao đảo. Làn nước buốt giá chém vào chân Taran như một lưỡi dao. Cậu bám chặt bàn chân xuống lòng sông, cố tìm một chỗ đặt chân chắc chắn hơn. Cậu bước xuống sâu hơn; sau lưng cậu, Fflewddur cũng đang hì hục cố hết sức để không đánh

rơi bên cẳng của mình. Hơi lạnh của dòng sông khiến Taran nget thở. Đầu cậu quay cuồng, các cành cây gần như tuột khỏi những ngón tay tê cứng.

Trong một khoảng khắc kinh hoàng, cậu thấy mình đang ngã xuống. Chân cậu tìm được một hòn đá và cậu bám lấy nó. Những sợi dây leo kêu ken két và căng ra khi sức nặng của

chiếc vạc chuyển hướng. Nhóm bạn giờ ở giữa dòng và nước chỉ dâng đến thắt lưng họ. Taran ngẩng khuôn mặt rùng rùng mồ hôi lên. Bờ bên kia không còn xa nữa; mặt đất có vẻ bằng phẳng hơn, rừng cây cũng không còn rậm như trước.

“Sắp tới nơi rồi!” Cậu kêu lên, cảm thấy hăng hái hơn. Cậu thấy Gurgi đã dẫn

hai con ngựa lên được bờ và đang quay lại để giúp những người bạn đang ị ạch vật lộn.

Ờ gần bờ, lòng sông bỗng lổn nhổn toàn đá. Không nhìn thấy gì, Taran cố bước qua những hòn đá hiểm trở. Phía trước mặt cậu nhô lên một đám đá tảng cao và cậu thận trọng kéo chiếc vạc tránh qua chúng. Gurgi đang chìa tay

ra thì Taran nghe chàng ca sĩ kêu lên một tiếng thất thanh. Chiếc vạc tròn trành. Taran vận hết sức dẫn tới. Eilonwy vội nắm lấy quai vạc và kéo một cách tuyệt vọng. Taran lao mình lên bờ đất khô.

Chiếc vạc lăn sang một bên và chìm xuống vũng nước nông đầy bùn.

Taran quay lại để giúp Fflewddur. Chàng ca sĩ, vừa

bị ngã va mạnh vào một tảng đá, đang hì hục cố lộn vào bờ. Mặt anh ta trắng bệch; cánh tay phải buông thõng vô dụng xuống một bên.

“Nó có gãy không? Nó có gãy không?” Fflewddur rên rỉ khi Taran và Eilonwy vội chạy tới kéo anh ta lên bờ.

“Ta sẽ biết ngay thôi.” Taran đáp, đỡ chàng ca sĩ

đang loạn choạng ngồi xuống, tựa lưng vào một cây tổng quán sủi. Cậu cởi áo choàng của Fflewddur ra, xé toạc cánh tay áo của anh ta ra và thận trọng xem xét kỹ cánh tay bị thương. Taran nhanh chóng thấy rằng chàng ca sĩ không chỉ ngã một cú rất nặng mà còn bị một chân của chiếc vạc rạch một vết sâu bên sườn. "Phải,"

Taran nói vẻ nghiêm trọng,
“tôi e là nó bị gãy rồi.”

Nghe vậy chàng ca sĩ
rên lên thê thảm và gục
đầu xuống. “Kinh khủng
quá, thật là kinh khủng.”
anh ta than vãn. “Một
người họ Fflam luôn tỏ ra
vui vẻ, nhưng như thế này
thì quá lắm rồi, không thể
chịu đựng được nữa.”

“Đó là một tai nạn
không may.” Eilonwy nói,
<https://thuviensach.vn>

cổ giấu vẻ lo lắng, “nhưng ông không cần phải tỏ ra đau khổ đến vậy. Nó có thể chữa được mà. Chúng tôi sẽ băng nó lại.”

“Vô ích thôi!” Fflewddur tuyệt vọng nức nở. “Nó sẽ không bao giờ còn được như cũ nữa! Ôi, tất cả là tại cái vạc đáng kinh tởm kia! Nó đã cố tình đập vào tôi, tôi dám chắc là như vậy!”

“Rồi anh sẽ ổn cả thôi,

tôi hứa đấy.” Taran an ủi chàng ca sĩ đang đau khổ. Cậu xé mấy dải vải rộng từ áo choàng của mình ra. “Chỉ một thời gian là lại như trước thôi.” cậu nói thêm. “Tất nhiên, anh sẽ không thể cử động tay cho đến khi nó lành lại.”

“**Tay** ấy à?” Fflewddur kêu lên. “Tôi đâu có quan tâm đến cái tay! Tôi muốn nói **cây đàn hạc** kia!”

“Cây đàn của ông lành lặn hơn ông nhiều đấy.” Eilonwy nói, lấy cây đàn từ trên vai chàng ca sĩ xuống và đặt nó vào lòng anh ta.

“Cám ơn Belin Vĩ Đại, nhưng các bạn đã cho tôi một mẻ hết hồn!” Fflewddur nói, vuốt ve cây đàn với tay không bị băng của mình. “Tay ấy à? Tất nhiên là chúng sẽ tự lành lại, không có vấn đề gì. Tôi

đã bị gãy xương cả chục lần... à, ờ, ý tôi là bị trẹo cổ tay một lần khi tập đấu kiếm... nhưng dù sao thì tôi cũng có đến hai cánh tay cơ mà. Đàn hạc thì chỉ có một chiếc thôi!" Chàng ca sĩ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. "Quả thực là tôi thấy khá hơn nhiều rồi."

Bất chấp nụ cười can đảm của Fflewddur, Taran thấy rằng chàng ca sĩ bị

đau hơn những gì anh ta chịu thừa nhận nhiều. Nhanh chóng và nhẹ nhàng, Taran làm một thanh nẹp quanh cánh tay anh ta và quấn những dải vải quanh nó, rồi đem thuốc từ túi yên của Lluagor lại. “Hãy nhai những lá thuốc này đi.” cậu bảo Fflewddur. “Chúng sẽ giúp anh bớt đau. Và anh phải nằm yên một lúc,

không được cử động gì cả.”

“Năm yên ư?” Chàng ca sĩ kêu lên. “Không thể được, nhất là vào lúc này! Chúng ta phải lôi cái vạc gốm ghiếc ấy lên chứ!”

Taran lắc đầu. “Ba người chúng tôi sẽ cố kéo nó lên. Với cái tay bị gãy thì một người họ Fflam chẳng giúp được gì mấy đâu.”

“Không hề gì!”

Fflewddur phản đối. “Một người họ Flfam luôn tỏ ra hữu ích!” Anh ta cố đứng lên, nhăn mặt, và lại phải ngồi phịch xuống. Thở hổn hển vì đau do phải cố gắng, anh ta ủ rũ nhìn xuống vết thương.

Taran tháo sợi thừng ra và với Gurgi cùng Eilonwy theo sau, bước về phía vùng nước nông. Chiếc vạc nằm chìm một

nửa dưới nước. Dòng sông chạy cuộc xoáy quanh cái miệng há hốc của nó, chiếc vạc nom như đang lăm bằm những lời thách thức. Taran nhìn thấy cái cáng không bị hư hại gì, nhưng chiếc vạc bị mắc kẹt giữa hai tảng đá. Cậu thắt một cái thòng lọng và ném nó lên cái chân vạc chìa ra rồi hướng dẫn cho Gurgi cùng Eilonwy kéo nó khi nào cậu

ra hiệu.

Cậu lội xuống sông, cúi xuống và cố dùng vai đẩy chiếc vạc lên. Gurgi và Eilonwy cố vận hết sức kéo. Chiếc vạc không hề nhúc nhích.

Ngâm mình trong nước, hai tay tê dại, Taran vật lộn một cách vô ích với chiếc vạc. Hết cả hơi, cậu lão đảo quay trở lại bờ. Ở đó, cậu buộc dây vào

Lluagor và Melynlas.

Rồi Taran quay trở lại dòng sông băng giá một lần nữa. Cậu hét gọi Eilonwy và cô dẫn hai con ngựa. Những sợi dây căng ra; hai con chiến mã dốc sức kéo; Taran vừa kéo vừa đẩy cái vạc trơ lì. Chàng ca sĩ đã đứng lên được và cố giúp những gì anh có thể. Gurgi và Eilonwy lội xuống nước bên cạnh Taran, nhưng

chiếc vạc vẫn kháng cự lại mọi sức mạnh cơ bắp của họ.

Tuyệt vọng, Taran ra hiệu cho họ dừng lại. Lòng trĩu nặng, nhóm bạn quay trở vào bờ.

“Chúng ta sẽ cắm trại ở đây cho đến hết ngày.” Taran nói. “Ngày mai, khi đã lấy lại sức, chúng ta có thể cố thử lại một lần nữa. Có lẽ sẽ có cách gì khác để

lôi nó ra, tôi cũng không biết nữa. Nó đã kẹt cứng và tất cả những gì chúng ta làm có vẻ chỉ khiến mọi việc thêm tệ hại thôi.”

Cậu đưa mắt nhìn về phía dòng sông, ở đó, chiếc vạc nằm khom mình tựa như một con dã thú đang rình mồi.

“Nó đúng là một vật xấu xa độc ác,” Taran nói, “và chẳng đem lại điều gì

ngoài cái xấu và cái ác. Giờ đây, tôi e là nó đã đánh bại chúng ta rồi.”

Cậu ngoảnh mặt đi. Sau lưng cậu, những bụi cây kêu sột soạt. Taran quay phắt lại, tay nắm chặt chuôi gươm.

Một bóng người từ bìa rừng bước ra.

Chương XVII: LỰA CHỌN

Đó chính là Ellidyr. Với Islimach theo sau, anh ta bước đến bên bờ sông. Bùn khô bết chặt vào mớ tóc hung hung và làm mặt anh ta cáu bẳn. Má và tay anh ta bị cào xước; chiếc áo vấy máu gần như bị xé toạc khỏi vai, và anh ta không mặc áo choàng. Cặp mắt

thâm quăng của anh ta sáng rực như đang lên cơn sốt. Ellidyr dừng lại trước nhóm bạn đang sững sờ không nói nên lời, ngẩng cao đầu và ném cho họ một cái nhìn khinh bỉ.

“Chào,” anh ta nói giọng khàn đặc, “những tên bù nhìn can đảm.” Mỗi anh ta nhếch lên thành một nụ cười chua chát. “Tên quản lợn này, con bé

hầu nấu bếp này, còn kẻ mơ mộng kia đâu?”

“Ngài làm gì ở đây?” Taran nói lớn, giận dữ bước tới đối mặt với anh ta. “Ngài còn dám nhắc đến Adaon sao? Anh ấy đã bị giết và đang nằm dưới mộ rồi. Ngài đã phản bội tất cả chúng tôi, con trai Pen – Llarcau! Ngài đã ở đâu khi bọn thợ săn tấn công chúng tôi? Khi mà chỉ cần

thêm một thanh gươm nữa là đã có thể đảo ngược tình thế? Chúng tôi đã phải trả giá bằng tính mạng của Adaon, một người tốt mà ngài sẽ không bao giờ có thể sánh bằng!”

Ellidyr không trả lời mà khó nhọc bước qua mặt Taran và ngồi xõm xuống trước đồng túi yên. “Cho ta thức ăn.” Anh ta gay gắt nói. “Ta đã không có được

thứ gì khác để ăn và uống ngoài rễ cây và nước mưa.”

“Tên phản trắc xấu xa!” Gurgi quát, nhảy bật dậy. “Kẻ độc ác xấu xa thì không được nhai gặm, không, không!”

“Ngậm miệng lại.” Ellidyr nói, “Không thì coi chừng cái đầu của người đấy.”

“Hãy cho anh ta thức ăn như anh ta yêu cầu.”

Taran ra lệnh.

Miệng vẫn còn giận dữ lắm lắm, Gurgi vâng theo và mở chiếc túi thức ăn ra.

“Và chỉ bởi vì chúng ta cho người thức ăn,” Eilonwy nói, “đừng tưởng là người được đón chào!”

“Con bé hầu không vui khi thấy ta nhỉ.” Ellidyr nói. “Xem nó nổi giận rồi kìa.”

“Ta cũng không thể trách cứ cô bé được.”

Fflewddur cũng xen vào. “Và ta không hiểu sao người có thể mong điều gì khác. Người đã chơi chúng ta một vố đau đấy. Người muốn bọn ta tổ chức tiệc ăn mừng sao?”

“Ít ra tên chơi đàn hạc vẫn còn đi với các người.” Ellidyr nói, vồ lấy chỗ thức ăn từ tay Gurgi. “Nhưng ta thấy hắn đã là một con chim gãy cánh rồi.”

“Lại nhắc đến chim chóc.” Chàng ca sĩ lẩm bẩm và rùng mình. “Liệu có bao giờ người ta để mình quên Orddu đi không?”

“Sao ngài lại đến tìm chúng tôi?” Taran hỏi. “Trước kia ngài đã muốn rời bỏ chúng tôi kia mà. Giờ thì điều gì lại đem ngài đến đây?”

“Đến tìm các người ư?” Ellidyr cất tiếng cười khô

khan. “Ta đang đi tìm khu đầm lầy Morva đấy chứ.”

“Thế thì người đang ở cách nơi ấy khá xa đấy.” Eilonwy kêu lên. “Nhưng nếu người vội đến đó – và ta hy vọng thế - thì ta sẽ rất vui lòng chỉ đường cho người. Khi người đến nơi rồi thì ta gợi ý là người nên đi tìm Orddu, Orwen và Orgoch. Họ sẽ sung sướng được gặp người hơn chúng

ta nhiều.”

Ellidyr nuốt trọn phần thức ăn của mình và ngồi xuống tựa lưng vào đồng túi yên. “Khá hơn rồi.” anh ta nói. “Giờ thì ta đã có thêm chút sức lực.”

“Đủ để người đi đến bất kỳ nơi nào người đang định đến đấy.” Eilonwy quát.

“Và cho dù các người đang định đến bất kỳ nơi

nào,” Ellidyr đáp lại, “thì ta cũng chúc các người một cuộc hành trình vui vẻ. Các người sẽ thấy đủ Thợ Săn, tha hồ cho các người đánh trả.”

“Cái gì?” Taran kêu lên, “Bọn Thợ Săn vẫn còn quanh đây sao?”

“Phải, thẳng quản lợn ạ.” Ellidyr đáp. “Toàn bộ Annuvin đang sôi lên sùng sục. Ta đã vượt được bọn

Thợ Săn, một cuộc săn đuổi hết sức ngoạn mục. Bọn quái đản cũng đã được giải trí với ta.” Anh ta nói thêm với một tiếng cười khinh khỉnh, “mặc dù trò chơi ấy đã khiến chúng tiêu mất hai mạng. Nhưng vẫn còn đủ cho các người có một cuộc săn ra trò, nếu các người thích.”

“Ta hy vọng người không dẫn chúng đến chỗ

chúng ta.” Eilonwy mở đầu.

“Ta không dẫn chúng đến đâu cả.” Ellidyr nói. “Đến chỗ các người lại càng không, vì ta đâu có biết các người đang ở đây. Khi bọn quái điều và ta chia tay, xin cam đoan chắc chắn với các người rằng ta không chú ý nhiều lắm đến con đường ta đang đi.”

“Người vẫn còn có thể đi đường của mình,”

Eilonwy nói, “chừng nào nó còn dẫn người tránh xa khỏi chúng ta. Và ta hy vọng rằng người đi theo nó cũng nhanh như khi người lén trốn khỏi bọn ta.”

“Lén trốn ư?” Ellidyr cười phá lên. “Một người con trai của Pen – Llarcau không bao giờ lén trốn. Các người quá chậm so với ta. Có những việc cấp bách hơn cần được lo liệu.”

“Lúc nào cũng chỉ biết đến vinh quang của một mình ngài!” Taran gay gắt đáp lại. “Ngài đâu có nghĩ đến điều gì khác! Ellidyr, ít ra thì ngài cũng có thể nói thật chứ.”

“Đúng là ta có ý định đến khu đầm lầy Morva.” Ellidyr nói với một nụ cười cay đắng. “Và đúng là ta đã không tìm thấy chúng. Mặc dù ta đã có thể làm

được, nếu bọn Thợ Săn không cản chân ta.

Theo như lời con bé hầu," Ellidyr nói tiếp, "thì ta đoán là các người đã đến được Morva."

Taran gật đầu. "Phải, chúng tôi đã đến đó. Giờ thì chúng tôi đang trên đường quay trở về Caer Dallben."

Ellidyr lại cất tiếng cười. "Và cả các người cũng

đã thất bại. Nhưng, bởi vì cuộc hành trình của các người dài hơn, ta xin hỏi ai trong số chúng ta đã bỏ phí nhiều công sức và chịu nhiều đau đớn hơn?"

"Thất bại ư?" Taran kêu lên. "Chúng tôi không hề thất bại! Chiếc vạc đã thuộc về chúng tôi! Nó đang nằm ở kia kia." cậu nói thêm, chỉ qua bờ sông về phía cái bóng đen ngòm

của chiếc vạc.

Ellidyr đứng bật dậy và nhìn qua sông. "Sao lại có thể như vậy được?" Anh ta tức giận gào lên. "Người lại lừa ta một lần nữa sao?" Cơ thịnh nộ khiến mặt anh ta tím bầm lại. "Chẳng lẽ ta đã đánh liều mạng sống của mình chỉ để cho một tên quân lộn cướp mất vinh quang sao?" Mắt anh ta long lên và anh ta toan

túm lấy cổ Taran.

Taran gạt tay anh ta đi. “Tôi chưa bao giờ đánh lừa ngài, con trai Pen – Llarcau ạ!” cậu nói lớn. “Vinh quang **của ngài** ư? Đánh liều mạng sống **của ngài** ư? Chúng tôi đã mất đi một mạng người và đổ máu vì chiếc vạc. Đúng thế, chúng tôi đã phải trả một cái giá nặng nề, nặng nề hơn ngài nhiều, hoàng

tử xứ Pen – Llarcau ạ.”

Ellidyr dường như bị cơn thịnh nộ của mình bóp nghẹt. Anh ta đứng bất động, mặt co rúm lại giật giật. Nhưng rồi anh ta nhanh chóng bắt mình lạnh lùng và cao ngạo trở lại, mặc dù tay anh ta vẫn run lên.

“Ra là vậy, tên quản lợn.” anh ta nói bằng một giọng trầm khàn khàn,

“Vậy là cuối cùng người cũng đã tìm thấy chiếc vạc. Tuy nhiên, có vẻ như nó thuộc về dòng sông hơn là các người đây. Ngoài một tên quản lợn ra thì còn ai có thể để nó bị mắc kẹt như vậy chứ? Người không có đủ trí khôn hay sức khỏe để đập vỡ nó, đến nỗi phải tha nó theo hay sao?”

“Chiếc vạc không thể bị phá huỷ trừ khi có người tự

nguyện hy sinh tính mạng mình và chui vào lòng nó.” Taran đáp. “Chúng tôi có đủ trí không để biết nó phải được chuyển đến tay cụ Dallben một cách an toàn.”

“Người có muốn làm một anh hùng không tên quản lợn kia?” Ellidyr hỏi. “Sao người không chui vào trong đó? Chắc hẳn người có đủ can đảm chứ? Hay thật ra, trong thâm tâm,

người cũng chỉ là một kẻ hèn nhát khi thực sự bị thử thách?”

Taran bỏ qua lời nhạo báng của Ellidyr. “Chúng tôi cần sự giúp đỡ của ngài.” cậu khẩn khoản nói. “Chúng tôi không đủ sức. Hãy giúp chúng tôi đem chiếc vạc về Caer Dallben. Hay ít ra hãy giúp chúng tôi kéo nó lên bờ sông.”

“Giúp các người ư?”

Ellidyr ngửa đầu về phía sau và cười phá lên như hoá dại. “Giúp người ư? Để rồi một tên quân lợn có thể vênh vang đi đến trước mặt Gwydion và khoe khoang về những chiến công của mình sao? Và hoàng tử xứ Pen – Llarcau cũng chỉ là một kẻ hạ đẳng thôi sao? Không, các người sẽ không nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào của ta đâu.

Chẳng phải ta đã cảnh báo với người hãy tự lo lấy nhiệm vụ của mình sao? Giờ thì hãy làm vậy đi, đồ quán lộn!”

Bỗng Eilonwy thét lên một tiếng và chỉ lên trời. “Bọn quái điều kia!”

Ba con quái điều đang chao liệng trên cao, bên trên những ngọn cây. Chạy đua với những đám mây bị gió thổi bạt, đàn chim

không lồ lao tới gần hơn. Taran và Eilonwy xốc lấy hai bên Fflewddur và đâm đầu vào một bụi rậm. Gurgi gần như mất vía vì sợ, vội kéo giật dây cương của hai con ngựa và dẫn chúng vào chỗ an toàn giữa những thân cây. Trong khi Ellidyr chạy theo, đàn quái điều bổ nhào xuống, gió thổi phần phật vào bộ lông sáng bóng của chúng.

Rít lên những tiếng chói tai đáng sợ, đàn quái điều lượn tròn quanh chiếc vạc, cặp cánh đen sì của chúng che kín cả mặt trời. Một trong ba con chim dữ tợn đậu xuống chiếc vạc và đứng ở đó một lát, đập cánh liên hồi. Bọn quái điều không tìm cách tấn công nhóm bạn mà chỉ lượn vòng quanh một lần nữa rồi bay lên cao. Chúng rẽ về

hướng Bắc và nhanh chóng khuất sau rặng núi.

Mặt tái mét, người run rẩy, Taran bước ra từ sau bụi cây. "Chúng đã tìm thấy cái chúng cần tìm rồi." cậu nói. "Arawn sẽ sớm biết rằng chiếc vạc đang đợi để bị cướp khỏi tay chúng ta." Cậu quay sang Ellidyr. "Xin hãy giúp chúng tôi." cậu lại nói. "Tôi cầu xin ngài. Chúng ta không

thể để mất một phút nào nữa.”

Ellidyr nhún vai và bước đến bờ sông rồi lội xuống vũng nước nông để nhìn cho kỹ hơn chiếc vạc đang bị chìm một nửa. “Có thể kéo nó lên được.” anh ta nói khi quay trở lại. “Nhưng người không làm nổi đâu, đồ quân lợn. Người sẽ phải cần sức mạnh của Islimach thêm

vào hai con ngựa của người – và người cũng sẽ cần sức mạnh của ta nữa.”

“Nếu vậy thì xin hãy dùng sức mạnh của ngài để giúp chúng tôi đi.” Taran van vãn. “Hãy lôi chiếc vạc lên bờ và đi khỏi đây trước khi có thêm kẻ hầu cận nào của Arawn tìm được nó.”

“Có thể ta sẽ giúp các người; cũng có thể không.” Ellidyr trả lời, với một vẻ kì

lạ loé lên trong ánh mắt.
“Người nói người đã phải
trả một cái giá rất đắt để
có được chiếc vạc ư? Được
thôi, bây giờ người sẽ phải
trả một cái giá nữa.”

“Hãy nghe ta nói đây,
tên quản lợn.” anh ta nói
tiếp. “Nếu ta giúp các người
đưa chiếc vạc về Caer
Dallben, thì các người sẽ
phải nghe theo những điều
kiện của ta.”

“Bây giờ đâu phải lúc ra điều kiện.” Eilonwy kêu lên. “Chúng ta không muốn nghe những điều kiện của người, Ellidyr ạ. Chúng ta sẽ tự tìm cách lôi chiếc vạc ra. Hoặc chúng ta sẽ ở lại đây canh chừng nó và một trong số chúng ta có thể quay lại và dẫn Gwydion đến.”

“Thế thì cứ việc ở lại đây để bị giết đi.” Ellidyr

đáp. “Việc này phải được làm ngay, và làm theo lời ta, nếu không thì thôi.”

Anh ta quay sang Taran. “Đây là các điều kiện của ta.” Anh ta nói. “Chiếc vạc là của ta, và các ngươi sẽ phải theo lệnh ta. Chính ta mới là người tìm được nó, chứ không phải là ngươi, đồ chần lộn. Chính ta đã chiến đấu và giành được nó. Các ngươi sẽ kể

lại như vậy với Gwydion và những người khác. Và các người sẽ phải thề lời thề nghiêm ngặt nhất, không thể phá vỡ nổi.”

“Không, chúng ta sẽ không làm vậy!” Eilonwy hét lớn. “Người bắt chúng ta nói dối để người ăn cắp chiếc vạc và mọi công lao của chúng ta ư? Người điên rồi, Ellidyr ạ!”

“Ta không điên, con

hầu kia,” Ellidyr nói, mắt toé lửa, “ta đã mệt lắm rồi. Người không hiểu sao? Suốt đời ta bị đẩy xuống hàng thứ hai. Ta luôn bị ném sang một bên, bị coi thường. Vinh quang ư? Ta luôn phải chịu khước từ điều đó. Nhưng lần này, ta sẽ không để chiến lợi phẩm tuột khỏi tay lần nữa đâu.”

“Adaon đã nhìn thấy một con quái vật đen trên

vai ngài.” Taran lặng lẽ nói.
“Và cả tôi cũng đã nhìn thấy nó. Ngay lúc này đây, tôi cũng đang nhìn thấy nó, Ellidyr ạ.”

“Ta không thềm quan tâm đến con quái vật của người!” Ellidyr gầm lên. “Ta chỉ quan tâm đến danh dự của ta thôi!”

“Và ngài nghĩ rằng,” Taran đáp, “tôi không quan tâm tới danh dự của tôi ư?”

“Danh dự của một
thằng chăn lợn thì là cái
gì,” Ellidyr cất tiếng cười,
“khi đem so sánh với danh
dự của một hoàng tử?”

“Tôi đã phải trả giá cho
danh dự của mình.” Taran
đáp, cao giọng hơn, “trả giá
đắt hơn cái giá ngài phải
trả cho danh dự của ngài
nhiều. Giờ ngài lại bắt tôi
phải quẳng nó đi hay sao?”

“Người, một thằng

chấn lộn, lại dám chỉ trích ta vì theo đuổi vinh quang,” Ellidyr nói, “trong khi chính người lại bám chặt lấy nó với hai bàn tay bần thủ của mình. Ta sẽ không nấn ná ở lại đây nữa. Theo điều kiện của ta, hoặc là không gì cả. Hãy chọn đi.”

Taran đứng im lặng. Eilonwy túm lấy áo Ellidyr. “Sao người dám đòi một cái giá như thế?”

Ellidyr hất cô ra. “Hãy để thẳng quản lợn quyết định. Hẳn có muốn trả cái giá ấy không là quyền của hẳn.”

“Nếu tôi thề như vậy,” Taran nói, quay sang các bạn đồng hành của mình, “thì các bạn cũng sẽ phải thề theo. Một khi đã nói ra rồi, tôi không bao giờ phá vỡ lời thề, và sẽ càng nhục nhã hơn nếu tôi phá bỏ lời

thề này. Trước khi quyết định, tôi phải biết các bạn có muốn tự ràng buộc mình như vậy không. Chúng ta phải cùng đồng ý với nhau về việc này.”

Không ai nói gì. Cuối cùng, Fflewddur lẩm bẩm. “Tôi trao quyền quyết định cho cậu và sẽ tuân theo những gì cậu làm.”

Gurgi cũng nghiêm trang gật đầu.

“Tôi sẽ không nói dối đâu!” Eilonwy kêu lên, “Vì tên phản bội và đào ngũ này!”

“Đây không phải là vì anh ta,” Taran khẽ nói, “mà là vì sứ mệnh của chúng ta.”

“Nhưng làm vậy không đúng.” nước mắt Eilonwy bắt đầu ứa ra.

“Chúng ta đâu có nói đến chuyện đúng sai.”

Taran trả lời. “Chúng ta đang nói đến chuyện hoàn thành một sứ mệnh.”

Eilonwy quay đi. “Fflewddur đã nói quyền quyết định là của anh.” Cuối cùng cô khẽ nói. “Tôi cũng phải nói vậy thôi.”

Trong một lúc lâu, Taran không nói gì. Mọi đau đớn cậu đã cảm thấy khi chiếc trâm của Adaon rời khỏi tay cậu giờ lại tràn

về. Và cậu nhớ lại những lời của Eilonwy vào lúc cậu cảm thấy tuyệt vọng nhất, nhớ lại giọng nói của cô đã nhắc cậu rằng không gì có thể cướp đi những điều cậu đã làm. Vậy mà giờ đó lại chính là cái giá mà Ellidyr đòi hỏi.

Taran cúi đầu. “Ellidyr, chiếc vạc là của ngài.” cậu chậm rãi nói. “Chúng tôi xin tuân lệnh ngài, và mọi việc

sẽ như lời ngài nói. Chúng tôi xin thề như vậy.”

Tim trối nặng, nhóm bạn lẳng lẳng làm theo lệnh Ellidyr và lại buộc thùng quanh chiếc vạc đang chìm xuống. Ellidyr đóng ba con ngựa cạnh nhau rồi buộc sợi thùng vào chúng. Trong khi Fflewddur giữ dây cương bằng bên tay không bị thương thì nhóm bạn lợi

xuống vũng nước nông.

Ellidyr đứng ngập đến đầu gối trong dòng nước đang chảy cuồn cuộn, ra lệnh cho Taran, Eilonwy và Gurgi đứng hai bên chiếc vạc và giữ nó khỏi trượt lại vào giữa hai hòn đá. Anh ta ra hiệu cho chàng ca sĩ đang đứng đợi, rồi cúi xuống lo phần việc của mình.

Giống như lần đã làm

<https://thuviensach.vn>

với Melynlas trước kia, Ellidyr ép vai xuống bên dưới chiếc vạc thấp hết mức mà những hòn đá cho phép. Người anh ta căng lên, những mạch máu nổi lên vàng trán đầm mồ hôi như sắp nổ tung. Chiếc vạc vẫn không động đậy. Bên cạnh anh ta, Taran và Eilonwy cũng gò lưng kéo chiếc vạc một cách vô ích.

Thở hổn hển lấy lại

hơi, Ellidyr lại quay về phía chiếc vạc. Cái cằng cộ vào hai tảng đá kêu ken két, hai sợi thừng căng ra. Vai Ellidyr bị xước và chảy máu, mặt anh ta trắng bệch. Anh ta cố thốt lên một lời nữa ra lệnh cho nhóm bạn; các cơ bắp run lên trong nỗ lực cuối cùng.

Với một tiếng kêu, anh ta lao đầu xuống nước, loạng choạng cố giữ thăng

bằng. Rồi anh ta reo lên một tiếng hân hoan. Chiếc vạc đã được nhấc lên.

Nhóm bạn hì hục dốc sức kéo chiếc vạc vào bờ. Ellidyr nắm lấy một đầu cán và đẩy mạnh. Chiếc vạc trượt lên nền đất khô ráo, vững chắc.

Trên bờ sông, họ nhanh chóng buộc chiếc vạc vào giữa Lluagor và Melynlas. Ellidyr đóng

Islimach lên đầu để dẫn hai con ngựa kia và chia sẽ một phần sức nặng.

Cho tới lúc đó, mắt Ellidyr rục lên vẻ đặc thẳng, nhưng phút chốc, nét mặt anh ta bỗng thay đổi.

“Ta đã giành lại được chiếc vạc của mình từ dòng sông.” Anh ta nói, liếc nhìn Taran một cách kỳ lạ. “Nhưng ta nghĩ, có lẽ ta

quá hấp tấp. Người chịu chấp nhận điều kiện của ta nhanh chóng quá.” Anh ta nói thêm. “Hãy nói cho ta biết, người đang âm mưu điều gì trong đầu vậy, tên quản lợn kia?” Anh ta lại nổi cơn thịnh nộ. “Ta biết rõ mà! Người lại tìm cách lừa ta một lần nữa!”

“Ngài đã có lời thề của tôi rồi mà.” Taran mở lời.

“Lời thề của một thẳng

chăn lợn thì có nghĩa lý gì?" Ellidyr nói. "Người thề nhưng người lại thất ước ngay thôi!"

"Chính người mới như vậy thì có!" Eilonwy giận dữ nói. "Đó là điều người sẽ làm, hoàng tử xứ Pen – Llarcau ạ. Nhưng chúng ta thì không giống người đâu."

"Chiếc vạc cần có tất cả chúng ta mới có thể

nâng lên được.” Ellidyr nói tiếp, hạ thấp giọng hơn. “Nhưng có cần tất cả chúng ta để kéo nó đi không? Một vài người là đủ rồi.” anh ta nói thêm. “Phải, phải, chỉ vài người thôi. Có lẽ chỉ cần một người thôi cũng đủ, nếu anh ta đủ khỏe.

Cái giá của ta có rẻ mạt quá chăng?” Anh ta nói tiếp, quay phắt sang đối mặt với Taran.

“Ellidyr!” Taran kêu lớn.

“Ngài điên thật rồi.”

“Đúng thế!” Ellidyr cười phá lên. “Điên vì đã tin vào lời nói của người! Cái giá phải trả sẽ là sự im lặng, im lặng hoàn toàn!” Tay anh ta đã chớp lấy thanh gươm. “Phải, thẳng quản lợn kia, ta đã biết sẽ có ngày chúng ta phải đối mặt với nhau.”

Anh ta lao tới trước,

thanh gươm tuốt trần giơ lên cao. Taran chưa kịp rút gươm ra thì Ellidyr đã điên cuồng vung gươm lên và xông tới tấn công. Taran loạng choạng lui về phía bờ sông và nhảy lên một tảng đá, luống cuống cố nắm lấy vũ khí của mình. Ellidyr lợi xuống nước trong khi những người bạn đồng hành của cậu chạy đến để chặn anh ta lại.

Khi Ellidyr lại vung gươm lên, Taran mất thăng bằng và ngã nhào từ trên tảng đá xuống. Cậu cố đứng lên, nhưng những hòn đá trượt đi dưới chân và cậu ngã về phía sau. Cậu giơ hai tay lên. Dòng nước chồm lên vỗ lấy cậu và cậu chìm xuống. Cảnh sắc của một hòn đá lù lù hiện ra. Rồi cậu không biết gì nữa.

Chương XVIII: MẮT MẮT

Khi Taran tỉnh lại thì trời đã tối. Cậu thấy mình đang được đặt tựa vào một khúc gỗ, chiếc áo choàng quấn quanh người. Đầu cậu nhức nhối; người đau như dằm. Eilonwy đang lo lắng cúi xuống. Taran chớp mắt và cố ngồi dậy. Suốt một lúc lâu, trong trí nhớ

của cậu chỉ lộn xộn những hình ảnh và âm thanh lẫn lộn, tiếng nước ào ào, một hòn đá, một tiếng thét; đầu cậu vẫn còn quay cuồng. Một ánh sáng vàng chiếu vào cậu. Khi đầu óc dần dần tỉnh táo hơn, cậu nhận ra, đó là cô bé đã thả sáng quả cầu của mình và đặt nó lên khúc gỗ. Bên cạnh cậu, một đồng lửa nhỏ đang cháy

bập bùng. Ngồi xồm bên cạnh, chàng ca sĩ và Gurgi đang đặt cành khô vào nuôi ngọn lửa.

“Tôi mừng là anh đã quyết định tỉnh lại.” Eilonwy nói, cố tỏ ra vui vẻ, trong khi Fflewddur và Gurgi cũng đến bên cạnh Taran. “Anh đã uống phải nhiều nước đến nỗi chúng tôi sợ sẽ không thể bơm hết chúng ra khỏi người

anh được, và cái bấu trên đầu anh cũng không làm mọi chuyện tốt đẹp hơn chút nào.”

“Chiếc vạc!” Taran hỗn hển. “Ellidyr!” cậu nhìn quanh mình. “Đồng lửa này,” cậu lẩm bẩm, “chúng ta không thể thắp sáng được... bọn chiến binh của Arawn...”

“Hoặc là nhóm lửa hoặc là để cậu bị chết

cóng.” Chàng ca sĩ nói, “Vì vậy, tất nhiên là chúng tôi chọn điều thứ nhất. Vào lúc này,” anh nói thêm với nụ cười gượng gạo, “thì tôi nghĩ nó cũng chẳng thay đổi gì nhiều lắm đâu. Vì chiếc vạc đã tuột khỏi tay chúng ta, tôi không tin là Arawn lại quan tâm chúng ta như trước nữa. Kể cũng may.”

“Chiếc vạc đâu?” Taran

hỏi. Bất chấp cái đầu đang quay cuồng, cậu vẫn ngồi dậy khỏi khúc gỗ.

“Ellidyr kéo nó đi rồi.”

Eilonwy đáp.

“Và nếu cậu định hỏi hắc ở đâu,” chàng ca sĩ nói, “thì chúng tôi có thể trả lời luôn: chúng tôi không biết.”

“Gã hoàng tử xấu xa đã bỏ đi cùng với cái vạc xấu xa.” Gurgi bổ sung.

“Đúng, đúng thế, cưỡi ngựa phóng đi thật nhanh!”

“Cũng may mà tổng khứ được chúng.” Fflewddur đồng ý. “Tôi không biết cái gì tệ hơn: chiếc vạc hay Ellidyr. Nhưng giờ thì ít ra chúng cũng ra đi cùng nhau rồi.”

“Các bạn để cho anh ta chạy mất ư?” Taran hoảng hốt kêu lên. Cậu đưa tay

lên đầu. “Các bạn để cho anh ta ăn cắp chiếc vạc ư?”

“**Để cho** không phải là từ chính xác lắm đâu, anh bạn ạ.” Chàng ca sĩ râu rĩ nói.

“Hình như anh đã quên mất,” Eilonwy nói thêm. “Ellidyr đã tìm cách giết anh. Cũng may là anh ngã xuống sông, bởi tôi có thể nói cho anh biết, những chuyện xảy ra trên bờ

chẳng lấy gì làm hay ho đâu.

Thật ra mọi chuyện rất kinh khủng.” cô bé nói tiếp. “Tất cả chúng tôi đuổi theo Ellidyr, trong lúc đó thì anh đã trôi theo dòng nước như một cái lá khô giữa... ờ... một cái lá khô giữa dòng sông vậy. Chúng tôi định tìm cách cứu anh nhưng Ellidyr lại xoay sang tấn công chúng tôi.

Tôi dám chắc là hẳn định giết cả chúng tôi luôn.” Eilonwy nói. “Anh phải thấy vẻ mặt và ánh mắt hẳn mới hiểu. Hẳn như nổi điên vậy. Còn tệ hại hơn nữa kia. Fflewddur đã cố chống trả lại hẳn...”

“Tên côn đồ ấy khỏe bằng mười người thường ấy!” Chàng ca sĩ nói. “Tôi gần như không rút nổi gươm ra nữa. Khi bị gãy

tay thì người ta đâm ra
vụng về lắm, cậu cũng hiểu
đấy. Nhưng tôi đã đổi mặt
với hắn! Vũ khí chạm nhau
chan chát, ghê cả người!
Cậu chưa bao giờ được
thấy sự táo bạo của một
người họ Fflam trong cơn
thịnh nộ đâu! Chỉ thêm
một phút nữa thôi, tôi đã
có thể bắt hắn phải cầu xin
lòng khoan dung của tôi,
nói theo một cách nào đó.”

Chàng ca sĩ vội thêm vào.
“Hắn đã đánh tôi ngã
chống vó.”

“Và Gurgi cũng chiến
đấu! Đúng, đúng thế, với
những cú đập và cắn!”

“Tội nghiệp Gurgi.”
Eilonwy nói. “Nó đã cố hết
sức, nhưng Ellidyr nhắc nó
lên và ném nó vào một
thân cây. Khi tôi tìm cách
giương cung lên thì hắn
giật nó khỏi tay tôi và bẻ

làm đôi.”

“Sau đó hấn đuổi bọn tôi chạy vào rừng.” Fflewddur tiếp. “Tôi chưa từng thấy ai điên loạn như thế. Hấn lấy hết hơi gào lên, gọi bọn tôi là đồ trộm cắp, đồ phản bội, và nói rằng bọn tôi tìm cách đẩy hấn xuống hàng thứ hai. Đó là tất cả những gì hấn có thể nói hay suy nghĩ vào lúc đó, nếu cậu có thể gọi

đó là suy nghĩ.”

Taran buồn bã lắc đầu.
“Tôi e là con quái vật đen tối ấy đã nuốt chửng anh ta đúng như Adaon đã báo trước.” cậu nói. “Tôi thấy thương hại cho Ellidyr từ tận đáy lòng mình.”

“Tôi sẽ thấy thương hại cho hắc hờn,” Fflewddur lẩm bẩm, “nếu hắc không tìm cách bỏ vào đầu tôi.”

“Trước kia tôi thấy cảm

ghét anh ta,” Taran nói, “nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đeo chiếc trâm của Adaon, tôi tin rằng tôi đã hiểu anh ta rõ hơn. Trái tim bất hạnh của anh ta bị giày vò. Tôi cũng sẽ không bao giờ quên điều anh ta đã nói: tôi chê trách anh ta vì theo đuổi vinh quang, nhưng chính tôi lại cũng bám chặt lấy nó,” Taran xòe hai bàn tay mình

ra trước mặt, “với hai bàn tay bần thiêu.” cậu nặng nề thốt lên.

“Đừng bận tâm đến những gì Ellidyr nói.” Eilonwy kêu lên. “Sau tất cả những gì hắc đã bắt chúng ta làm, hắc không có quyền đổ lỗi cho bất kỳ ai vì bất kỳ điều gì.”

“Tuy thế,” Taran khẽ nói, gần như với chính mình, “anh ta đã nói

đúng.”

“Đúng ư?” Eilonwy nói.
“Đúng quá thì có. Vì danh dự và vinh quang của mình, hắn có thể giết hết chúng ta.”

“Chúng tôi đã tìm cách thoát được hắn.” Fflewddur tiếp. “Hay đúng ra... cuối cùng hắn cũng thôi không đuổi theo chúng tôi nữa. Khi chúng tôi quay lại thì ba con ngựa, chiếc vạc và

Ellidyr đều đã biến mất. Sau đó chúng tôi đi xuôi theo dòng sông để tìm cậu. Cậu đã trôi đi không xa lắm. Nhưng tôi vẫn lấy làm kinh ngạc khi một người chỉ trôi một đoạn ngắn như vậy mà lại có thể uống phải nhiều nước đến thế.”

“Chúng ta phải đi tìm anh ta ngay!” Taran kêu lớn. “Chúng ta không thể để anh ta giữ chiếc vạc

được! Lẽ ra các bạn nên bỏ tôi lại và đuổi theo anh ta chứ." cậu cố gắng đứng dậy. "Đi nào, không còn thời gian để bỏ lỡ đâu!"

Fflewddur lắc đầu. "Tôi sợ là sẽ chẳng có tác dụng gì đâu, như ông bạn Gwystyl của chúng ta sẽ nói đấy. Chẳng thấy bóng dáng hấn đâu hết. Chúng ta không hề hay biết hấn sẽ đi đâu hay có ý định gì.

Hắn cũng đã đi trước chúng ta một quãng dài. Và, mặc dù rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng tôi phải nói là chưa chắc bất kỳ ai trong số chúng ta, hay thậm chí là tất cả chúng ta đi nữa, có thể địch nổi hắn.” Chàng ca sĩ liếc nhìn cánh tay bị gãy của mình. “Nếu có tìm được bọn chúng đi chẳng nữa thì chúng ta cũng

không đủ sức để chọi lại chiếc vạc hay Ellidyr.”

Taran lặng lẽ nhìn vào ngọn lửa. “Anh nói đúng, anh bạn ạ.” cậu rầu rĩ nói. “Các bạn đã làm được nhiều hơn những gì tôi dám đòi hỏi. Than ôi, các bạn còn làm tốt hơn cả chính tôi nữa. Phải, giờ mà đi tìm Ellidyr cũng chỉ vô ích thôi, vô ích như chính cuộc hành trình của chúng

ta vậy. Chúng ta đã đánh đổi tất cả chẳng vì cái gì: chiếc trâm của Adaon, danh dự của chúng ta, và giờ là cả chiếc vạc. Chúng ta sẽ quay về Caer Dallben, tay trắng. Có lẽ Ellidyr nói đúng," cậu lẩm bẩm. "Một thẳng chẵn lợn thì không thể tìm kiếm cùng một vinh quang như một hoàng tử được."

"Một thẳng chẵn lợn

ư!” Eilonwy bắt bình kêu lên. “Đừng bao giờ nói về bản thân mình như thể Taran xứ Caer Dallben. Cho dù chuyện gì đã xảy ra, anh vẫn là một người Phụ - Chấn lộn! Riêng điều đó tự bản thân nó cũng đã vinh dự rồi! Nghĩ cho kỹ thì tuy chúng cùng chỉ một công việc,” cô nói, “nhưng một chức danh đáng tự hào còn cái kia thì không. Nếu được

chọn, sao anh lại không chọn cái đáng tự hào ấy!”

Một hồi lâu Taran không nói gì, rồi cậu ngẩng đầu lên nhìn Eilonwy. “Adaon đã từng nói trên một cánh đồng được cày xới tốt tươi có nhiều vinh quang hơn trên một cánh đồng đầm máu.” Trong khi nói, trái tim cậu như nhẹ nhàng đi. “Giờ tôi đã hiểu điều anh ấy nói là đúng.

Tôi không ghen tỵ với Ellidyr vì vinh quang của anh ta đâu. Tôi cũng sẽ đi tìm vinh quang cho mình. Nhưng tôi sẽ đi tìm nó ở nơi mà tôi biết tôi có thể tìm thấy nó.”

Nhóm bạn nghỉ qua đêm trong rừng và sáng hôm sau thì hướng về phía Nam qua những vùng đất dễ đi hơn. Họ không gặp phải Thợ Săn hay quái

điều, và họ cũng không tìm cách ẩn nấp, vì như chàng ca sĩ nói, binh lính của Arawn đang tìm chiếc vạc chứ không tìm một đám người lang thang thảm hại. Không phải mang vác nặng, họ đi chuyển dễ dàng hơn, nhưng vì không có Lluagor và Melynlas, họ phải đi bộ thật chậm chạp và khó nhọc. Taran lẳng lẳng lê bước, cúi đầu trước

ngọn gió buốt giá. Lá khô bị gió thổi đập vào mặt, nhưng cậu không để ý đến chúng vì tâm trí đang tràn ngập nỗi đau buồn.

Xế trưa, Taran nhìn thấy những bóng người di chuyển giữa các rặng cây bao phủ một đỉnh đồi. Đoán trước mối nguy hiểm, cậu giục nhóm bạn nhanh chóng vượt qua cánh đồng rộng trống trải và tìm chỗ

ẩn nấp trong một khoảng rừng rậm. Nhưng họ chưa kịp đến nơi thì một nhóm kỵ sĩ đã hiện ra trên đỉnh đồi và phi nước đại về phía họ. Taran và chàng ca sĩ tuốt gươm ra, Gurgi đặt một mũi tên lên cung, và nhóm bạn mệt mỏi cố gắng sẵn sàng tự vệ tốt hết mức có thể.

Fflewddur đột nhiên kêu lớn và phẫn khởi vẫy

gươm. “Hãy cất vũ khí đi!” Anh ta reo lên. “Cuối cùng thì chúng ta cũng an toàn rồi! Họ là các chiến binh của Morgant! Họ mang huy hiệu của dòng họ Madoc!”

Các chiến binh phóng lại gần hơn. Taran cũng kêu lên một tiếng nhẹ nhõm. Họ đúng là các kỵ sĩ của vua Morgant, và đi đầu chính là ông ta. Khi họ ghìm ngựa lại bên cạnh

nhóm bạn, Taran vội chạy tới trước con ngựa của Morgant và quỳ một bên gối xuống.

“Xin chào bệ hạ.” cậu nói. “Chúng tôi cứ lo binh lính của ngài là bọn hầu cận của Arawn.”

Vua Morgant nhảy từ trên yên xuống. Chiếc áo choàng đen của ông rách nát, bám đầy bụi đường, mặt ông hốc hác và nghiêm

ngại, nhưng trong mắt ông vẫn có vẻ kiêu hãnh dữ tợn của một con chim ưng. Một nụ cười thoáng hiện trên môi ông. “Nhưng dù sao các bạn cũng vẫn sẵn sàng chống trả.” Ông nói, kéo Taran đứng dậy.

“Chuyện gì đã xảy ra với ông hoàng Gwydion và bác Coll?” Taran vội hỏi, bỗng cảm thấy lo lắng. “Chúng tôi đã lạc nhau ở

Hắc Môn và không nghe được tin tức gì của họ. Adaon thì than ôi, đã bị sát hại. Và cả Doli nữa, tôi e là vậy.”

“Về người chiến binh lùn thì không thấy có dấu vết gì cả.” Morgant trả lời. “Ông hoàng Gwydion và Coll con trai của Collfrewr đều bình an. Ngay lúc này đây họ cũng đang tìm kiếm các bạn. Mặc dù vậy,”

Morgant nói thêm, lại cười nửa miệng, “ta đã may mắn tìm được các bạn trước.

Chúng ta chưa đến nơi,” Morgant nói, “thì đã nghe tin các bạn đã quyết định tự mình đến khu đầm lầy Morva. Đúng là một quyết định táo bạo, Taran xứ Caer Dallben ạ.” Morgant nói thêm, “Có lẽ vừa táo bạo vừa ngu ngốc

nữa. Cậu phải biết rằng một người lính thì phải tuân lệnh vị tướng của mình."

"Nhưng chúng tôi không thể làm gì khác được." Taran cãi lại. "Chúng tôi phải tìm được chiếc vạc trước Arawn. Nếu là ngài thì ngài cũng sẽ làm như vậy chứ?"

Morgant gật đầu. "Ta không trách lòng can đảm

của cậu, nhưng cậu phải hiểu là chính ông hoàng Gwydion cũng sẽ do dự khi quyết định một điều quan trọng như vậy. Chúng ta đã có thể không biết gì về cuộc hành trình của các bạn nếu Gwystyl, người Mỹ Tộc không đem tin tức đến. Và vậy là ông hoàng Gwydion và ta đã chia quân ra để đi tìm các bạn.”

“Gwystyl ấy à?” Eilonwy

ngắt lời. “Không phải là Gwystyl đó chứ? Ông ta chẳng chịu giúp gì cho chúng tôi – cho đến khi Doli dọa sẽ bóp cổ ông ta! Gwystyl ư? Ông ta lúc nào cũng chỉ muốn được yên thân rúc vào cái hang đáng ghét của mình thôi!”

Morgant quay sang cô. “Cô không biết mình đang nói gì đâu, công chúa ạ. Trong số những người giữ

trạm canh đường thì Gwystyl là người lanh lợi và gan dạ nhất. Cô nghĩ rằng vua Eiddileg lại tin tưởng giao cho một kẻ kém cỏi trông giữ một nơi gần Annuvin đến thế sao? Nhưng," ông ta nói thêm, "nếu các bạn nghĩ sai về ông ta thì đó chỉ có thể là do ông ta cố tình khiến các bạn nghĩ thế thôi.

Còn về chiếc Vạc Tái

Sinh,” Morgant nói tiếp, trong khi Taran kinh ngạc nhìn ông, “mặc dù các bạn đã không đem được nó về đây, nhưng hoàng tử Ellidyr đã làm giúp chúng ta một việc hết sức đáng khâm phục. Đúng thế,” Morgant nói thêm, “binh lính của ta đã gặp anh ta gần sông Tevvyn khi đang trên đường tìm kiếm các bạn. Theo lời anh ta thì cậu đã

bị chết đuối và các bạn đồng hành của cậu đã bị tan tác cả, và rằng anh ta đã kéo chiếc vạc từ Morva về.”

“Không đúng như vậy.” Eilonwy mở lời, mắt loé lên giận dữ.

“Im đi!” Taran kêu lớn.

“Không, tôi sẽ không im lặng đâu.” Eilonwy vặc lại, quay ngoắt sang Taran. “Anh không định nói với tôi

rằng anh vẫn còn bị ràng buộc bởi lời thề anh đã bắt tất cả chúng tôi cùng thề đấy chứ!”

“Cô ấy nói thế nghĩ là thế nào?” Morgant hỏi, ông nheo mắt lại chăm chú nhìn Taran.

“Tôi sẽ cho ngài biết tôi định nói gì!” Eilonwy đáp, không thềm để ý đến lời phản đối của Taran. “Mọi việc rất đơn giản. Taran đã

phải trả một cái giá để đổi lấy chiếc vạc, một cái giá rất đắt. Chúng tôi gần như đã phải vác nó trên lưng từng bước một suốt từ Morva về đây, cho đến khi Ellidyr xuất hiện. Hắn đã giúp chúng tôi - phải hắn đã làm thế, giống như một tên trộm giúp chúng ta dọn phòng vậy! Đó là sự thật, và tôi không cần biết những người khác nói gì!”

“Có đúng là cô ấy nói thật không?” Morgant hỏi.

Khi ấy Taran không trả lời, Morgant chậm rãi gật đầu và trầm ngâm nói tiếp. “Ta tin là như vậy, mặc dù cậu không nói gì. Trong câu chuyện của hoàng tử Ellidyr ta thấy có nhiều điều dối trá. Như ta đã nói với cậu trước kia, ta là một chiến binh và ta hiểu rõ binh lính của mình. Nhưng khi cậu

đối mặt với chính Ellidyr thì ta sẽ không còn phải nghi ngờ gì nữa.”

“Đi nào.” Morgant nói, đỡ Taran lên con ngựa của mình, “chúng ta sẽ quay về khu trại của ta. Sứ mệnh của các bạn đã hoàn thành. Chiếc vạc đã ở trong tay ta.”

Các ký sĩ của Morgant cho những người bạn đồng hành của cậu cùng cưỡi

ngựa và họ nhanh chóng
phi nước đại vào rừng. Vị
tướng dựng trại trong một
khoảng trống có cây che
kín xung quanh, lối vào
được ngụy trang bằng một
hàng bụi rậm. Taran nhìn
thấy Lluagor và Melynlas
đang được buộc giữa đàn
ngựa của các chiến binh;
cách đó một quãng,
Islimach đang bôn chôn
cào đất và cố kéo sợi dây

buộc của mình.

Ở giữa khoảng trống, Taran nget thở khi nhìn thấy chiếc Vạc Tái Sinh, giờ đã được tháo ra khỏi cáng. Mặc dù có hai người lính của Morgant đứng cạnh nó với thanh gươm tuốt trần, Taran vẫn không thể rũ bỏ nỗi khiếp sợ và linh tính có điềm gở bao quanh chiếc vạc như một màn sương mù đen tối.

“Ngài có sợ Arawn sẽ tấn công ngài ở đây để giành lại chiếc vạc không?” Taran thì thầm.

Mi mắt Morgant cụp xuống và ông ta liếc nhìn Taran vẻ vừa giận dữ vừa kiêu hãnh. “Bất kỳ kẻ nào dám thách thức ta sẽ phải trả giá.” Ông ta lạnh lùng nói. “Cho dù đó là chính Chúa Tể Annuvín đi nữa.”

Một người lính vén tấm

màn che cửa một trong những chiếc liều lớn nhất và vị tướng dẫn cả nhóm vào.

Ở đó, với tay chân đang bị trói chặt, Ellidyr đang nằm bất động. Mặt anh ta đầy máu và anh ta có vẻ bị thương nặng đến nỗi Eilonwy không ghìm nổi một tiếng kêu thương xót.

“Sao lại thế này?”
Taran kêu lớn, quay sang

Morgant vẻ choáng váng và trách cứ. “Thưa bệ hạ,” cậu vội nói thêm, “các chiến binh của ngài không có quyền đối xử với anh ta tồi tệ đến vậy! Đây thật là một cách đối đãi đê tiện và đáng hổ thẹn.”

“Người dám chất vấn cách xử sự của ta sao?” Morgant trả lời. “Người phải học cách vâng lời đi. Các chiến binh của ta tuân theo

lệnh ta và người cũng vậy. Hoàng tử Ellidyr dám chống lại ta. Ta khuyên người không nên học theo gương hắn.”

Morgant vừa hạ lệnh, một toán lính canh có vũ trang liền bước ngay vào lều. Vị tướng khoát tay ra hiệu về phía Taran và các bạn đồng hành của cậu.

“Tước vũ khí của chúng, trói chúng lại.”

Chương XIX: VỊ TƯỚNG

Trước khi Taran kinh ngạc kịp rút gươm ra thì một tên lính đã túm lấy cậu và nhanh chóng bẻ quặt tay cậu ra sau. Chàng ca sĩ cũng bị trói chặt. Miệng hét, chân đá, Eilonwy cố chống trả lại một cách vô ích. Trong một thoáng, Gurgi thoát được khỏi những kẻ bắt bớ và lao về

phía vua Morgant. Nhưng một tên lính hung bạo đập nó ngã xuống đất, ngồi lên thân hình mềm oặt của nó và trối gô lại.

“Tên phản trặc!” Eilonwy thét lên. “Đồ dối trá! Người dám lấy cắp...”

“Bắt nó câm miệng lại.” Morgant lạnh lùng nói, và chỉ một giây sau, một miếng giẻ đã bóp nghẹt tiếng kêu của cô.

Taran điên cuồng cố vật lộn thoát ra để đến bên cô bé, nhưng rồi cậu cũng bị quật ngã và hai chân bị trói chặt bằng dây da. Morgant im lặng đứng nhìn, nét mặt đanh lại không chút biểu cảm. Bọn lính canh đứng dậy rời khỏi nhóm bạn giờ đã hoàn toàn bất lực. Morgant ra hiệu cho đám chiến binh rời căn liều.

Taran, đầu óc vẫn còn quay cuồng vì bối rối và hoài nghi, kéo căng những sợi dây trói. “Người đã là một kẻ phản bội.” cậu gào lên. “Giờ người còn định trở thành một tên sát nhân nữa sao? Tất cả chúng ta đều được Gwydion bảo hộ, người sẽ không thoát nổi cơn thịnh nộ của ông ấy đâu!”

“Ta không sợ

<https://thuviensach.vn>

Gwydion,” Morgant trả lời, “và bây giờ sự bảo vệ của hắn dành cho các người cũng vô dụng thôi. Thật ra, nó là vô dụng với toàn Prydain này. Ngay cả Gwydion cũng bất lực trước bọn Vạc Dầu.”

Taran kinh hoàng nhìn ông ta. “Người không thể dùng chiếc vạc để chống lại những người anh em đồng loại của chính mình. Như

vậy còn xấu xa hơn cả phản bội và giết người nữa!”

“Người nghĩ vậy sao?” Morgant đáp. “Nếu vậy thì người còn phải học nhiều điều hơn là biết cách vâng lời đấy. Chiếc vạc chỉ thuộc về kẻ nào biết bảo vệ và sử dụng nó. Nó là thứ vũ khí đang đợi một bàn tay điều khiển. Arawn đã là chủ nhân của nó nhiều năm rồi,

vậy mà hắn vẫn để mất nó. Đó chẳng phải là bằng chứng chứng minh rằng hắn không xứng đáng, không có đủ quyền lực hay mưu mẹo để ngăn không cho nó tuột khỏi tay mình sao? Ellidyr, tên ngốc kiêu ngạo ấy, đã tưởng rằng hắn có thể giữ nó. Hắn thậm chí còn không đáng để đem ném vào lòng vạc nữa kia.”

“Cái gì,” Taran kêu lớn, “người định cạnh tranh với Arawn sao?”

“Cạnh tranh với hắc ư?” Morganthỏi với một nụ cười khắc nghiệt. “Không. Ta muốn lật đổ hắc. Ta biết sức mạnh của mình, mặc dù ta đã phải phục vụ những kẻ kém cỏi hơn. Giờ ta thấy rằng thời khắc đã chín muồi. Không có mấy người,” ông ta ngạo mạn

nói tiếp, “có thể hiểu được cách sử dụng quyền lực. Và cũng không có mấy người dám sử dụng nó khi có được cơ hội.

Gwydion cũng đã từng có cơ hội giành được một quyền lực như thế này,” Morgant tiếp tục, “nhưng hấn lại từ chối. Nhưng ta sẽ không để nó tuột khỏi tay mình đâu. Liệu người có làm vậy không?”

“Tôi ư?” Taran hỏi, kinh sợ nhìn Morgant.

Vua Morgant gật đầu. Mi mắt ông ta vẫn sụp xuống che kín mắt, nhưng khuôn mặt điều hâu của ông ta rục lên vẻ thêm khát. “Gwydion đã kể cho ta nghe về ngươi.” Ông ta nói. “Ông ta chỉ kể rất ít, nhưng chút ít ấy đã khiến ta chú ý. Ngươi là một thiếu niên gan dạ - và có lẽ

còn hơn thế nữa. Hơn bao nhiêu thì ta không biết. Nhưng ta biết rằng người không có họ hàng, không có tên tuổi hay tương lai. Người không thể mong đợi bất kỳ điều gì. Thế nhưng..." Morgant thêm vào, "người cũng có thể mong đợi tất cả."

Ta sẽ không bao giờ trao cơ hội này cho một kẻ như Ellidyr." Morgant nói

tiếp. “Hắn quá tự kiêu, hắn tin rằng đó là sức mạnh của hắn nhưng thực ra đó lại là điểm yếu nhất. Người có nhớ ta đã nói với người rằng ta biết rõ ai là kẻ có khí phách không? Có rất nhiều điều người có thể làm, Taran xứ Caer Dallben ạ. Và đó là cơ hội mà ta muốn giành cho người – hãy thể coi ta là lãnh chúa của người và phục vụ ta,

và khi đến tuổi, người sẽ trở thành tự lệnh của ta, chỉ đứng dưới một mình ta trên toàn xứ Prydain này.”

“Tại sao người lại dành cho ta cơ hội này?” Taran hỏi lớn. “Sao người lại chọn ta?”

“Như ta đã nói đây,” Morgant trả lời, “người có thể đạt được rất nhiều điều, nếu có người mở đường cho người. Đừng

phủ nhận rằng từ lâu người đã mơ giành được vinh quang. Sẽ không phải là quá khó khăn để người có được điều đó, nếu ta đánh giá đúng người.”

“Nếu đánh giá đúng ta,” Taran vặc lại, “thì người sẽ biết ta không bao giờ phục vụ một tên phản trắc, xấu xa!”

“Ta không có thời gian ngồi đây nghe người kêu

gào cho hả giận.” Morgant nói. “Từ giờ cho đến bình minh còn nhiều kế hoạch phải đề ra. Ta sẽ để cho người suy nghĩ điều này: trở thành một trong những chiến binh đầu tiên của ta, hay một trong những tên Vạc Dầu đầu tiên.”

“Vậy thì hãy dâng ta cho chiếc vạc đi!” Taran gào lên. “Hãy ném ta vào lòng nó ngay lúc này, khi ta

còn sống!”

“Người đã gọi ta là tên phản trắc,” Morgant mỉm cười. “nhưng đừng gọi ta là tên ngốc. Ta cũng biết rõ bí mật của chiếc vạc. Người nghĩ ta sẽ để cho chiếc vạc bị phá huỷ trước khi bắt đầu công việc của nó sao? Đúng vậy,” ông ta tiếp tục, “ta cũng đã từng đến khu đầm lầy Morva, rất lâu trước khi chiếc vạc bị cướp

khỏi Annuvín. Bởi ta đã biết sớm muộn gì thì Gwydion cũng tìm cách tấn công Arawn. Và vậy là ta đã chuẩn bị sẵn sàng. Người đã phải trả giá cho chiếc vạc dầu ư? Ta cũng phải trả giá để được biết nó hoạt động ra sao. Ta biết làm cách nào để phá hủy nó, và ta biết làm cách nào để bắt nó đem lại quyền lực cho ta.

Nhưng dù sao thì người cũng rất bạo gan vì đã nghĩ rằng có thể đánh lừa ta.” Morgant hêm vào. “Người khiếp sợ ta,” ông ta nói, cúi xuống gần Taran, “và ở Prydain này có rất nhiều kẻ cũng sợ ta. Nhưng người vẫn không chịu đầu hàng. Không có mấy kẻ dám làm điều đó. Đúng là một thứ kim loại quý đang đợi để được tôi rèn.”

Taran định mở miệng nói, nhưng vị tướng đã giơ tay lên ngăn cậu lại. “Đừng nói gì nữa. Thay vào đó, hãy nghĩ cho kỹ. Nếu từ chối thì người sẽ trở thành một tên nô lệ không biết nói, không biết suy nghĩ, thậm chí còn không có cái chết để giải thoát người khỏi cảnh nô dịch.”

Tim Taran trối xuống, nhưng cậu vẫn ngẩng cao

đầu kiêu hãnh. “Nếu đó là số phận đã định sẵn của ta...”

“Sẽ làm một số phận hà khác hơn người tưởng nhiều.” Morgant nói, mắt loé lên. “Một chiến binh không sợ phải từ bỏ mạng sống của mình, nhưng liệu hẳn có dám hy sinh tính mạng các bạn đồng hành không?”

Taran há hốc miệng

kinh hoàng khi Morgant nói tiếp.

“Đúng thế,” vị tướng nói, “từng người một, các bạn người sẽ bị giết và ném vào chiếc vạc. Nó sẽ nuốt chửng những ai đây, trước khi người van xin ta dừng lại? Tên ca sĩ chẳng? Hay là con thú lông lá theo hầu người? Hay là cô công chúa trẻ tuổi này? Tất cả bọn chúng sẽ bị giết trước,

trong khi người phải ngồi nhìn. Và người sẽ là kẻ cuối cùng.

Hãy cân nhắc thật kỹ.” vị tướng nói. “Ta sẽ quay lại nghe câu trả lời của người.” Ông ta hất chiếc áo choàng đen lên vai và bước ra khỏi lều.

Taran vật lộn cố thoát khỏi những sợi dây trói, nhưng chúng được buộc rất chắc. Cậu lại ngã xoải ra và

gục đầu xuống.

Chàng ca sĩ, vốn im lặng từ nãy giờ, thở ra một hơi dài rầu rĩ. “Khi còn ở khu đầm lầy Morva,” anh nói, “nếu biết trước thế này thì tôi đã xin Orddu biến mình thành một con cóc rồi. Lúc đó thì tôi không quan tâm đến ý tưởng ấy cho lắm, nhưng giờ nghĩ lại thì làm cóc còn vui hơn làm lính vạc dầu. Ít ra cũng có

những vòng sương đêm để
nhảy múa quanh.”

“Hắn sẽ không thể làm
được điều này.” Taran nói.
“Chúng ta phải tìm cách
trốn thoát. Chúng ta không
được để mất hy vọng.”

“Tôi hoàn toàn đồng
ý.” Fflewddur đáp. “Ý nghĩ
chung chung của cậu thật
là tuyệt hảo; chỉ có điều nó
thiếu các chi tiết cụ thể
thôi. Để mất hy vọng ư?

Không bao giờ! Một người họ Fflam luôn luôn hy vọng! Tôi sẽ tiếp tục hy vọng," anh ta ủ rũ thêm vào, "ngay cả khi chúng xông tới và ném tôi vào chiếc vạc."

Gurgi và Ellidyr vẫn nằm mê man, nhưng Eilonwy thì không ngừng nhay nghiêng miểng giẻ và giờ thì rốt cuộc cũng nhả nó ra được khỏi miệng.

“Morgant!” Cô thở hổn hển. “Rồi hắn sẽ phải trả giá cho chuyện này! Tôi đã tưởng tôi sẽ chết ngạt mất! Hắn không cho tôi nói nhưng hắn không thể bắt tôi không lắng nghe được. Khi hắn quay lại, tôi hy vọng hắn sẽ tìm cách ném tôi vào vạc trước. Hắn sẽ sớm biết được hắn đang phải đối phó với ai. Hắn sẽ phải ước gì hắn chưa bao

giờ nghĩ đến chuyện làm ra những tên lính vạc dầu của riêng mình!”

Taran lắc đầu. “Đến lúc đó thì quá muộn rồi. Chúng ta sẽ bị giết trước khi bị ném vào chiếc vạc. Không, chỉ có một hy vọng duy nhất mà thôi. Không có ai trong số các bạn phải hy sinh vì tôi. Tôi đã quyết định sẽ làm gì rồi.”

“Quyết định ấy à!”

Eilonwy bật kêu lên. “Điều duy nhất anh phải quyết định là làm sao để chúng ta thoát khỏi căn lều này. Nếu anh nghĩ đến điều gì khác thì chỉ đang lãng phí thời gian thôi. Thật chẳng khác nào nghĩ xem có nên gãi đầu không khi có một hòn đá sắp rơi xuống đó.”

“Đây là quyết định của tôi.” Taran chậm rãi nói. “Tôi sẽ chấp nhận lời đề

ngợi của Morgant.”

“Cái gì?” Eilonwy thốt lên như không tin nổi vào tai mình. “Tôi tưởng rằng anh đã học được điều gì đó từ chiếc trâm của Adaon rồi cơ đấy. Làm sao anh lại có thể nghĩ đến chuyện chấp nhận được nhỉ?”

“Tôi sẽ thể trung thành với Morgant.” Taran nói tiếp. “Hắn sẽ có được lời thề của tôi, nhưng không

thể bắt tôi giữ lời được. Một lời thề thốt ra khi bị đe dọa tính mạng thì không thể ràng buộc tôi. Bằng cách đó thì ít nhất chúng ta cũng có thêm chút thời gian.”

“Anh chắc là lính của Morgant không đập vào đầu anh mà anh không nhận ra đấy chứ?” Eilonwy gay gắt hỏi. “Anh nghĩ Morgant không đoán được

điều anh dự tính hay sao?
Hắn không hề có ý định
làm đúng như thoả thuận
đâu; kiêu gì hắn cũng sẽ
giết hết chúng tôi thôi. Một
khi hắn đã nắm được anh
rồi, ý tôi là nắm chặt hơn
hiện giờ ấy, thì anh sẽ
không bao giờ thoát ra
được. Morgant có thể từng
là một trong những vị
tướng vĩ đại nhất Prydain;
nhưng hắn đã trở thành

người xấu rồi. Và nếu anh chấp nhận lời đề nghị của hắn thì anh sẽ thấy nó còn tệ hơn phải làm một tên lính vạc dầu nữa. Mặc dù tôi cũng phải thừa nhận rằng làm lính vạc dầu cũng chẳng hay ho gì.”

Taran im lặng một hồi lâu. “Tôi e rằng cô nói đúng.” cậu tiếp. “Nhưng tôi không biết chúng ta còn có thể làm gì khác nữa.”

“Hãy tìm cách thoát ra trước.” Eilonwy khuyên. “Chúng ta có thể quyết định làm gì tiếp theo khi thời khắc đến. Đôi khi thật khó mà nghĩ xem nên chạy đi đâu khi chân tay đều bị trói chặt.”

Một cách vất vả, nhóm bạn lại sát gần nhau và cố thử cởi dây trói cho nhau. Nhưng những nút dây không chịu lỏng ra. Chúng

tuột khỏi những ngón tay
tê dại của họ và cắn ngập
sâu hơn vào da thịt họ.

Nhóm bạn thử đi thử
lại cho đến khi gục xuống,
hết cả hơi và mệt lử. Thậm
chí cả Eilonwy cũng không
còn đủ sức để nói nữa. Họ
nằm nghỉ một lát, hy vọng
sẽ lấy lại sức, nhưng đêm
trôi qua như một cơn ác
mộng nặng nề đau đớn và
những khoảnh khắc ngắn

ngủ khi họ chợp mắt trong giấc ngủ chập chờn, chẳng khiến họ khỏe lên chút nào, hơn nữa họ cũng không dám bỏ phí quãng thời gian quý báu; Taran biết trời sẽ sáng rất nhanh. Những tia sáng bình minh xám xịt lạnh lẽo đã bắt đầu len lỏi vào trong lều.

Cả đêm, trong khi họ hì hục đánh vật với dây trói, Taran đã nghe tiếng binh

lính chạy rầm rập quanh
khoảng trống, giọng
Morgant thét lên ra lệnh
gay gắt và cấp bách. Giờ
cậu đau đớn lê đến bên
tấm màn che cửa lều, áp
má xuống nền đất lạnh giá
và cố nhòm ra. Cậu không
nhìn thấy gì nhiều, vì một
màn sương cuộn xoáy bốc
lên trên bãi cỏ và cậu chỉ
có thể thấy những hình thù
lờ mờ đang vội vã chạy đi

chạy lại. Cậu đoán đám binh lính đang thu dọn đồ đạc, có lẽ chuẩn bị nhổ trại. Một tiếng hí dài nghe thật đáng thương vọng lên từ chỗ đàn ngựa bị buộc và Taran nhận ra đó là tiếng của Islimach. Chiếc vạc vẫn nằm lù lù ở đó; cậu có thể nhìn thấy hình dáng to đùng, đen sì, đầy đe dọa của nó, và trong khoảnh khắc kinh hoàng, cậu thấy

như cái miệng của nó đang há hốc ra một cách tham lam.

Taran lăn sang bên và bò trở lại chỗ các bạn. Mặt chàng ca sĩ tái nhợt; anh ta gần như mê man vì mệt mỏi và đau đớn. Eilonwy ngẩng đầu lên và lặng lẽ nhìn cậu.

“Sao?” Fflewddur lẩm bẩm, “Đã đến lúc chia tay rồi sao?”

“Chưa đâu.” Taran nói, “Nhưng Morgant sẽ sớm đến đây thôi, tôi e là vậy. Và rồi thời khắc của chúng ta sẽ đến. Gurgi thế nào rồi?”

“Tội nghiệp, nó vẫn còn bất tỉnh.” Eilonwy đáp. “Cứ để nó nằm yên đấy, như vậy tốt hơn.”

Ellidyr cựa mình và yếu ớt rên rỉ. Chậm rãi, mắt anh ta mở ra; anh ta cau

mày, quay gương mặt đẫm máu, giập nát của mình về phía Taran, và nhìn cậu một hồi như thể không nhận ra. Rồi cặp môi nứt nẻ của anh ta mấp máy với cái nhăn mặt chua chát quen thuộc.

“VẬY là chúng ta lại ở cùng một chỗ, Taran xứ Caer Dallben.” Anh ta nói. “Tôi không nghĩ là chúng ta gặp lại nhau sớm đến thế.”

“Xin đừng lo, con trai của Pen – Llarcau.” Taran đáp. “Sẽ không còn lâu đâu.”

Ellidyr cúi đầu. “Tôi thật sự rất hối tiếc về việc này. Tôi sẽ đến bù tất cả những gì sai trái tôi đã gây ra cho cậu.”

“Liệu ngài có nói như vậy không nếu chiếc vạc còn trong tay ngài?” Taran khẽ hỏi.

Ellidyr ngần ngừ. “Tôi phải thú thật, tôi cũng không biết. Con quái vật đen tối mà cậu nhìn thấy là một ông chủ khắc nghiệt; những móng vuốt của nó thật sắc nhọn. Vậy mà đến lúc này tôi mới cảm thấy chúng.

Nhưng tôi nói với cậu điều này.” Ellidyr nói tiếp, cố ngồi dậy. “Tôi đã lấy cắp chiếc vạc chỉ vì lòng kiêu

hãnh, không phải để làm điều xấu. Tôi thề với cậu, với chút danh dự nào còn sót lại trong tôi, rằng tôi sẽ không bao giờ sử dụng nó. Phải, đúng là tôi định giành vinh quang của cậu cho riêng mình, nhưng tôi cũng sẽ đem chiếc vạc đến cho Gwydion và để ông ấy phá huỷ nó. Xin hãy tin như vậy."

Taran gật đầu. "Tôi tin

ngài, hoàng tử xứ Pen – Llarcau ạ. Và giờ có lẽ tôi còn tin hơn cả ngài tin chính bản thân mình nữa kia.”

Một ngọn gió nổi lên, rên rỉ qua những tán lá và khiến những căn lều run rẩy. Tấm màn cửa bị thổi bật sang bên. Taran nhìn thấy đám binh lính xếp thành những hàng dài đằng sau chiếc vạc.

Chương XX: CÁI GIÁ CUỐI CÙNG

“Ellidyr!” Taran gọi.
“Ngài có đủ sức để dứt đứt dây trời và giải thoát cho chúng tôi không?”

Ellidyr lăn mình sang một bên và găng hết sức kéo căng những sợi dây siết chặt. Chàng ca sĩ và Taran tìm cách giúp anh ta, nhưng cuối cùng Ellidyr lại

nằm ngả ra, mặt phờ và thở hổn hển vì đau đớn do quá cố gắng.

“Phần lớn sức lực của tôi đã cạn rồi.” anh ta lầm bầm. “Tôi e là Morgant đã giáng cho tôi một đòn chí tử. Tôi không thể làm gì hơn được.”

Tấm màn cửa lại bị thổi bật lên. Một giây sau, Taran bị kéo giật đứng lên và xoay ngoắt lại một cách

thô bạo. Cậu điên cuồng đá ra bằng đôi chân bị trói chặt và cố đứng thẳng dậy.

“Đừng vùng vẫy nữa, đồ ngốc!” Một giọng quát vào tai cậu.

“Doli!” Tim Taran nháy lên. “Ông đấy ư?”

“Câu hỏi hay đấy!” Giọng nói cảm cẩu đáp lại. “Đừng có tìm cách đánh tôi nữa! Không cần cậu quẩn quại thì cũng đã đủ khó rồi!

Không biết tên nào đã buộc những cái nút này, nhưng tôi cầu cho chúng thối lầy cổ hần!”

Taran cảm thấy hai bàn tay mạnh mẽ kéo những sợi dây da. “Doli! Sao ông đến đây được?”

“Đừng quấy rầy tôi với những chuyện huyền thuyên ấy.” ông lùn cắn nhả. Taran cảm thấy một cái đầu gối thúc vào lưng

mình trong khi Doli giữ những sợi dây trói cho chắc hơn. “Cậu không thấy tôi đang bận à?” Ông lùn làu bàu. “Không, tất nhiên là cậu không **thấy** được rồi, nhưng chẳng quan trọng gì. Chết tiệt! Nếu tôi không đánh mất cây rìu của mình thì tôi đã xong từ đời nào rồi! Ôi chiếc hai cái tai của tôi! Tôi chưa bao giờ tàng hình một lèo lâu như thế

này! Ong bắt cày! Ong vò
vẽ!”

Đột nhiên, những sợi
dây trói lỏng ra. Taran ngồi
dậy và bắt đầu cố gắng tự
cởi trói chân mình. Một lát
sau, Doli hiện hình trở lại
và xoay sang giải thoát cho
chàng ca sĩ. Ông lùn to
khỏe lắm bùn khắp người,
và hai tai ông đã chuyển
sang màu xanh ngắt. Doli
dừng lại và đưa tay lên ôm

đầu. “Tàng hình như thế là đủ lắm rồi!” Ông kêu lên. “Ở trong này thì không cần nữa. Chưa cần. Ôi ông nghệ! Cả một tổ ông đang vo vo trong tai tôi đây này!”

“Làm sao ông tìm được chúng tôi?” Eilonwy hỏi, trong khi ông lùn bứt đứt những sợi dây trói cô.

“Nếu cô muốn biết,” ông lùn sốt ruột đáp lại,

“không phải là tôi tìm thấy các bạn. Lúc đầu thì không. Tôi đã tìm thấy Ellidyr. Nhìn thấy hắn đi từ dưới sông lên, chỉ một lát trước khi Morgant tìm được hắn. Tôi đang trên đường đến Caer Cadarn để nhờ Gwydion giúp đỡ sau khi đã rũ bỏ được bọn Thợ Săn. Tôi không dám bỏ phí thời gian để đuổi theo các bạn qua khu đầm lầy. Ellidyr đã có

được chiếc vạc. Và cả ngựa của các bạn nữa. Điều đó khiến tôi nghi ngờ. Vậy là tôi biến thành vô hình và đi bộ bám theo hẩn. Ngay khi hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi liền quay lại tìm các bạn. Con ngựa nhỏ của tôi đã chạy mất – cái con quái phải gió ấy, chúng tôi chưa bao giờ hoà thuận cả - và các bạn đã đến đây trước tôi.”

Ông lùn quỳ xuống và cỡi trói cho Gurgi, nó đã bắt đầu tỏ ra có chút sinh khí, nhưng ngần ngừ khi đến gần Ellidyr. "Tên này thì sao?" Doli hỏi. "Tôi nghĩ là để hấn như vậy thì tốt hơn." Ông ta cộc cấn thêm vào. "Tôi biết hấn đã định làm gì."

Ellidyr ngẩng đầu lên.

Taran bắt gặp cái nhìn của anh ta và nhanh chóng

ra hiệu cho Doli. "Hãy cởi trói cho anh ta." Taran nói.

Doli ngần ngừ về nghi ngại. Taran nhắc lại lời mình. Ông lùn lắc đầu rồi nhún vai. "Nếu cậu đã nói vậy." ông lăm bằm và lại bắt đầu cởi trói cho Ellidyr.

Trong khi Eilonwy dứt đứt sợi dây trói cổ tay Gurgi, chàng ca sĩ chạy đến bên mép lều và ngó ra. Taran đi tìm vũ khí, nhưng

vô ích.

“Tôi có thể thấy Morgant.” Fflewddur nói to. “Hắn đang trên đường đến đây. Hắn sẽ có một bất ngờ nho nhỏ.”

“Nhưng chúng ta không có vũ khí!” Taran kêu lên. “Chúng quá đông so với chúng ta và có thể giết chúng ta trong nháy mắt!”

“Hãy xé phía sau căn

lều ra!" Doli quát. "Chúng ta sẽ chạy vào rừng!"

"Và để chiếc vạc lại trong tay Morgant ư?" Taran đáp lại. "Không, chúng ta không thể làm thế được!"

Ellidyr đứng dậy. "Tôi không đủ sức để bứt đứt dây trói," Anh ta nói, "nhưng tôi vẫn có thể làm việc này vì các bạn."

Trước khi Taran kịp

ngăn anh ta lại, Ellidyr đã lao ra khỏi lều. Đám lính canh kêu lên báo động. Taran nhìn thấy Morgant kinh ngạc lùi lại, rồi vùng gươm lên.

“Giết hắn đi!” Morgant ra lệnh. “Giết hắn! Đừng để hắn lại gần chiếc vạc!”

Cùng chàng ca sĩ và Doli theo sát gót, Taran chạy ra khỏi lều và xông vào Morgant, điên cuồng

vật lộn để giật lưới gươm khỏi tay hắn. Với một tiếng gầm man rợ, Morgant túm lấy cổ cậu và ném xuống đất, rồi quay lại đuổi theo Ellidyr. Bọn kỵ sĩ cũng đã rời khỏi hàng ngũ và vội vã siết chặt vòng vây quanh dáng hình đang chạy của anh.

Taran bò dậy. Trước mặt, cậu nhìn thấy Ellidyr đang chống trả một tên

lính. Chiến đấu như thể anh ta chưa từng bao giờ chiến đấu. Taran biết rằng hoàng tử xứ Pen – Llarcau đang dồn hết chút sức lực còn lại của mình. Ellidyr quật tên lính xuống đất, nhưng loạng choạng vấp ngã và thét lên khi bị thanh gươm của hắn đâm vào sườn. Ôm chặt vết thương, Ellidyr lao đảo đi tới trước.

“Không! Không!” Taran

hét lớn. “Ellidyr, hãy tự cứu mình đi!”

Chỉ còn cách chiếc vạc vài bước, vật lộn như điên, Ellidyr thoát khỏi bọn lính canh. Thế rồi, với một tiếng thét, anh ta lao mình vào cái miệng há hốc của chiếc Vạc Tái Sinh.

Chiếc vạc rùng mình như một vật sống. Khiếp sợ và kinh hoàng, Taran lại cất tiếng gọi Ellidyr. Cậu

vùng vầy tìm đường đến
bên chiếc vạc, nhưng chỉ
một giây sau, một tiếng nổ
chói tai, to hơn cả tiếng
sấm, đã vang khắp khoảng
rừng. Rặng cây trụi lá run
rẩy đến tận gốc, những
cành cây quằn quại như
đau đớn. Thế rồi, giữa
những tiếng vang xé toạc
không khí và một cơn lốc
gào thét phía trên, cái vạc
nứt ra làm đôi và vỡ vụn.

Những mảnh vỡ lởm chởm rơi xuống khỏi thân hình bất động của Ellidyr.

Một con chiến mã từ bụi rậm lao ra. Cưỡi trên lưng nó là vua Smoit, thanh gươm tuốt trần trong tay, miêng hô vang tiếng kêu xung trận. Đằng sau vị vua râu đỏ, một đội kỵ mã phóng tới và xông vào đám binh lính của Morgant. Trong đội quân hỗn loạn,

Taran thoáng thấy bóng một con ngựa trắng phi nước đại vào giữa trận đánh.

“Gwydion!” Taran gọi lớn và cố chạy đến bên ông. Đúng lúc đó thì cậu nhìn thấy bác Coll; người chiến binh gài kiên cường đã tuốt gươm ra và chém dữ dội quanh mình. Gwystyl, với Quạc bám trên vai cũng nhảy bổ vào tham

chiến.

Gầm lên tức giận, vua Smoit thúc ngựa phóng thẳng tới Morgant. Hắn ta giơ gươm lên tàn bạo chém vào con ngựa đang chồm tới. Smoit nhảy xuống đất. Hai tên lính của Morgant lao tới trước ông ta để bảo vệ vua của mình, nhưng Smoit chém hạ chúng bằng hai nhát gươm mạnh mẽ và bước qua.

Mắt mở to toé lửa, răng nhe ra, Morgant chiến đấu một cách man dại giữa những mảnh vỡ của chiếc vạc, như thể đang bướng bỉnh tìm cách giành lại chúng. Thanh gươm của hắn bị gãy dưới đòn tấn công của Smoit, nhưng hắn vẫn đâm chém liên hồi bằng lưỡi gươm lỏm chổm, nét mặt đông cứng lại với một vẻ nhăn nhúm đầy

cầm thù và ngạo mạn, tay vẫn nắm chặt món vũ khí nhuộm máu ngay cả khi đã ngã xuống.

Những tên kỵ sĩ của Morgant đều đã bị giết hoặc bắt sống, trong khi Gwydion cao giọng ra lệnh ngưng chiến. Taran loạng choạng chạy tới bên Ellidyr và tìm cách nâng anh ta dậy. Cậu đau khổ gục đầu xuống. "Con quái vật đen

đã chịu thua ngài rồi, hoàng tử xứ Pen – Llarcau.” cậu khẽ nói.

Một tiếng hí chói tai vang lên bên cậu khiến Taran quay đầu lại. Đó là Islimach, nó đã kéo được cọc buộc ra và đang đứng bên thi thể của chủ mình. Con ngựa đốm lang ngẩng cái đầu gầy guộc xương xẩu của nó lên, hất tung bờm và phóng ra khỏi

khoảng rừng trống.

Taran hiểu được vẻ điên dại trong mắt con ngựa lang. Cậu kêu lên và chạy theo nó. Islimach lao qua những bụi rậm. Taran cố bắt kịp nó và tóm lấy dây cương đang lỏng lẻo, nhưng con ngựa lang vùng ra và phi nước đại về phía hẻm núi. Nó không hề chậm bước ngay cả khi đến bên mép vực. Islimch nhảy

tới trước, lơ lửng giữa không trung trong một khoảnh khắc, rồi lao xuống đồng đá bên dưới. Taran phải đưa tay lên che mặt và quay đi.

Trong khoảng rừng thưa, thi thể của vua Morgant và Ellidyr được đặt nằm cạnh nhau, và những kỵ sĩ còn sống sót của vua Smoit chậm rãi cưỡi ngựa thành một vòng tròn ủ rũ

quanh họ. Đứng một mình, cách đó một quãng, Gwydion nặng nề tựa vào thanh gươm đen Dyrnwyn, mái đầu bồm xồm của ông gục xuống, gương mặt từng trái của ông đầy vẻ đau khổ. Taran lại gần đứng lặng lẽ bên cạnh ông.

Cuối cùng Gwydion cũng lên tiếng. "Fflewddur đã kể cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra với cháu. Ta

hết sức đau lòng vì mãi đến lúc này Coll và ta mới tìm thấy các cháu. Tuy nhiên, nếu không có vua Smoit và các chiến binh của ông ấy, thì ta e rằng chúng ta cũng không thể chiến thắng được. Ông ấy đã suốt ruột và đi tìm chúng ta. Nếu ta có thể gửi tin đến cho ông ấy thì ta đã gọi ông ta từ lâu rồi. Ta rất lấy làm biết ơn vì sự sốt

sống của ông ấy.

Và ta biết ơn cả cháu nữa, cậu bé Phụ - Chấn lợn." ông nói thêm. "Chiếc vạc đã bị phá huỷ, và cùng với nó là quyền lực của Arawn để sinh ra thêm nhiều tên lính Vạc Dầu hơn. Đây là một trong những thất bại nặng nề nhất mà Arawn từng phải chịu đựng. Nhưng ta biết rõ cái giá mà cháu phải trả."

“Chính Ellidyr mới là người phải trả cái giá sau cùng.” Taran chậm rãi nói. “Vinh quang này thuộc về anh ấy. Anh ấy đã mất tất cả, kể cả con chiến mã của mình.”

“Hãy có lẽ là giành được tất cả.” Gwydion đáp lại. “Và vinh quang của cậu ấy là chắc chắn. Chúng ta sẽ dựng một ngôi mộ để tưởng niệm cậu ấy.

Islimach cũng sẽ được chôn cùng cậu ấy, vì giờ cả hai đều đã được yên nghỉ. Những người lính đã hy sinh của vua Smoit cũng sẽ được yên nghỉ trong vinh quang. Và một ngôi mộ cũng sẽ được dựng nên cho Morgant, vua xứ Madoc."

"Morgant ư?" Taran hỏi, ngạc nhiên nhìn Gwydion. "Sao lại có thể có

danh dự nào dành cho một kẻ như vậy được?”

“Để xét đoán cái ác hoàn toàn thì rất dễ.” Gwydion đáp lại. “Nhưng than ôi, trong chúng ta cái tốt và cái xấu đan cái vào nhau cũng chặt chẽ như từng sợi vải trên một khung cử vậy; để phán xét được chúng thì cần phải có một đầu óc uyên thâm hơn ta nhiều.

Vua Morgant đã phụng
sự các con trai của Don rất
lâu và tận tụy,” ông nói
tiếp. “Trước khi cơn khát
quyền lực làm cháy họng
ông ta, ông ta đã là một
nhà quý tộc gan dạ và cao
quý. Trong chiến trận, hơn
một lần ông ta đã cứu
mạng ta. Những điều này
vẫn là một phần của ông ta
và không thể bị gạt sang
bên được.

Và vì vậy chúng ta sẽ tưởng niệm Morgant vì con người của ông ta trước kia; và Ellidyr hoàng tử xứ Pen – Llarcau, vì con người mà cậu ấy đã trở thành.”

Gần khu trại của Morgant, Taran lại nhìn thấy những người bạn đồng hành của mình. Được Eilonwy chăm sóc, Gurgi đã bình phục lại sau cú đập của tên lính canh và chỉ

còn hơi run rẩy một chút.

“Cái đầu yếu ớt khốn khổ đầy những tiếng răng rắc đau đớn làm sao.” Gurgi nói, mặt mỗi mím cười với Taran. “Nó rất buồn vì không được chiến đấu bên cậu chủ nhân từ. Nó đã có thể đánh bại những tên chiến binh hung ác, ồ, phải!”

“Đánh nhau thế là đủ lắm rồi.” Eilonwy nói. “Tôi

đã tìm lại được thanh gươm của anh đây.” Cô nói thêm, trả món vũ khí cho Taran. “Nhưng đôi khi tôi ước rằng cụ Dallben đã không trao nó cho anh. Nó chỉ toàn dẫn đến những chuyện rắc rối mà thôi.”

“Ồ, tôi nghĩ rắc rối của chúng ta đã qua hết rồi.” Fflewddur xen vào, nâng niu cánh tay bị gãy của mình. “Cái vạc cũ kỹ đáng

ghét ấy đã bị vỡ thành từng mảnh, nhờ có Ellidyr.” Anh buồn bã nói tiếp. “Các ca sĩ sẽ hát ca ngợi chiến công của chúng ta – và của cả anh ấy nữa.”

“Tôi thì không thêm quan tâm đến chuyện ấy.” Doli lau bầu, xoa xoa hai tai, chúng bây giờ mới dần dần trở lại màu sắc bình thường. “Tôi chỉ không muốn bắt kỳ ai, thậm chí

cả Gwydion đi chẳng nữa, lại nghĩ ra thêm bất kỳ kế hoạch gì bắt tôi phải tâng hình.”

“Ông bạn già Doli tốt bụng.” Taran nói. “Ông càng cầu nhàu bao nhiêu thì ông lại càng cảm thấy đắc ý với mình bấy nhiêu.”

“Ông bạn già Doli tốt bụng ấy à.” Ông lùn đáp lại. “Hừm!”

Taran nhìn thấy bác

Coll và vua Smoit đang
nghĩ ngơi bên dưới một gốc
cây sồi. Bác Coll đã cởi bỏ
chiếc mũ bó sát đầu, và
mặc dù mặt đầy vết bầm
và vết chém, ông vẫn mỉm
cười, cái đầu hói của ông
bóng lên vẻ hài lòng, trong
khi ông quàng tay lên vai
Taran. “Bác cháu ta đã
không sớm gặp nhau như
ta muốn,” bác Coll nói và
nháy mắt, “vì ta nghe đầu

cháu còn bận làm những việc khác.”

“Máu thịt của ta ơ!” vua Smoit nói to, vỗ mạnh lên lưng Taran. “Lần cuối ta thấy cậu, trong cậu cứ như một con thỏ vừa bị lột da ấy. Giờ thì con thỏ đã biến rồi, chỉ còn lại da bọc xương thôi!”

Một tiếng quàng quạc to ngắt lời vị vua râu đỏ. Ngạc nhiên, Taran quay

<https://thuviensach.vn>

sang và nhìn thấy Gwystyl đang ngồi một mình vẽ ử ê. Trên vai ông, Quạc đang nhảy lên nhảy xuống và gật gù vẻ thích thú.

“Lại là cậu.” Gwystyl nhận xét, thở dài thườn thượt trong khi Taran vội lại gần. “Cậu không được đổ lỗi cho tôi vì những gì đã xảy ra đâu đấy. Tôi đã cảnh báo trước cho cậu rồi mà. Nhưng chuyện gì đã

xảy ra thì đã xảy ra rồi, giờ có than vãn cũng chẳng ích gì nữa. Chẳng có tác dụng gì hết.”

“Ông không lừa tôi được nữa đâu, Gwystyl người Mỹ Tộc ạ.” Taran nói. “Tôi biết ông là ai và những việc gan dạ của ông nữa.”

Quạ kêu lên vui vẻ khi Taran vuốt ve bộ lông của nó và gãi gãi dưới mỏ nó.

“Cho nó lên vai cậu đi.”

Gwystyl bảo. “Nó muốn thể
đấy. Thật ra, cậu có thể giữ
nó luôn cũng được, coi như
là quà tạ ơn của người dân
Mỹ Tộc. Vì cậu cũng đã
giúp chúng tôi. Chúng tôi
không yên tâm chút nào
khi chiếc vạc đang còn nằm
lăn lóc ở đâu đó; không ai
biết chuyện gì sẽ xảy ra.
Phải, phải, đỡ lấy nó đi.”
Gwystyl nói thêm với một
tiếng thở dài ảo não. “Nó

đã mẫn cậ rồi đấy. Cũng chẳng sao. Tôi không còn chịu nổi một con quạ nào nữa. Không thể chịu nổi.”

“Taran!” Quạ kêu lên.

“Nhưng tôi phải báo trước với cậu,” Gwystyl nói tiếp. “đừng để ý đến nó. Phần lớn thời gian nó nói chỉ để nghe chính mình nói thôi – cũng giống như một số người khác mà tôi có thể kể tên ra đây. Bí quyết là:

đừng nó nghe nó. Không có tác dụng gì đâu. Hoàn toàn không có tác dụng gì đâu.”

Sau khi các ngôi mộ đã được dựng xong, Gwystyl rời đi để quay về trạm canh đường; nhóm bạn cùng vua Smoit và các kỹ sĩ của ông rời khỏi khoảng rừng trống và quay ngựa về phía dòng đại Avren. Cao tí trên đầu họ, với những đôi cánh rải rộng làm tối sầm bầu trời,

từng đàn quái diệu nổi đuôi nhau bay về Annuvin. Không thấy bóng dáng của bọn Thợ Săn đầu; và Gwydion tin rằng Arawn, sau khi nghe tin chiếc Vạc Tái Sinh đã bị phá huỷ, đã triệu chúng về.

Nhóm bạn không cười ngửa với niềm vui chiến thắng mà đi chậm chạp và trầm ngâm. Trái tim của vua Smoit cũng trĩu nặng vì

ông đã bị mất nhiều chiến binh cam đảm.

Với Quạc đậu trên vai, Taran cưỡi ngựa bên cạnh Gwydion dẫn đầu đội quân, trong khi họ đi theo con đường uốn lượn qua những dãy đồi rục rở sắc thu. Taran không nói gì suốt một hồi lâu.

“Thật là lạ.” cuối cùng cậu nói. “Đã từ lâu cháu mong mãi được bước vào

thế giới của những người trưởng thành. Giờ thì cháu thấy nó chỉ tràn đầy khổ đau, độc ác và phản trắc, với những kẻ sẵn sàng tiêu diệt tất cả mọi thứ xung quanh họ.”

“Tuy nhiên cháu sẽ vẫn phải bước vào cái thế giới ấy,” Gwydion trả lời, “bởi vì đó là định mệnh của tất cả chúng ta. Đúng là cháu đã phải thấy những điều ấy.

Nhưng ở đó tình yêu và niềm vui cũng nhiều như vậy. Hãy nghĩ tới Adon và tin tưởng vào điều đó.

Hãy nghĩ đến cả những người bạn đồng hành của cháu nữa. Vì tình bạn dành cho cháu, họ sẵn lòng từ bỏ những thứ họ quý trọng hơn hết thảy; đúng hơn là từ bỏ tất cả những gì họ có."

Taran gật đầu. "Giờ thì

cháu đã hiểu rằng cái giá
cháu phải trả là dễ dàng
nhất, bởi chiếc trâm chưa
bao giờ thực sự thuộc về
cháu. Cháu đã đeo nó,
nhưng nó không phải là
một phần của cháu. Cháu
lấy làm biết ơn là cháu đã
được giữ nó; ít ra thì cháu
cũng hiểu, dù chỉ trong một
khoảng thời gian ngắn
ngủ, rằng một ca sĩ cảm
thấy ra sao, và làm một

anh hùng là như thế nào.”

“Đó là lý do tại sao sự hy sinh của cháu lại khó khăn hơn hết.” Gwydion nói. “Cháu đã lựa chọn để trở thành một anh hùng không nhờ vào phép thần kỳ mà dựa vào dũng khí của chính mình. Và bởi vì cháu đã lựa chọn, dù đúng hay sai, cháu cũng sẽ phải gánh chịu mọi rủi ro nguy hiểm mà một người trưởng

thành gặp phải. Cháu có thể thành công, cũng có thể thất bại. Rồi thời gian sẽ quyết định.”

Họ đã tiến vào thung lũng Ystrad, và ở đây Gwydion ghìm con ngựa bồm vàng óng lại.

“Melyngar và ta phải quay về Caer Dathyl,” ông nói, “và mang tin tức về cho đức thượng hoàng Math. Cháu sẽ kể với

Dallben tất cả những gì đã xảy ra; thực ra thì lần này cháu biết rõ sự tình hơn ta nhiều.

Hãy đi nhanh.” Gwydion nói, chìa tay ra. “Các bạn đồng hành đang đợi cháu; và ta biết Coll đang nóng lòng cày xới vườn rau của mình sẵn sàng cho mùa đông sắp tới. Tạm biệt, Taran cậu bé Phụ - Chăn lợn, người bạn của

ta.”

Gwydion vẫy chào và thúc ngựa đi về phía bắc. Taran nhìn theo cho đến khi ông khuất khỏi tầm mắt. Cậu quay Melynlas lại và thấy những khuôn mặt đang mỉm cười của nhóm bạn.

“Nhanh lên nào.” Eilonwy gọi. “Hen Wen đang đợi được tắm đấy. Và tôi sợ rằng tôi cùng Gurgi

đã vội vàng ra đi đến nỗi không kịp dọn dẹp lại căn bếp nữa. Còn tệ hơn cả chuẩn bị làm một cuộc hành trình mà quên mang giày vậy!”

Taran phi nước đại về phía họ.

-- Hết Tập 2 --

---

[1] năm đọc tiếng Anh là toadstool - ghế đầu của cóc

<https://thuviensach.vn>